

Lei 11,50

ANTIȚA AUGUSTOPOULOS-JUCAN • PRIMEJDIA AVEA OCHI FRUMOȘI

1982

ANTIȚA AUGUSTOPOULOS-JUCAN

primejdia avea ochi frumoși

Editura Dacia

SCORPIONUL

ANTIȚA AUGUSTOPOULOS-JUCAN

PRIMEJDIA AVEA OCHI FRUMOȘI

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA – 1982

Coperta de IOAN HORVAT BUGNARIU

1

Adeseori s-a întîmplat să-i aud pe unii dintre prietenii mei rostind fraze ca acestea: „Cum am pășit în sala de ședințe am presimțit că o să am neplăceri“ sau „Încă de dimineață am presimțit că are să mi se întîmple o nenorocire“ sau „Presimt că lucrurile vor lua o întorsătură nedorită“. I-am auzit rostind asemenea fraze *înainte* ori *după* un eveniment neplăcut. Susțineau că „presimt“ sau că „au presimțit“. Ei bine, cu mine n-a fost așa. Mărturisesc sincer că eu unul n-am presimțit *nimic*. Da. N-am presimțit nimic, cînd Iancu Todiraș, fostul meu coleg de liceu, m-a invitat să-mi petrec concediul la el, într-o pitorească localitate de pe țărmul mării; undeva lîngă Mangalia. Sînt arhitect și în ultimele luni avusesem foarte mult de lucru. În acel an, 196..., se puneau la punct planurile unor noi cartiere, care urmau să se înalțe în locul unor mahalale insalubre de la periferia Bucureștiului. În iunie intenționam să-mi iau concediu și încă nu mă hotărîsem unde anume să plec. Invitația lui m-a făcut să mă decid. Fostul meu coleg de liceu, pe care în ultimii zece ani îl întîlnisem numai de cîteva ori, locuia în capitală, ca și mine, însă soția lui era constănțeancă și moștenise de la un unchi al ei o frumoasă vilă pe malul mării. Acolo își petreceau concediul. Ce-i drept, mă invitase nu numai ca să-mi ofere posibilitatea să mă odihnesc în înviorătoarea ambianță marină, ci și cu un scop practic; voia să-i sfătuiesc în privința unor modificări pe care doreau să le aducă vilei. Faptul nu mă deranja și i-am acceptat bucuros invitația. După atîtea luni de activitate intensă simțeam imperios nevoia unei schimbări. Și am plecat. Da. N-am presimțit *nimic*. Dealtfel, eu nu cred în presimțiri.

Eram singur în compartimentul de clasa întîi și mă plictiseam. Înainte de plecare cumpărasem mai multe reviste, dar nu mă atrăgeau. N-aveam chef de lectură. Zgomotul monoton al roților, căruia pînă atunci nu-i dădusem atenție, începuse să mă enerveze. Ca să-mi alung plictiseala mi-am ațintit privirile asupra ferestrei. Cîmpie, sate, livezi cu pomi fructiferi, cîmpie, dealuri... Însoritul peisaj dobrogean mă făcu să regret că nu preferasem să merg cu mașina. De fapt, inițial, așa intenționasem, însă pe urmă am renunțat; dacă aș fi venit cu Trabantul meu m-aș fi simțit tentat să mă duc încoace și încolo, or eu voiam să mă odihnesc înotînd sau stînd întins la soare pe nisipul fierbinte. Dealtfel, prietenul meu avea un Fiat, problema eventualelor excursii fiind deci rezolvată. Conductorul intră în compartiment.

— Cînd ajungem la Cosmeana? l-am întrebat după ce mi-a controlat biletul.

— La optsprezece și patruzeci și șapte de minute, îmi răspunse el prompt.

Salută și părăsi compartimentul, închizînd încet ușa.

„Pînă la sosire mai este încă mult, mi-am spus indispus. Ce ar fi să trag un pui de somn?"

M-am așezat într-o poziție cît mai comodă și am închis ochii.

Cînd, după un timp, i-am redeschis, am văzut că pe bancheta din fața mea stătea un bărbat. M-am mirat. Oare cînd intrase în compartiment? Eram sigur că nu adormisem, însă, cu toate acestea nu-l auzisem intrînd. Observînd că mă uit la el, necunoscutul îmi zîmbi. Un zîmbet timid, de parcă își cerea scuze.

Înfățișarea lui nu avea nimic deosebit și totuși pe mine mă impresionase. Părea un om cît se poate de obișnuit, de neînsemnat. Nu, nimic nu justifica interesul pe care mi-l stîrnise. Curînd, am descoperit ce anume îmi atrăsese atenția, ce mă impresionase. Totul se datora atitudinii lui. Într-adevăr, deși în compartiment eram numai noi doi și, prin urmare, bancheta din fața mea era liberă, necunoscutul, un individ pirpiriu, se ghemuise într-un colț, de parcă voia să ocupe cît mai puțin loc, să se facă cît mai mic. Își ținea singurul lui bagaj, o valijoară de carton, pe genunchi. Privindu-l, mă simțeam năpădit de un sentiment neplăcut. Și asta nu din cauză

că ar fi avut un fizic respingător. Dimpotrivă, omul putea fi socotit simpatic. Ceea ce mă deranja, trezind în mine acel sentiment neplăcut, era faptul că ori de cîte ori privirea mea se oprea asupra lui, îmi adresa acel zîmbet timid, umil, de parcă își cerea scuze. Da, stătea ghemuit în colțul lui, cu valijoara pe genunchi și zîmbea timid.

Abia după cîteva minute mi-am dat seama că, de fapt, omul era înspăimîntat. Asta era! Spaima îl stăpînea cu totul, țesea în jurul lui o plasă nevăzută.

„Oare de ce se teme?" m-am întrebat, intrigat de descoperirea pe care o făcusem.

Dornic să intru în vorbă cu ciudatul meu tovarăș de compartiment, mi-am scos pachetul de țigări și l-am întins spre el.

— Fumați? l-am întrebat.

Omul luă o țigară, cu același zîmbet, umil, și așteptă să i-o aprind.

— Vă mulțumesc, spuse după ce i-am oferit bricheta mea și se ghemui din nou în colțul lui.

Stătea pe marginea banchetei, fără să se sprijine de spetează, în colțul dinspre ușă. În așa fel încît să nu poată fi văzut cu ușurință de către acei care ar fi trecut pe culoar.

— Trenul acesta, de seară, nu e aglomerat, am rostit, hotărît să înfirip o conversație.

— Mda, făcu el cu jumătate de gură.

— În schimb, la cel de dimineață este greu să găsești loc, am continuat.

— Mda.

— Sînteți din București?

De data aceasta se mulțumi să dea din cap afirmativ și să-mi zîmbească din nou.

„Minte, m-am gîndit. Desigur, s-a urcat într-una din stațiile intermediare".

Pe urmă, mi-am amintit că din clipa în care închisesem ochii încercînd să adorm și pînă cînd îl zărisem în compartiment, trenul nu avusese nici o oprire. Așadar, mai mult ca sigur că omul își schimbase pur și simplu locul. Venise din alt compartiment.

„Cine știe? Poate că acolo nu s-a simțit în siguranță", m-am trezit spunîndu-mi.

— Mai doriţi o ţigară?

— Nu, mulţumesc, murmură el, însoţindu-şi cuvintele cu acel zîmbet umil, care începuse să mă calce pe nervi.

M-am lăsat păgubaş. Omul era politicos cu mine, dar era limpede că n-avea chef de vorbă.

„Treaba lui", mi-am zis înciudat.

În clipa aceea, cineva se opri pe culoar, în dreptul compartimentului nostru. Tovarăşul meu de drum se strînse şi mai mult în colţul lui. Abia cînd cel de afară se îndepărtă, omul din faţa mea păru ceva mai destins şi... îmi zîmbi iar.

M-am uitat la valijoara de pe genunchii lui. Oare ce avea în ea? Bani, bijuterii? Oare ce obiecte de preţ se aflau în acea valijoară de carton presat, roasă pe la colţuri? Mi-a venit să rîd. Bani, bijuterii! Ce idei năstruşnice îmi treceau prin cap! Cum putea, un om atît de modest îmbrăcat, să aibă asupra lui asemenea valori?

„Dar, dacă e un hoţ care se teme să nu fie prins?"

L-am privit atent. Nu avea aerul unui răufăcător, însă... poţi să ştii?

Soarele, scăpătînd spre asfinţit, înroşea orizontul şi scălda compartimentul într-o lumină sîngerie. Am închis ochii pe jumătate. Poate că aveam să aţipesc şi timpul avea să treacă mai uşor. Strădaniile mele de a intra în vorbă cu straniul meu tovarăş de compartiment dăduseră greş.

L-am privit pe furiş. Era, într-adevăr, un om ciudat. Pe măsură ce trecea timpul părea să se liniştească. M-am convins mai mult de aceasta, cînd l-am văzut punîndu-şi valijoara în plasă, în dreptul locului unde stătea.

Omul avea vreo patruzeci-patruzeci şi cinci de ani. Costumul său, deşi cam uzat, era curat.

— Călătoria cu trenul, chiar cînd nu durează prea mult, mă oboseşte. Pe dumneavoastră?

Acum, că nu mai era atît de speriat, speram că îmi va răspunde. Se dovedi că nu mă înşelasem.

— Şi pe mine, zise el.

— Prefer călătoriile cu avionul, însă de data aceasta a trebuit să iau trenul. Avionul opreşte numai la Constanţa.

— Da, cu avionul e altceva. Dar, puteaţi veni cu maşina.

— Aşa este. Din păcate, e în reparaţie.

— Regretabil.

Mi-am dat seama că vorbea cu un uşor accent străin.

— Vă cred. Şi cum la Cosmeana nu mă puteam duce cu avionul, am fost silit să iau trenul.

Cînd am rostit numele micii localităţi care era ţinta călătoriei mele, am avut impresia că necunoscutul tresărise.

„De ce să tresară? m-am întrebat eu. Mi s-o fi părut. Prea o iau razna".

— Deci, mergeţi la Cosmeana, zise omul, fără să arate un interes deosebit. Pentru probleme de serviciu?

— Nu. În concediu de odihnă. Şi dumneavoastră?

— Eu?

— Da. Unde mergeţi?

— Pe litoral.

Răspunsul era cam vag.

— În concediu?

— Nu. Cu treburi.

— Profesionale?

— Oarecum. Staţi mult la Cosmeana? vru el să ştie.

— Vreo două-trei săptămîni. Dumneavoastră?

— Încă nu m-am decis. Pot să vă întreb ce profesiune aveţi?

— Fireşte. Sînt arhitect.

Aşteptam să spună şi el ce profesiune are, dar nu o făcu. Mi-am dat seama că, de fapt, acel straniu individ, nemaifiind stăpînit de teamă, ajunsese să dirijeze discuţia şi aflase destule amănunte despre mine. In schimb, eu nu aflasem nimic despre persoana lui. Cu deosebită abilitate, ocolea să dea răspunsuri clare, directe. Vorbea fără să spună nimic. În cele din urmă felul lui de a discuta începu să-mi displacă. Mi-am privit ceasul. Era ora optsprezece şi cinci. Curînd aveam să ajung la destinaţie. M-am ridicat.

— Plecaţi? mă întrebă cu glas înăbuşit.

Se vedea clar că se teme. După cît se părea, prezenţa mea îl făcea să se simtă oarecum în siguranţă.

— Ies pentru cîteva minute pe culoar. Puţină mişcare nu-mi strică, i-am răspuns.

Am ieşit pe culoar şi am deschis fereastra. Umbre uşoare se aninau de pietre, copaci şi dealuri. Cerul căpă-

tase o nuanță mai închisă, iar spre apus se adunau nori portocalii-roșcați cu margini ceva mai deschise. Peisajul avea un farmec straniu, acum cînd ziua se retrăgea încet-încet. În clipa aceea un bărbat se izbi de mine și m-am dat la o parte ca să-i fac loc. Trecînd, s-a uitat în compartimentul nostru, apoi și-a continuat calea. La un moment dat s-a oprit și s-a întors spre celălalt capăt al culoarului și a făcut un semn cu capul. Am privit și eu în aceeași direcție. Am văzut acolo un al doilea bărbat. Stătea nemișcat.

„Parcă veghează", mi-am zis fără să vreau.

Era clar că cei doi schimbaseră un semn de înțelegere, ce-i drept, foarte discret. M-am prefăcut că privesc pe fereastră, dar, în realitate, îi urmăream. Voiau să lase impresia că nu se cunosc. Stătea fiecare la cîte un capăt al culoarului. Erau amîndoi înalți, solizi, blonzi. Păreau străini.

Cînd am intrat din nou în compartiment, tovarășul meu de drum mi-a zîmbit, vădit ușurat. Ciudata purtare a celor doi indivizi de pe culoar mă pusese pe gînduri. Nu mă mai îndoiam că „omul meu" era în pericol. *Simțeam* că este în pericol.

— Sînteți urmărit? l-am întrebat.

Nu știu nici eu ce anume m-a îndemnat să-i pun o asemenea întrebare. A tresărit. Cuvintele mele îl surprinseseră.

— Poftim? făcu el, străduindu-se să pară mirat.

— Sînteți urmărit? am repetat liniștit.

— Desigur, glumiți!

— Vorbesc cît se poate de serios, am replicat.

— Nu înțeleg.

— Sînt sigur că înțelegeți perfect.

Își scoase batista și își șterse fruntea îmbrobonată de sudoare. Am observat că mîinile îi tremurau.

— Nu înțeleg, zise el din nou. Cine să mă urmărească? De ce să mă urmărească?

— Nu știu, însă cei care vă urmăresc sînt pe culoar.

Omul păli. Își șterse încă o dată fruntea transpirată, făcînd eforturi să se stăpînească. Și reuși. Cînd își puse batista la loc în buzunar, mîinile nu-i mai tremurau. Renunță să facă pe neștiutorul.

— Cîți sînt? mă întrebă destul de calm.

Se vedea că se hotărîse să acționeze, să nu se lase doborît.

— Eu am văzut doi, i-am răspuns. Fiecare stă la cîte un capăt al culoarului.

Se ridică în picioare și privi în jur; parcă ar fi căutat o ieșire. Firește, nu exista decît ușa care dădea spre culoar. Mai era și fereastra, dar nu putea fi pusă la socoteală.

— Nu cumva sînteți urmărit de Miliție?

Nu păru supărat de întrebarea mea. Mai degrabă surprins.

— Nu, firește că nu, rosti el repede.

Continua să privească în jur. Era limpede că încă nu știa ce trebuie să facă.

— Dacă sînteți, într-adevăr, în primejdie, cred că cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut este să tragem semnalul de alarmă. Trenul se va opri imediat și dumneavoastră...

— A, nu, nici vorbă de așa ceva, mă întrerupse el. Nu mă paște nici o primejdie, vă rog să mă credeți. Sînteți bun să aveți grijă de valiza mea? Mă duc pînă la toaletă.

Deschise ușa și ieși pe culoar. M-am ridicat și eu, oprindu-mă în ușă. Tovarășul meu de compartiment se îndreptă spre capătul din dreapta al culoarului, unde stătea unul din cei doi indivizi. Porni spre el de parcă nu-l văzuse sau de parcă prezența lui l-ar fi lăsat cu totul indiferent. Ajunse lîngă blondul cel solid. Aproape că-l atinse. Făcu încă un pas, spre toaleta din capătul culoarului. Blondul, mirat de purtarea „omului meu" se dădu la o parte ca să-i facă loc, dar în același timp privi spre tovarășul lui din partea opusă; aștepta, desigur, să-i spună cum să procedeze. Acesta își părăsi „postul" și porni către celălalt. Nu-ncăpea îndoială că atitudinea „omului cu valiza" îi pusese în încurcătură.

Urmăream totul din ușa compartimentului. Ceea ce a urmat s-a întîmplat atît de repede, încît n-am apucat să schițez nici cel mai mic gest. Toaleta se afla lîngă ușa vagonului. Tovarășul meu de compartiment se opri o clipă în fața ușii toaletei, apoi, brusc, deschise ușa care dădea afară și, fără să ezite, se aruncă în gol. Nici eu, nici ceilalți nu-i bănuiserăm intenția. Am alergat la fe-

reastră. I-am văzut trupul rostogolindu-se pe taluzul care mărginea linia ferată.

În clipa aceea, trenul pătrunse într-un tunel. Priveam întunericul de afară și aveam impresia că sînt pradă unui coșmar. Deîndată ce am ieșit din tunel, trenul se opri cu o smucitură. Frînele scrîșniră și eu, pierzîndu-mi echilibrul, era să nimeresc cu capul în geam.

— Ce s-a întîmplat? Cine a tras semnalul de alarmă? strigă conductorul, venind în fugă pe culoar.

Cîțiva călători ieșiră mirați din compartimentele lor.

— Cine a tras semnalul de alarmă? întrebă din nou conductorul.

— Dumnealui, răspunse un călător, arătînd spre unul dintre cei doi bărbați blonzi.

— Dumneavoastră ați tras semnalul de alarmă? i se adresă cu severitate conductorul.

— Da, răspunse blondul.

— De ce?

— Pentru că un om a sărit din tren.

Individul vorbea cu un vădit accent străin. Mai precis cu accent german.

— A sărit din tren? exclamă uluit conductorul. Cum adică „a sărit"?

— Așa. A deschis ușa și a sărit afară.

— Să știți, tovarășe conductor, că dumnealui nu minte, interveni în discuție unul dintre călători. Înainte ca trenul să pătrundă în tunel, am văzut și eu pe cineva căzînd din tren. Mărturisesc sincer că nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

— Tovarășe, i se adresă conductorului o călătoare, dumneata stai și pui tot felul de întrebări și nu te gîndești că poate omul acela s-a rănit grav în cădere și ar trebui ajutat. În timp ce dumneata discuți cu noi, poate că viața lui este în primejdie.

— Doamna are dreptate, se amestecă în vorbă un bătrîn cu mustăți respectabile. Noi stăm la taclale și omul moare. Decît să pălăvrăgim ce și cum, mai bine ne-am duce să vedem ce s-a întîmplat cu dînsul.

— Bine, mormăi conductorul.

Doi ceferiști din personalul trenului se apropiară de el și după ce se înțeleseră între ei, unul se duse să raporteze superiorilor, iar ceilalți doi coborîră din trenul acum

imobilizat. Cîțiva pasageri se alăturaseră conductorului și colegului său. Printre ei era și blondul solid care trăsese semnalul de alarmă. Am scos capul pe fereastră și i-am văzut pătrunzînd în tunel. Din celelalte vagoane unii călători veneau în vagonul nostru ca să afle ce se întîmplase. M-am așezat pe banchetă copleșit de gînduri. Am privit la valijoara necunoscutului: era la locul ei, în plasă. „Aveți grijă de valiza mea", îmi spusese, înainte de a părăsi compartimentul. Îmi aminteam foarte bine vorbele lui.

„Și cînd le rostea știa că va sări din tren și că nu aveam să-l mai văd, mi-am spus întristat. Bietul om! Oare ce l-a determinat să recurgă la o soluție atît de disperată?"

Trenul continua să staționeze. Către apus, norii portocalii-roșiatici deveniseră acum violeți. Începea să se întunece. Ceferiștii și pasagerii care-i însoțiseră ca să-l caute pe tovarășul meu de compartiment se întoarseră destul de indispuși și după cît se părea, fără rezultat.

— L-ați găsit?

— E în viață?

— S-a rănit grav?

Întrebările diferiților călători adresate grupului care se întorcea se încrucișau ca niște spade. Cei doi ceferiști, mai posomorîți decît toți, străinul blond și ceilalți pasageri care-i însoțiseră se urcară în tren.

— A murit? i-am întrebat.

— Cine? făcu unul din ceferiști încruntîndu-se și aruncîndu--mi o privire care în nici un caz nu putea fi considerată prietenească.

— Păi..., cel care a sărit din...

— L-ați văzut dumneavoastră sărind? mă întrerupse ceferistul cu un ton tăios.

Deși-l văzusem, dintr-un imbold nedefinit, n-am răspuns afirmativ.

— Nu, eu nu l-am văzut, însă am auzit spunîndu-se că un călător a sărit din mersul trenului.

— „Am auzit...", „am auzit..." Din cauza unor asemenea povești o să avem douăzeci de minute întîrziere, zise furios conductorul.

— Care dintre dumneavoastră a declarat că a văzut pe cineva sărind din tren? întrebă unul dintre ceferiști.

— Eu, răspunse un pasager.
— L-aţi văzut?
— Da..., cel puţin aşa mi s-a părut, bîigui acesta încurcat.
— Vă rog să mă urmaţi, spuse ceferistul aruncîndu-i o privire dojenitoare.
Conductorul se adresă apoi călătorilor adunaţi pe culoar.
— Cine a tras semnalul de alarmă? se interesă.
— Dumnealui, zise o doamnă între două vîrste, arătîndu-l pe blondul cel solid.
— Veniţi şi dumneavoastră, îi spuse ceferistul.
Apoi se îndreptă spre primul vagon, urmat de călători şi de străinul blond. L-am căutat cu privirea pe cel de al doilea străin, acela care rămăsese în tren. Însă am constatat că dispăruse.

După zece minute, trenul porni din nou. Umbrele albăstrii ale înserării punea încet-încet stăpînire peste fire. Mă gîndeam la ciudatul meu tovarăş de drum. Ce se întîmplase cu el? Unde era acum? După o asemenea săritură era posibil să fi scăpat nevătămat? Cum de nu-l găsiseră cei porniţi în căutarea lui? Mi-l închipuiam însîngerat, tîrîndu-se printre bălării ca să scape de urmăritorii lui.
„Dar urmăritorii lui cine sînt? m-am întrebat. Şi de ce îl urmăreau? Mai mult ca sigur că cel de al doilea blond, acela care dispăruse, rămăsese pe loc să-l descopere pe omul care sărise din tren".
Frămîntat de gînduri, m-am uitat la mica valiză din plasa de bagaje. Era o valiză neagră, obişnuită, destul de uzată. Tovarăşul meu de compartiment mă rugase „să am grijă de ea". Ce trebuia să fac? Fără îndoială că cel mai potrivit era s-o predau conductorului.
În clipa aceea, uşa compartimentului se deschise şi blondul solid care-l urmase pe conductor pătrunse înăuntru.
— Pot să iau loc? mă întrebă.
„Sigur e neamţ", mi-am zis.
— Bineînţeles, i-am răspuns.

Individul se instală cît mai comod, mulţumindu-mi cu o înclinare a capului, cam milităroasă.
„Da, sigur că e neamţ", mi-am spus eu din nou.
Gesturile lui bruşte şi privirea poruncitoare îmi trezeau amintiri destul de neplăcute, amintiri legate de acei ani îngrozitori cînd trupele Wermachtului mărşăluiau ca „aliaţi" pe drumurile ţării.
Străinul scoase un pachet de ţigări.
— Vă supără cumva fumul? mă întrebă înainte de a-şi aprinde ţigara.
Politeţea pe care o afişa nu se potrivea deloc cu înfăţişarea lui de luptător.
— Nu, nu mă supără, i-am răspuns.
— Domnul acela care a căzut din tren stătea în compartimentul dumneavoastră? Eraţi prieteni? se interesă el.
— Azi l-am văzut pentru prima oară, am replicat, străduindu-mă să nu arăt cît de mult mă surprinsese atacul lui neaşteptat.
După ce-şi aprinse ţigara, individul se uită, chipurile, cu indiferenţă la mica valiză din plasă. Cu totul întîmplător îmi aşezasem valizele în plasa de bagaje, deasupra tovarăşului meu de drum şi el îşi pusese tot acolo valijoara, sprijinind-o de ale mele.
— Mergeţi la Mangalia? vru să ştie străinul.
— Nu, am rostit eu sec.
Blondul nu mai insistă şi nici nu mai încercă să intre în vorbă cu mine. Îşi fumă ţigara şi apoi, lăsîndu-şi capul pe spetează, închise ochii.
Se-ntunecase de-a binelea. În zare, pe culmea unui deal, se profila silueta unui castru roman.
„Înseamnă că am ajuns", mi-am spus.
Ştiam că la poalele dealului pe creasta căruia se înălţau ruinele castrului, se întindea Cosmeana, localitatea care constituia ţinta călătoriei mele.
Într-adevăr, cu o întîrziere de aproape jumătate de oră, trenul se opri în gara Cosmeana. Am scos capul pe fereastră. L-am zărit îndată pe Iancu Todiraş, fostul meu coleg. Mă aştepta pe peron. Mă zări şi el şi se apropie de tren.
— Bine ai venit, îmi strigă. Aţi avut o întîrziere serioasă. Ce s-a întîmplat?
— Am să-ţi povestesc, i-am răspuns.

M-am retras de la fereastră şi m-am întors să-mi iau valizele. Spre surprinderea mea l-am văzut pe individul blond luînd din plasa de bagaje mica valiză neagră, aceea care aparţinea straniului meu tovarăş de drum.

„Să aveţi grijă de valiza mea". Cuvintele lui îmi răsunau şi acum în urechi.

— Mă scuzaţi, însă aceasta este valiza mea, i-am spus străinului, luîndu-i cu un gest hotărît valiza din mînă.

— A dumneavoastră? făcu el oarecum neîncrezător.

— Fireşte, am replicat cît se poate de calm.

Individul ezită cîteva clipe, privindu-mă încurcat.

— Vă rog să mă iertaţi, îmi zise în cele din urmă. Am şi eu o valiză asemănătoare.

— Tot ce se poate ,însă nu în acest compartiment, ci în acela unde aţi stat înainte, i-am răspuns zîmbind cît mai amabil.

— Aşa trebuie să fie, mormăi el.

Am luat valiza celui care sărise din tren şi, împreună cu ale mele, am dat-o omului care-l însoţea pe fostul meu coleg de liceu.

Cînd am coborît din tren, Iancu Todiraş mă întîmpină bucuros.

— În sfîrşit, ai ajuns! exclamă el luîndu-mă de braţ. Să mergem la mine. Nevastă-mea ne aşteaptă. Dealtfel, cred că te simţi obosit. Nu era mai bine dacă veneai cu maşina ta?

— Ba da, însă este în reparaţie, m-am grăbit să-i spun. N-avea rost să-i explic adevăratele motive care mă determinaseră să-mi las acasă Trabantul.

Tocmai ne pregăteam să pornim spre ieşirea din gară, cînd fostul meu coleg mai aruncă o privire trenului din care abia coborîsem.

— Tipul acela care se tct uită la noi e vreun cunoscut de-al tău? mă întrebă.

— Care?

— Lunganul din tren.

Am privit în direcţia arătată de el. La fereastra compartimentului în care călătorisem stătea străinul cel blond; privirea lui era aţintită asupra noastră. Cînd şi-a dat seama că l-am văzut, s-a grăbit să se retragă.

— Nu, am replicat, l-am cunoscut în tren.

— Ei, ar cam fi timpul să ne îndreptăm spre casă. Soţia mea şi-o fi pierdut răbdarea. I-am povestit atîtea despre tine, încît e dornică să te cunoască.

— Sper că nu va fi decepţionată, am spus şi, întorcînd capul, m-am uitat spre tren. Individul blond, care „din greşeală" voise să ia valiza strainului meu tovarăş de călătorie, nu mai era la fereastră.

— Ce-i cu tine? Ai un aer foarte... ciudat, îmi zise prietenul meu.

— Nu-i de mirare.

— Ţi s-a întîmplat ceva? mă întrebă el intrigat.

— Destule. Lucruri cam neobişnuite.

— Serios? Despre ce-i vorba?

— Lasă. Am să-ţi povestesc totul acasă.

Vila fostului meu coleg de liceu mi-a plăcut din prima clipă. Nu prea mare, dar în linii armonioase şi împrejmuită cu un cerdac plin de flori, mai ales muşcate şi petunii, avea un aer deosebit de primitor. Situată pe o mică înălţime, clădirea cea albă părea că-ţi spune „Bine ai venit!" Privind-o, mă întrebam ce modificări ar fi dorit să aducă fostul meu coleg şi soţia lui unei locuinţe atît de frumoase.

Pe laturi şi în spatele ei, parcă îmbrăţişînd-o, se întindea o grădină bine îngrijită, cu caişi, piersici şi cireşi, cu straturi de legume şi flori. Aproape de casă, un pîlc de sălcii îşi plecau crengile mlădioase.

Nu departe de vilă se afla un motel modern, de curînd construit şi, ceva mai încolo, clădirea poştei, un magazin universal şi postul de Miliţie. Casele micii localităţi, nu prea numeroase însă cu un aspect foarte îngrijit, se întindeau la poalele unui deal, pe creasta căruia se înălţau semeţe ruinele castrului roman. În depărtare, se zăreau sclipind apele veşnic fremătătoare ale mării. La ora aceea, luminate de ultimele raze, căpătaseră nuanţe purpurii.

Mirela, soţia lui Todiraş, o brună delicată, cu ochi verzi şi mişcări pline de graţie, ne aştepta în cerdac. M-a întîmpinat cu multă prietenie.

— Ca să fiu sinceră, la un moment dat, am crezut că nu mai veniţi, mi-a spus, după ce soţul ei a făcut prezentările. Nu ştiam ce să presupun.

— Trenul lui a avut o întîrziere destul de serioasă, îi explică fostul meu coleg.

Omul care-l însoţise la gară, despre care aveam să aflu că le era rudă şi vecin şi că, în timpul liber, se îngrijea de grădina prietenilor mei, îmi duse valizele în camera ce-mi fusese pregătită. Era un bărbat solid, cam de patruzeci de ani, cu păr negru aspru şi ochi bulbucaţi. Am observat că şchiopăta uşor. Nepoata lui de soră care îi ţinea gospodăria, el nefiind însurat, venea s-o ajute pe doamna Todiraş la curăţenie, iar uneori, cînd aceasta avea mai mulţi oaspeţi, şi la gătit.

Simpatica mea gazdă a ţinut să mă însoţească pînă la uşa camerei tot exprimîndu-şi mirarea că preferasem să vin cu trenul, cînd puteam călători, mult mai comod şi mai repede, cu maşina. Am fost nevoit să repet povestea cu maşina aflată în reparaţie.

— După ce vă aranjaţi şi vă odihniţi puţin, vă aşteptăm în camera de zi, mi se adresă Mirela Todiraş. V-am pregătit şi o surpriză, care sînt sigură că are să vă placă.

Peste vreo trei sferturi de oră, înviorat de un duş rece şi proaspăt bărbierit, am intrat în camera de zi, care servea şi ca salon. O încăpere vastă, în care lemnul şi piatra se îmbinau măiestrit ca să creeze o interesantă ambianţă rustică. De-a lungul pereţilor, canapele-laviţe cu învelitori roşii cu dungi albe şi negre, cîteva perne galbene şi verzi, iar pe jos un covor oltenesc de lînă în care predominau aceleaşi nuanţe. Într-un colţ, pe nişte poliţe de lemn negeluit, se lăfăiau sticle cu băuturi. În mijlocul camerei o masă înconjurată cu şase scaune cu spătar înalt, de asemeni în stil ţărănesc şi, peste tot, vaze de lut cu gălbenele, maci şi margarete. Din candelabrul de fier forjat se răspîndea o lumină dulce, mierie. Am privit încîntat în jur, apreciind cum se cuvine atît aranjamentul, cît şi felul cum fuseseră potrivite culorile. Curînd, am zărit „surpriza". Stătea lîngă uşa care dădea spre cerdacul înflorit. Era o femeie foarte frumoasă, zveltă, cu păr auriu. Nu ţineam minte să mai fi întîlnit o femeie atît de atrăgătoare. Lumina candelabrului dădea o strălucire aparte minunatului ei păr, care i se revărsa pe umerii goi în şuviţe ondulate.

Observînd impresia pe care mi-o făcuse „surpriza" ei, Mirela Todiraş zîmbi mulţumită, în timp ce în ochi îi jucau luminiţe vesele.

— Prietena mea, doamna Mirea, spuse ea cu un surîs şăgalnic.

Apoi, cu o mişcare plină de graţie, se întoarse spre femeia cu păr de aur.

— Domnul arhitect Radian, fost coleg de liceu al lui Iancu, mă prezentă ea.

În timp ce sărutam mîna prietenei sale, m-am întrebat unde ar putea fi domnul Mirea şi m-am gîndit că mi-ar fi plăcut să aflu că este foarte-foarte departe.

Am luat loc cu toţii pe divane, care s-au dovedit cît se poate de confortabile, iar doamna Todiraş a servit băuturile. Mi-a explicat că Sanda, acesta era numele doamnei Mirea, venise să-şi petreacă la ei concediul, iar încîntătoarei „surprize" că eu sosisem nu numai ca să mă odihnesc, ci şi ca să le dau unele sugestii în vederea unor modificări pe care doreau să le aducă vilei lor. Cu acest prilej, Iancu Todiraş şi-a amintit de discuţia avută cu mine în gară.

— Şi ce spuneai că ţi s-a întîmplat? mi se adresă el. Parcă pomeneai de nişte lucruri ciudate.

Doamnele se arătară profund interesate.

— Despre ce-i vorba? întrebă Mirela.

— Prietenului nostru i s-a întîmplat ceva în timpul călătoriei, însă n-a apucat să-mi povestească.

— Adevărat? făcu doamna Mirea, privindu-mă cu nedisimulat interes.

— Abia aştept să ne povestiţi totul, spuse şi soţia fostului meu coleg.

M-am văzut silit să le fac pe plac şi le-am relatat cu lux de amănunte, aventura mea, trecînd însă sub tăcere faptul că luasem cu mine valiza ciudatului meu tovarăş de compartiment.

— Şi cu omul acela ce s-a întîmplat? vru să ştie Mirela.

— Cred că s-a rănit grav în cădere, am răspuns. Trenul mergea cu o viteză destul de mare cînd a sărit.

— Şi nu l-au găsit? se miră Sanda.

— Nu.

— Ei, mai mult ca sigur că era un răufăcător urmărit de Miliţie, îşi dădu Todiraş cu părerea.

— N-am avut această impresie, am replicat eu. Şi apoi, indivizii care-l urmăreau erau străini, nu arătau deloc a miliţieni.

Mirela Todiraş îşi aţinti asupra mea privirea ochilor ei strălucitori.

— Să fie vorba de o afacere de spionaj? mă întrebă ea emoţionată.

— Nu ştiu.

— Hm, ciudată întîmplare, zise soţul ei.

— Într-adevăr, am recunoscut eu. Şi e foarte greu să tragi o concluzie.

Necunoscutul din tren ne-a oferit încă destule subiecte de conversaţie. Ceva mai tîrziu ne-a fost servită cina şi am uitat de el.

După cină, Iancu Todiraş ne-a invitat să ne luăm desertul în cerdac. În faţa noastră, pe culmea dealului, se înălţa silueta întunecată a castrului roman şi fostul meu coleg ne povesti lucruri interesante despre străvechea aşezare.

În timp ce ne vorbea despre acele vremuri îndepărtate, eu mă străduiam să stabilesc culoarea ochilor tulburătoarei Sanda Mirea. La lumina candelabrului mi se păruseră negri, însă acum, cînd în ei se oglindea cerul nocturn, constatam că de fapt erau albaştri-violeţi. O nuanţă stranie, care se găseşte la unele flori rare.

În depărtare, farurile maşinilor care treceau în goană pe şosea păreau imenşi licurici. Mi-am aţintit privirile într-acolo, vrînd să scap de fascinaţia ochilor enigmatici ai frumoasei Sanda.

Luna se ivi după coama dealului, scăldînd împrejurimile într-o lumină argintie. Cerul nopţii căpătă o luminozitate aparte şi pe acel fundal albastru închis, crengile şi frunzele sălciilor din apropierea vilei aşterneau o delicată dantelă neagră.

— Mă tot întreb de ce era omul acela atît de înspăimîntat, spuse deodată Mirela Todiraş, în părul negru al căreia razele lunii împletiseră reflexe albastre.

Ne-am întors spre ea, privind-o miraţi.

— Care om? făcu soţul ei vădit indispus. Eu vorbesc de castrul roman şi tu te gîndeşti la nu ştiu cine.

— Cum „la nu ştiu cine"? protestă bruna Mirela. Mă refeream la nefericitul acela care a sărit din tren. Gestul lui disperat nu-mi iese din minte. Trebuie că era foarte speriat. Altfel n-ar fi recurs la o asemenea soluţie.

— Adevărul este că nevastă-mea se prăpădeşte după mistere, zise Iancu Todiraş.

— Dragul meu, dacă vrei să ştii, misterele îi atrag pe toţi, replică Mirela, prin urmare este foarte firesc să mă atragă şi pe mine. Însă de data aceasta nu e vorba de mistere, ci de acel om care a recurs la un gest atît de disperat. Nu te gîndeşti că poate, chiar în clipa asta, se tîrăşte singur şi, fără îndoială, rănit, încercînd să scape de urmăritorul lui? Şi, ceea ce-i mai dureros este că nu poate să ceară ajutor de la nimeni.

— Şi mă rog, de ce nu poate să ceară ajutor? făcu soţul ei.

— Nu ştiu, dar sînt convinsă că nu o poate face, insistă Mirela Todiraş cu o încăpăţînare care mă uimi. Dacă ar fi putut s-o facă, ar fi cerut ajutor în tren. Doar în vagon erau şi alţi călători, conductorii, poate şi miliţieni. N-avea decît să le spună că este în pericol. Şi totuşi, nu a scos o vorbă, n-a apelat la nimeni. Ca să scape de urmăritorii lui a preferat să sară din tren, cu riscul de a se răni grav sau chiar de a muri.

Ascultînd-o, mi-am dat seama că avea dreptate. În mod normal, cineva aflat în primejdie ar fi procedat în acest fel, adică ar fi strigat, ar fi atras atenţia celorlalţi călători asupra urmăritorilor săi, ar fi cerut ajutorul, protecţia lor. Or, ciudatul meu tovarăş de compartiment evitase cu grijă să facă aşa ceva.

— Dacă n-a făcut-o, înseamnă pur şi simplu că se simţea cu musca pe căciulă. Mai mult ca sigur că era un infractor urmărit de Miliţie sau care se temea de Miliţie, trase concluzia Todiraş.

Om al cifrelor, om practic, prietenul meu avea oroare de mistere. Concluzia lui arăta cu prisosinţă felul lui de a raţiona.

Sanda Mirea urmărea tăcută discuţia noastră, cu un aer oarecum visător şi distrat, acel aer pe care-l au adeseori femeile frumoase care ştiu că sînt frumoase.

— Dar domnul Radian ne-a explicat cît se poate de limpede că urmăritorii omului din tren nu erau miliţieni, ci păreau străini. A remarcat chiar că, după accent, erau

desigur germani, observă doamna Todiraş, decisă se vede să nu se dea bătută.
— Şi nu numai accentul, ci însăşi înfăţişarea lor m-a făcut să cred acest lucru, am găsit eu de cuviinţă să adaug.
— Vezi? îi spuse soţului ei bruna Mirela, cu un ton de reproş în glas.
— Ei, poate că erau de la Interpol, replică acesta. Doar Miliţia noastră are legături cu Interpolul, nu? „Sărmanul nefericit" căruia îi plîngi de milă o fi comis vreun delict în străinătate.
Soţia lui încruntîndu-se uşor se pregătea să riposteze, însă, de data aceasta, frumoasa doamnă Mirea i-o luă înainte.
— Parcă spuneaţi că omul acela acorda o mare atenţie valizei sale, mi se adresă ea.
— Da, aşa este, am spus eu.
În sinea mea eram foarte mirat. Observaţia Sandei Mirea dovedea că, în ciuda aerului ei visător şi distrat, fusese cît se poate de atentă atît la spusele mele, cît şi la discuţia noastră.
— Totodată, aţi afirmat că atunci cînd a sărit din tren n-o avea cu el, continuă Sanda.
— Este adevărat, n-o avea, am confirmat.
— Ce s-a întîmplat cu valiza lui? insistă ea. A rămas în tren?
„N-a pierdut nici un amănunt din povestirea mea", am remarcat în gîndul meu, privind ochii fascinanţi ai Sandei Mirea; acum, în semiîntuneric, păreau negri.
Nu le explicasem că luasem valiza cu mine. De aceea, întrebarea ei era firească. La urma-urmelor, ce rost avea să le ascund faptul? N-aveam nici un motiv să-i mint.
— Înainte de a părăsi compartimentul, omul mă rugase să am grijă de valiza lui, am răspuns.
— Şi? întrebă nerăbdătoare doamna Todiraş.
— I-am făcut pe plac. Am luat-o cu mine.
— Cum, valiza se află aici? În casă? exclamă Mirela Todiraş cu vioiciune.
— Da, am răspuns, amuzat de interesul celor două femei.
— Aşadar, valiza este la tine? zise şi fostul meu coleg cu un ton de reproş în glas. Şi ne-o spui abia acum?

— N-am avut prilejul să ..., am început eu.
— Nu te mai scuza, mă întrerupse Iancu Todiraş. Principalul este că avem valiza la îndemînă. N-avem decît s-o deschidem ca să aflăm secretele ciudatului tău tovarăş de drum.
— Sigur, este soluţia cea mai bună, se grăbi să adauge soţia lui, surescitată.
— Nu văd ce am putea face altceva, rosti încet şi Sanda Mirea.
Unanimitatea aceasta mă puse în încurcătură.
— Oare ar fi corect s-o deschidem? am replicat. „Ciudatul meu tovarăş de drum", cum l-ai numit, dragă Iancule, m-a rugat să *am grijă* de valiza lui, nu s-o deschid.
— Ei, asta-i bună! explodă fostul meu coleg. Crezi că păstrînd valiza, fără s-o cercetezi, îl ajuţi?
— Iancu are dreptate, spuse nevastă-sa privindu-mă mustrător. Numai deschizînd valiza avem şanse să aflăm ceva despre bietul om, ca să-l putem ajuta. Dacă nu ştim despre ce e vorba, dacă nu ştim cine este, cum să-i venim în ajutor?
— Aşa este, murmură Sanda Mirea. Altfel nu-i putem fi de folos, omului acela.
Spusele lor, nerăbdarea mai mult sau mai puţin făţişă care-i stăpînea, dovedeau că cele povestite de mine le stîrniseră curiozitatea şi acum ţineau neapărat „să afle". Nu mai puteam da înapoi. Trebuia să le fac pe plac.
— Vreţi să veniţi în camera mea sau s-o aduc aici? am întrebat, convins că trebuia să mă supun.
— Cred că este mai bine să o examinăm în camera de zi, rosti sentenţios Todiraş.
— Da, da, spuse bruna Mirela. E preferabil. Aduceţi-o cît mai repede.
M-am dus în camera mea. Valijoara tovarăşului meu de compartiment se afla lîngă valizele mele. Mică şi cu colţurile roase contrasta cu mobilierul elegant al camerei; era ca o pată de cerneală pe o coală albă, imaculată.
„Da, nu se potriveşte mediul înconjurător", m-am gîndit, stăpînit de o ciudată amărăciune.
Am luat-o şi am pornit încet spre uşă. De fapt, nu eram deloc mulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dacă acea valiză ascundea, într-adevăr, o taină, aş fi preferat s-o cunosc numai eu. Dar, din păcate, nu aveam de

ales: eram nevoit să le-o dezvălui gazdelor mele și enigmaticei Sanda Mirea.

„De ce enigmatică? m-am trezit întrebîndu-mă. Da, enigmatică, mi-am răspuns tot eu. Cum aș putea s-o consider altfel?"

Era firesc să gîndesc așa. Încă îmi era vie în minte strania ei atitudine. Păruse atît de absentă, atît de indiferentă față de cele povestite de mine cu privire la întîmplarea din tren, și, deodată, dovedise că, în realitate, urmărise cu cea mai mare atenție relatarea mea.

Am intrat în camera de zi. Ceilalți părăsiseră cerdacul și mă așteptau. Sanda Mirea se instalase pe divan, cu capul sprijinit de spetează. Lumina candelabrului îi împodobea părul cu o diademă de raze, iar chipul ei era neobișnuit de frumos. Am privit-o, recunoscînd în sinea mea că enigmatică sau nu, femeia aceea mă atrăgea într-un mod irezistibil.

— Puneți valiza aici, mi se adresă stăpîna casei, mai nerăbdătoare decît toți.

Îmi arăta o măsuță pe care o așezaseră chiar sub candelabru. Am făcut așa cum îmi ceruse și cei trei se adunară în jurul ei. I-am privit și sentimentul de amărăciune mă copleși din nou. Mi-am amintit, cu o claritate supărătoare, de tovarășul meu de compartiment, care părea atît de înspăimîntat, de privirile lui de animal hăituit. Aveam impresia că-l revăd, ghemuit în colțul lui, ca să nu poată fi zărit de pe culoar. Nenorocirea care i se întîmplase, drama lui stîrneau acum interesul gazdelor mele și a frumoasei Sanda, poate că îi și distrau. Gîndul acesta mă indispunea mai mult decît aș fi vrut.

— Nu o deschideți? mi se adresă Mirela Todiraș, trepidînd de curiozitate.

— Aș deschide-o, am replicat, dar nu pot. Valiza este încuiată și cheia a rămas la acela care mi-a încredințat-o.

— Atunci, ce facem? întrebă Sanda Mirea.

Nu se agita ca prietena ei, părea indiferentă, însă nu mă mai putea păcăli. Știam că indiferența ei este falsă și că, în fond, era tot atît de interesată ca și ceilalți să vadă conținutul valizei.

— Nu ne rămîne decît să forțăm încuietoarea, declară sentențios fostul meu coleg de liceu. Ești de acord, Sergiule? mi se adresă el.

— Sigur că sînt, am răspuns. Dacă vrem să cercetăm interiorul valizei nu ne rămîne altă soluție.

Iancu Todiraș se angajă bucuros să spargă broasca. Era ceva cu totul nou pentru el și treaba părea să-l amuze. Se grăbi să aducă o trusă cu diferite scule și după ce alese o mică daltă, un ciocan și un clește, se apucă de lucru. Îmi dădeam seama că profita de ocazie ca să arate cît este de îndemînatic, și, totodată, se străduia să forțeze broasca, fără să deterioreze valiza. Soția lui, vibrînd de nerăbdare și Sanda Mirea, afișînd un calm aparent, îi urmăreau fiecare mișcare.

— Am reușit! exclamă el triumfător, în cele din urmă. Mi-a dat de furcă, dar am reușit!

Trebuie să mărturisesc că și eu eram la fel de curios ca ceilalți să văd ce conține valijoara omului care sărise din tren.

Iancu Todiraș își strînse sculele și abia apoi ridică încet capacul micii valize. Ne-am aplecat cu toții asupra ei.

Oare ce ne așteptam să găsim? Cred că nici unul dintre noi n-o știa. Oricum, ceva neobișnuit, ceva interesant, ceva care să justifice cumva acea cruntă urmărire, spaima omului care-și primejduise viața sărind din tren în plin mers. Spre dezamăgirea noastră, conținutul valizei se dovedi cît se poate de banal: o pijama, un aparat de ras, o cămașă, două perechi de ciorapi, lenjerie de corp, o pereche de papuci. Nimic deosebit, nimic spectaculos. Cei trei se priviră vădit decepționați, apoi se întoarseră spre mine. În privirea lor am citit decepție și un oarecare reproș, de parcă eu eram vinovat de faptul că valiza tovarășului meu de călătorie avea un conținut atît de neinteresant.

— Nu conține nimic deosebit, murmură Mirela Todiraș ca pentru sine.

— Nimic deosebit, repetă soțul ei ca un ecou.

Apoi, cu gesturi lente și mînă plictisită scoase lucrurile din valiză și le puse pe măsuță.

Acum, valiza era goală. I se putea zări căptușeala de pînză albăstruie, ruptă pe alocuri. Iancu Todiraș cercetă atent conținutul valijoarei, pipăind modesta căptușeală, ca să se convingă dacă nu fusese ascuns ceva sub ea. Nu reuși însă să descopere nimic.

— Ei, nu tot ce strălucește e aur, zise el, fără să-și ascundă decepția. Credeam că vom găsi cine știe ce docu-

mente sau bijuterii furate sau alte minuni şi cînd colo *nimic!*

Înciudat, începu să pună la loc lucrurile pe care le scosese din valiză.

— Nu înţeleg, mi se adresă soţia lui, dacă n-avea nimic important în valiză, de ce v-a rugat să aveţi grijă de ea? Şi, mai ales, de ce îl urmăreau cei doi?

— E clar că pe indivizii aceia nu valiza îi interesa, ci omul care a sărit din tren, răspunse în locul meu doamna Mirea.

Rostise cuvintele rar, parcă trăgea o concluzie. Se aşeză într-un fotoliu şi rămase pe gînduri cu privirea aţintită asupra cerului nocturn, pe care licăreau blînd nestematele stelelor.

— Credeţi? mă întrebă cam nedumerită Mirela.

— După cum se vede, aşa este, am replicat.

Însă în sinea mea nu eram deloc convins de aceasta. Îmi aminteam cu cîtă grijă îşi ţinea valiza necunoscutul meu tovarăş de călătorie. Mult timp, după ce intrase în compartiment, o ţinuse pe genunchi şi abia cînd se liniştise oarecum în privinţa mea, se hotărîse s-o pună în plasa de bagaje. La fel de limpede îmi aminteam şi de individul blond care se instalase în compartimentul unde mă aflam şi care încercase să ia valijoara. Cuvintele schimbate cu el îmi răsunau şi acum în urechi: „Valiza aceasta este a mea", îi spusesem. „A dumneavoastră?" făcuse el pe miratul. „Fireşte", replicasem. „Vă rog să mă iertaţi. Am şi eu o valiză asemănătoare".

Da, lunganul blond încercase să ia valiza, pe care posesorul ei, cu cîteva clipe înainte de a sări din tren, mi-o încredinţase în mod deosebit. Parcă revedeam privirea lui rugătoare. Şi totuşi, în valiză nu se afla nimic! Atunci? Ce explicaţie se putea da purtării blondului care voise să pună mîna pe ea? Făcuse acest lucru fiind sigur că va găsi *ceva* în valiză sau numai *presupusese* acest lucru? Şi ciudatul meu tovarăş de compartiment? De ce acordase atîta grijă valizei sale? De ce mi-o încredinţase? Doar el *ştia* că nu are în ea nimic deosebit. Mă rugase să am grijă de valijoara lui numai aşa, ca să nu se piardă? Dealtfel, dacă omul acela avea, într-adevăr, un document

sau un obiect de valoare l-ar fi pus în valiză? N-ar fi fost mai înţelept să-l păstreze chiar asupra lui?

— La ce vă gîndiţi? mă întrebă Mirela Todiraş. Vă îndoiţi că pe urmăritori îi interesa omul?

— Nu, m-am grăbit s-o asigur, negăsind necesar să-i împărtăşesc gîndurile mele. Nu încape îndoială că ei aveau ce aveau cu omul, nu cu valiza lui.

Iancu Todiraş pusese lucrurile la locul lor şi închisese capacul modestei valize. Era vădit plictisit şi, după ce umplu paharele cu vin, ieşi în cerdac.

— Ce minunată privelişte, zise el, sorbindu-şi încet vinul. Veniţi aici. E atît de plăcut afară, ne invită.

Am ieşit cu toţii în cerdac. Era clar că omul din tren şi valijoara lui ponosită nu-i mai interesa.

Razele lunii ţeseau eşarfe argintii printre crengile copacilor din preajmă şi făceau ca ruinele castrului roman, de pe culmea dealului din faţă, să pară de-a dreptul ameninţătoare. În depărtare, ca un platou de argint, sclipeau apele acum calme ale mării.

— Da, e încîntător, şopti soţia lui visătoare.

N-am răspuns. Lumina blîndă a lunii făcea şi mai atrăgător profilul Sandei. Admirînd-o, m-am întrebat fără să vreau oare unde era soţul ei? Cum de o lăsa singură? La un moment dat, frumoasa femeie se întoarse spre mine şi-mi surprinse privirea plină de admiraţie. Pe buzele ei frumos modelate se ivi un surîs îmbietor; ca o chemare.

Am mai stat în cerdac aproape un ceas, discutînd de una de alta, mai precis discutam eu cu gazdele mele. Sanda Mirea tăcea, cu privirea aţintită în gol.

„Oare la ce se gîndeşte?", mă întrebam, privindu-i chipul luminat de razele lunii.

— Ce părere aveţi? zise la un moment dat Iancu Todiraş. N-ar fi cazul să ne ducem la culcare? Mîine o să ne sculăm devreme ca să ne ducem la plajă.

Nimeni n-a fost împotrivă. Ne-am urat reciproc „noapte bună" şi ne-am retras fiecare în camerele noastre. Înainte de a mă culca am luat valiza omului care sărise din tren şi am adus-o în camera ce-mi fusese rezervată.

Am observat că dormitorul soţilor Todiraş se afla în

partea cealaltă a casei şi că frumoasei doamne Mirea îi fusese dată camera care se învecina cu a mea. Uşile ambelor încăperi dădeau spre cerdac. Deşi nu mai eram un adolescent visător, totuşi, faptul că Sanda se afla atît de aproape de mine mă tulbura. Aveam mereu înaintea ochilor chipul ei încîntător şi trupul ei cu rotunjimi ispititoare şi îmi era greu să nu mă gîndesc la ea.

Ca să îmi alung din minte imaginea acelei femei enigmatice, am deschis fereastra şi am privit afară. Am respirat cu nesaţ aerul pur. Parfumul florilor se amesteca cu briza înviorătoare a mării. Pe şosea mai treceau din cînd în cînd maşini şi intrarea motelului mai era şi acum luminată. Luna se înălţase pe bolta de un albastru adînc al cerului şi scălda împrejurimile într-o lumină dulce. Florile de pe cerdac căpătaseră acum nuanţe stranii. Tocmai mă pregăteam să închid fereastra, cînd l-am văzut.

Omul stătea nemişcat, la oarecare distanţă de vila fostului meu coleg, cu faţa întoarsă spre ea. Se aşezase în aşa fel încît îi vedeam clar conturul trupului solid, în timp ce faţa îi rămînea în umbră. Am tresărit neplăcut surprins. Oare era, într-adevăr, lunganul blond din tren sau un turist ca şi mine, care ieşise să se bucure de aerul răcoros al nopţii? M-am aplecat peste pervaz ca să-l văd mai bine, dar n-am reuşit, deoarece individul se îndepărtă. Însă, înainte de a dispărea înghiţit de tenebre, i-am zărit strălucind părul blond.

„Deci el era. Individul din tren, cel care încercase să ia valijoara care-mi fusese încredinţată. Ce caută aici? Doar îl lăsasem în tren, mi-am spus, amintindu-mi că atunci cînd părăsisem peronul gării împreună cu Iancu Todiraş, străinul blond se afla în compartimentul în care călătorisem. Să fi coborît la Cosmeana?“ m-am întrebat închizînd încet fereastra.

Deşi nu izbutisem să văd faţa celui care cu cîteva clipe mai înainte părea atît de interesat de vila unde locuiam, aveam acum certitudinea că era lunganul din tren.

„Să fi rămas aici ca să mă urmărească? m-am întrebat din nou. Dar în ce scop?“

M-am culcat. De alături nu se auzea nici un zgomot. Renunţînd să-mi mai frămînt mintea cu întrebări cărora nu le puteam găsi răspuns, am adormit.

2

Dimineaţa, m-am trezit destul de devreme. În ciuda somnului meu agitat şi nu prea îndelungat, mă simţeam odihnit şi bine dispus. Am deschis fereastra. Aerul proaspăt se revărsa în încăpere înviorîndu-mă şi aducîndu-mi parfum de flori şi iz de mare. Cerul era senin, iar soarele îşi trimitea razele strălucitoare prin toate ungherele şi dădea împrejurimilor alt aspect. Ruinele cetăţii romane de pe culmea dealului din faţă, deşi arătau la fel de falnice, îşi dezvăluiau, în lumina crudă, rănile necruţătoare cauzate de scurgerea inexorabilă a secolelor, faţada modernă a motelului, lipsită de fascinanta iluminaţie noctură a neonului, avea un aspect destul de banal, iar crengile sălciilor nu mai păreau o superbă dantelă neagră. Totuşi, spectacolul care se oferea acum privirilor mele nu era mai puţin fermecător decît cel nocturn. Marea îşi etala cu cochetărie paietele argintii, zidurile castrului se învăluiau în mantie aurie şi florile îşi înălţau spre astrul zilei corolele multicolore.

„E o vreme minunată pentru plajă“, m-am gîndit, părăsind fereastra.

După contemplarea acelei privelişti încîntătoare, gîndul meu mi s-a părut de o banalitate supărătoare. Ca şi cînd aş fi depus o superbă orhidee într-o vază ciobită.

Am făcut un duş şi am început să mă îmbrac. Privirea mi-a fost atrasă de valiza ciudatului om din tren. Acum, la lumina zilei, arăta parcă şi mai ponosită. M-am apropiat de ea şi am deschis-o. Straniile evenimente cărora le fusesem martor îmi reveniră cu claritate în memorie. Eram hotărît să cercetez din nou valiza ca să mă conving dacă, într-adevăr, conţinea ceva deosebit. Am scos toate hainele ce conţinea, le-am controlat atent şi, pe urmă, am cercetat cu grijă căptuşeala valizei. Spre dezamăgirea mea am constatat că era la fel de netedă peste tot. Era sigur că sub ea nu se ascunsese nimic. Am pus la loc modestele lucruri ale necunoscutului din tren.

„Odată ce valiza nu ascunde nici o taină, de ce mi-a încredinţat-o cu recomandarea să am grijă de ea? De ce unul dintre urmăritorii posesorului ei coborîse la Cos-

meana şi supraveghea vila unde locuiam?" m-am întrebat nedumerit.
Oarecum înciudat am ieşit în cerdac. Fostul meu coleg îşi lua deja micul dejun. M-am aşezat lîngă el la masă.
— Te-ai odihnit bine? mă întrebă.
— Da, am răspuns zîmbind.
N-avea rost să pomenesc despre prezenţa străinului blond şi despre gîndurile care mă frămîntau.
— E şi firesc, spuse el mulţumit. Acestea sînt minunile aerului curat. Da, este foarte frumos la Cosmeana. Mi-ar place să locuiesc aici toată viaţa. Împrejurimi încîntătoare, marea la doi paşi, linişte! Ce mai, raiul pe pămînt, nu alta!
Eram de acord cu el în ce priveşte frumuseţea naturii şi a avantajelor pe care le oferea traiul în acel loc încîntător, însă mă îndoiam că fostul meu coleg ar fi vorbit astfel, dacă ar fi fost silit să locuiască mereu la Cosmeana. Acum, cînd petrecea aici doar zilele de vacanţă şi avea la Bucureşti un apartament confortabil, călătorind adesea şi în străinătate, nu era de mirare că vorbea aşa. Bineînţeles, afirmaţiile sale erau sincere. Dar se înşela pe sine. Este uşor să afirmi că vrei să trăieşti într-un loc retras, departe de tumultul capitalei, cînd nimeni şi nimic nu te sileşte la aşa ceva. Nu am găsit necesar să-l contrazic. Dealtfel, Cosmeana îmi plăcea foarte mult.
— Ai dreptate, am admis eu. E tare frumos aici.
O tînără fată, pe care n-o văzusem în seara precedentă, depuse pe masă, în faţa mea, o tavă cu un dejun copios.
— La ţară, ai mai multă poftă de mîncare, zise rîzînd Iancu Todiraş.
Eram de aceeaşi părere şi am onorat cum se cuvine ceea ce mi se servise.
— Fata vă ajută la gospodărie? am întrebat.
— Uneori. Este nepoata omului care m-a însoţit ieri la gară. Locuiesc în vecini. De fapt, sînt rude prin alianţă de-ale nevestii-mi.
Soarele se înălţa încet pe bolta senină, revărsînd cu generozitate potop de raze. Păsările, tupilate printre crengile copacilor din preajmă, îşi începuseră de mult concertul matinal, iar vîntul purta parfum de flori şi miros înviorător de alge şi de mare. Da, într-adevăr, acel colţ de ţară era încîntător.

— Ei, cum ţi s-a părut?
Cuvintele fostului meu coleg de liceu mă readuseră brusc la realitate. Se aplecase spre mine şi luase un aer confidenţial.
— Ce sau cine? am întrebat la rîndul meu.
— Prietena soţiei mele. La ea mă refer. Nu te preface că nu pricepi.
— Nu mă prefac, am replicat.
— Atunci, răspunde-mi. Ţi-a plăcut?
— Fireşte. Este o femeie foarte frumoasă. Chiar mă şi mir că soţul ei o lasă singură. Oare unde o fi?
— Cine?
— Soţul ei.
— N-am idee pe unde umblă. Şi, fie vorba între noi, am impresia că nici ea nu ştie.
— Serios? Dar de ce? Nu locuiesc împreună? Sînt divorţaţi?
Îmi dădeam seama că puneam prea multe întrebări care-mi trădau interesul pentru blonda Sanda. Dar curiozitatea mea fusese stîrnită şi, la urma-urmei, prietenul meu era acela care începuse discuţia despre ea.
— Sînt divorţaţi? am repetat, observînd că Iancu nu se grăbea cu răspunsul.
— Aşa cred. Însă nu sînt sigur. De fapt, ştim foarte puţine lucruri despre Sanda Mirea.
— Soţia ta nu te-a pus la curent? De obicei femeilor le place să facă astfel de confidenţe.
— Este adevărat, admise Iancu, din păcate, nici Mirela nu ştie mai mult.
— Cum se poate?
Eram sincer uimit. Doar îmi spusese că frumoasa doamnă Mirea este prietena soţiei lui!
— Adică ..., dacă ne ... Da, nu ştim mare lucru despre ea, făcu Iancu Todiraş pe care, după cum vedeam, întrebarea mea îl pusese în încurcătură.
Am aşteptat răbdător. Nu intenţionam să-l indispun.
— Vezi, Mirela a cunoscut-o pe litoral, acum doi ani. Moştenisem de curînd vila şi fiind în renovare ne petreceam concediul în staţiunea Neptun. Acolo a cunoscut-o Mirela pe Sanda Mirea şi s-au împrietenit. Ştii cum sînt prieteniile de vacanţă... Nevastă-mea, care era entuziasmată de Cosmeana, i-a vorbit despre vila moştenită şi

despre frumusețea naturii înconjurătoare și a invitat-o s-o viziteze cînd îi va face plăcere. Era o invitație oarecum formală, una dintre acelea care se uită foarte ușor.

— Așa-i, însă, după cît se pare frumoasa doamnă Mirea nu a uitat-o, am observat gînditor.

— Tocmai asta este curios, zise Iancu Todiraș privind spre ușa care dădea în casă. Văd că doamnele cam întîrzie să apară, constată apoi.

Am avut impresia că vrea să schimbe subiectul conversației, dar nu intenționam să-l las s-o facă. Ochii de culoarea violetelor și trupul superb al Sandei mă îndemnau să aflu cît mai multe lucruri despre ea.

— De ce „curios"? am întrebat, ignorînd cu bună știință manevra lui Iancu de a da un alt curs conversației.

Am constatat, cu ușurare, că insistența mea nu păru să-l supere.

— Pentru un motiv foarte simplu, spuse el.

— Anume?

— După întîlnirea aceea de pe litoral, cele două doamne nu s-au mai văzut, nu s-au mai întîlnit. Nici măcar nu au corespondat. Nu, nici întîlniri, nici scrisori, nici telefoane. Nimic din toate astea. Ca să fiu sincer, nevastă-mea și uitase de invitația făcută cîndva. Făcută doar așa, într-o clipă de entuziasm, după cum ți-am explicat.

Iancu Todiraș se opri și sorbi cîteva înghițituri de cafea. Eu eram numai urechi.

— Tocmai de aceea, continuă el aprinzîndu-și o țigară, surprinderea ei a fost destul de mare cînd, cu vreo trei săptămîni în urmă, a primit o scrisoare de la doamna Mirea. Îi scria din Franța, unde se afla atunci. Spunea că va reveni peste cîteva zile în țară și că își amintea totdeauna cu plăcere de „drăgălașa ei prietenă" și de „amabila ei invitație, căreia va fi încîntată să-i dea curs". Cam asta.

— Și a venit așa, direct?

— Ei, nu. Cînd a sosit i-a telefonat Mirelei, care i-a comunicat că venim aici să ne petrecem concediul, au fixat data venirii Sandei etc. Amănunte. Oricum, problema este că n-a uitat invitația și că este musafira noastră. Ce-i drept, Mirela ține la ea și s-a bucurat de venirea ei.

— Doamna Mirea călătorește des în străinătate?

— Habar n-am. Știu doar că soției mele i-a scris din Franța.

Aș fi vrut să pun și alte întrebări, deoarece din spusele amicului meu nu aflasem mare lucru despre femeia care mă atrăgea atît, dar am renunțat. Constatasem că nici el nu știa mai mult. Și faptul mă intriga.

— Așadar, Sanda Mirea îți place? mi se adresă Iancu Todiraș insinuant.

— Foarte, m-am mulțumit să răspund.

— Este o femeie extrem de atrăgătoare, iar tu extrem de norocos, adăugă malițios.

— Norocos? De ce?

— Pentru că musafira noastră te place și ea, mă lămuri zîmbind Iancu și-mi făcu cu ochiul. E limpede că i-ai căzut cu tronc.

Atitudinea lui nu mă încînta în mod deosebit și nu știam ce să-i răspund. Din fericire, sosirea Mirelei puse capăt convorbirii noastre.

Tînăra femeie era încîntătoare. Purta un pantalon bej și o bluză corai, deschisă la gît, care-i punea în evidență culoarea bronzată a pielii. Iancu o privi cu admirație și se grăbi să-i iasă în întîmpinare. Era clar că își adora soția. Am oftat fără să vreau, văzînd acel cuplu fericit. Da, n-am reușit să-mi stăpînesc oftatul, care exprima, trebuie s-o recunosc, oarecare regret. Spre norocul meu, soții Todiraș, ocupați cum erau unul de altul, nu l-au auzit. Mirela se instală la masă și începu să-și soarbă încet cafeaua.

— Cum vi s-a părut prima noapte în liniștita noastră Cosmeana? mă întrebă ea. V-ați odihnit bine?

— Excelent.

— Mă bucur s-o aud, fiindcă mi-era teamă să nu vă fi deranjat lătratul cîinilor, zise Mirela.

Am privit-o mirat.

— Se vede că am dormit dus, pentru că n-am auzit nimic. Aveți cîini? Vreau să spun, v-ați referit la cîinii dumneavoastră sau la cei din vecini?

— La cîinii noștri, se grăbi ea să mă lămurească. Pe la orele două lătrau ca apucați. Ce-i drept, s-au liniștit curînd. Bine că nu v-au deranjat.

Soţul ei nu păru să dea importanţă faptului.

— Cine ştie ce i-a stîrnit, mormăi el.

— Şi dacă era un hoţ? făcu Mirela cu o notă de îngrijorare în glas.

— Ei, hoţ, replică Todiraş, zîmbindu-i liniştitor. O fi fost vreun vagabond care voia să se strecoare în livadă. Poate că l-au tentat cireşele şi vişinele noastre. Însă cu Hector şi cu Rick nu-i de glumit. Sînt paznici de nădejde şi, desigur, auzindu-i şi, mai ales, văzîndu-i i-a pierit pofta să dea iama prin livada noastră. Nimănui nu i-ar place să aibă de-a face cu colţii lor.

— Nu ştiam că ai nişte cîini atît de fioroşi, am spus eu, cu o undă de îngrijorare în glas, deoarece perspectiva de a mă trezi pe neaşteptate în faţa redutabililor colţi ai paznicilor patrupezi nu mă încînta deloc.

— Oh, nu-i cazul să vă faceţi probleme din cauza lor, se grăbi să mă asigure Mirela Todiraş. Sînt nişte animale foarte blînde şi înţelegătoare. Ziua, cînd sîntem şi noi de faţă, parcă sînt căţeluşi de salon. Noaptea însă, cînd rămîn singuri în grădină, e altceva... Atunci, devin primejdioşi. Vedeţi, casa aceasta este cam izolată şi trebuia să ne facem rost de paznici credincioşi.

„Asta înseamnă că noaptea trebuie să stau în camera mea sau în cerdac, m-am gîndit vag nemulţumit. Dacă aş încerca să mă plimb pe afară, prin grădină, aş risca să fac cunoştinţă cu Hector şi Rick. Ei, n-am decît să evit plimbările nocturne".

N-am găsit de cuviinţă să le spun amabilelor mele gazde că perspectiva aceasta nu mă prea încînta.

— Aveţi dreptate, am răspuns cu convingere. Locul este, într-adevăr, cam singuratic şi vorba proverbului: „Paza bună trece primejdia rea". Nu?

— Fireşte, zise prietenul meu. Dar cu cîinii noştri putem dormi liniştiţi. Sînt...

Eu însă nu-l mai ascultam. Îmi amintisem, dintr-o dată, de individul pe care-l zărisem de la fereastra mea, în noaptea trecută. Era fără îndoială unul dintre străinii din tren. Doar îi văzusem foarte bine părul blond, strălucind în lumina lunii. Oare cîinii lui Todiraş lătraseră atît de sălbatic pentru că un vagabond voise să şterpelească vişinele şi cireşele din livadă sau fiindcă

lunganul cel blond încercase să pătrundă în vilă? Cea de a doua eventualitate mi se părea mult mai plauzibilă. Blondul ţinuse sub observaţie casa şi, după ce toate luminile fuseseră stinse şi totul se liniştise, încercase să sară gardul, dar cei doi cîini lătrînd cu înverşunare şi arătîndu-şi colţii îl siliseră să se retragă. Eram din ce în ce mai convins că aşa se petrecuseră lucrurile. Altfel, ce rost ar fi avut ca individul acela să-şi întrerupă călătoria şi să dea tîrcoale prin împrejurimi? Întrebarea era „de ce" procedase aşa. Oare valiza tipului care sărise din tren îl interesa atît de mult? Sau poate...

— Iat-o, în sfîrşit, şi pe Sanda! exclamă voioasă doamna Todiraş, întrerupîndu-mi brusc firul gîndurilor.

M-am întors şi am privit spre uşă.

În noaptea precedentă, sub lumina candelabrului şi apoi, ceva mai tîrziu, sub razele argintii ale lunii Sanda Mirea mi se păruse extrem de frumoasă. Acum însă, cînd o vedeam înfruntînd victorioasă nemiloasa lumină a zilei de vară, mi-am dat seama că era cea mai frumoasă femeie pe care o întîlnisem în viaţa mea. Copleşit de o dulce tulburare, am fost silit să recunosc că mă îndrăgostisem de ea.

„Am păţit-o ca un licean la prima lui dragoste", mi-am spus, deja resemnat.

Asta era realitatea. La cei treizeci şi şase de ani ai mei, mă îndrăgostisem ca un adolescent!

Ieri, mi se păruse enigmatică şi inaccesibilă, azi, în rochia de mătase albastră, care-i punea în evidenţă liniile apetisante ale trupului, mi se părea mai apropiată, mai „reală" şi de o mie de ori mai atrăgătoare.

— Bună dimineaţa! ne spuse ea veselă. Ce timp minunat!

Îşi întinse braţele bronzate spre soare într-un gest plin de adoraţie şi cum mătasea care-i acoperea în parte sînii era prea subţire ca să reziste „decent" la o asemenea mişcare mi-a permis să-i admir acele rotunjimi fermecătoare.

După ce-şi luă micul dejun, se ridică şi făcu cîţiva paşi prin cerdac, aplecîndu-se din cînd în cînd asupra florilor multicolore ca să le soarbă mai bine parfumul. Graţia firească a Sandei dădea un farmec aparte şi celui

mai mic gest al ei. Privind-o, începeam să înțeleg ce înseamnă „o femeie care te scoate din minți". Aș fi vrut să spun ceva plăcut, ceva spiritual și neobișnuit, însă n-am fost în stare. Tăceam și mă uitam la ea ca vrăjit. Probabil că, în clipele acelea, aveam un aer destul de năuc, deoarece Mirela izbucni deodată în rîs.

— Scumpa mea, i se adresă musafirei sale, încep să mă tem.

— Pentru ce? întrebă Sanda, mîngîind încet corolele catifelate ale petuniilor.

— Pentru amicul nostru.

— Serios? Crezi că domnul Radian este în pericol? făcu frumoasa femeie mirată.

Mirela Todiraș izbucni din nou în rîs.

— Dacă l-ai vedea cum te privește nu ai mai pune o asemenea întrebare, replică ea.

Mă simțeam încurcat, descumpănit și acest fapt, cam neobișnuit pentru mine, era încă o dovadă că mă îndrăgostisem cu adevărat. Constatarea mă bucura, dar mă și uimea, fiindcă pînă atunci nu trăisem ca un sfînt și mă socoteam oarecum imun la săgețile lui Eros.

— Vedeți, domnule Radian, mi se adresă zîmbind șăgalnic Sanda, prietenei mele îi place să glumească pe socoteala noastră.

Am zîmbit la rîndul meu. Deși poate părea ridicol, acel „pe socoteala noastră" mi-a făcut plăcere.

— Ați fi dispus să ne indicați cum am putea efectua acele modificări ale clădirii? mi se adresă Mirela Todiraș după micul dejun.

Mă privea plină de încredere și zărindu-i privirea nerăbdătoare a ochilor strălucitori ațintită asupra mea, m-am stăpînit cu greu să nu rîd. Știam foarte bine că, de fapt, nu eu aveam „să dau indicații" frumoasei mele gazde, ci, pur și simplu, trebuia să le urmez pe ale ei. Nu aștepta altceva de la mine. Era limpede că nu aparținea categoriei de persoane care primesc cu ușurință indicațiile altora.

— Cu multă plăcere, m-am grăbit să-i răspund.

— Atunci, să mergem să vă explic la fața locului cam

ce modificări am dori să facem, zise ea, confirmîndu-mi întru totul presupunerile. Vii și tu, Sanda?

— Nu. Prefer să cobor pe plajă. Mărturisesc că abia aștept să înot iar în mare. Timpul e minunat și marea mă atrage într-un mod irezistibil...

— Foarte bine. Cum terminăm, venim și noi, îi spuse Mirela. Nu vom întîrzia prea mult. Te duci la locul nostru obișnuit?

— Da, acolo. Lîngă cele trei stînci.

Sanda Mirea flutură mîna în semn de salut și o porni aproape în fugă pe cărarea care ducea spre țărmul mării. Am privit lung în urma ei, admirîndu-i trupul zvelt și mișcările pline de grație.

— Ți-ai luat costumul de baie? îi strigă Mirela.

— Da. E pe mine, răspunse prietena ei, continuîndu-și drumul cu pași sprinteni.

— Parcă ar fi o fetiță, observă doamna Todiraș, cu generozitatea proprie femeilor care sînt sigure de frumusețea lor.

— O fetiță cam primejdioasă, zise soțul ei zîmbind. Amicul nostru a și constatat acest lucru.

Am coborît toți trei în grădină și am dat ocol casei, ca să-i pot studia „pe concret" aspectul exterior. Clădirea era simplă, fără pretenții și cum loc era destul, se putea adăuga cu ușurință încă o cameră.

— Iată, aici aș vrea s-o construim, zise Mirela Todiraș. Ce părere aveți?

— Va fi foarte ușor de adăugat o încăpere în acest loc, am răspuns.

— Oare nu va dăuna aspectului clădirii? vru să știe soțul ei.

— Nu există un asemenea pericol, l-am liniștit eu.

După ce am discutat unele detalii cu privire la mărimea camerei pe care voiau s-o construiască, am făcut o plimbare prin mica livadă din spatele casei. Bruna Mirela profită de ocazie ca să-și pună cercei de cireși. Cu prilejul plimbării, i-am văzut și pe cei doi cîini. Rick și Hector se aflau într-un fel de țarc. Erau doi superbi cîini-lup. I-am admirat, însă în sinea mea m-am gîndit că nu mi-aș fi dorit deloc să mă întîlnesc cu ei noaptea, cînd li se dădea drumul.

— Sînt paznici credincioși, rosti cu mîndrie Iancu Todiraș.

În livadă l-am zărit pe omul care-l însoțise pe fostul meu coleg la gară, cînd venise să mă întîmpine. Punea niște pari pe lîngă roșiile din straturi. Parcă acum șchiopăta și mai tare.

— E pensionat de boală, îmi explică Todiraș, cînd ne îndepărtarăm. A lucrat la un șantier de construcții din Medgidia și a suferit un grav accident de muncă.

— Da, bietul Lică, spuse și Mirela. A fost cît p-aci să-și piardă piciorul. A scăpat ca prin urechile acului. Acum se ocupă cu grădinăritul și cu creșterea găinilor. Ilinca, nepoata lui de soră, îi ține gospodăria de cînd a rămas orfană. Țin mult la ei. Dealtfel, sîntem rude prin alianță. Ne ajută și pe noi. Și iarna, cînd stăm la București, au grijă de vilă.

— Da, ne sînt de mare ajutor, recunoscu și Iancu.

— Și cu cîinii ce faceți? Îi luați cu voi la București?

— Nu, rămîn aici, spuse Mirela. Acolo n-avem unde-i ține. Lică se îngrijește de ei. Că, de fapt, el i-a crescut de mici.

Reveniți în casă, gazda mea mi-a arătat și ce modificări voia să facă în interior. Nu prea eram de acord cu propunerile ei și am încercat să-i explic motivul, însă, așa cum mă așteptasem, nu era dispusă să renunțe la ceea ce își pusese în minte. Am sfîrșit prin a renunța s-o conving. În ce-l privește pe prietenul meu, se ferise să se amestece. Era clar că voia să-și lase soția să facă ce poftește cu casa. Atitudinea lui nu m-a mirat. Își iubea mult soția și, după cît se părea, obișnuia să-i satisfacă toate capriciile.

— Zilele acestea am să fac calculele necesare, ca să știți cam cît va trebui să cheltuiți pentru modificările dorite, am spus.

— Nu e nici o grabă, zise Mirela Todiraș, bucuroasă că-i acceptasem „planurile". Dealtfel, cred că v-am bătut destul la cap cu treburile acestea. Ar cam trebui să ne ducem și noi pe plajă. Să ne luăm costumele de baie și să mergem. Aveți costum? mă întrebă.

— Bineînțeles. Mă duc în camera mea să-l iau, am

răspuns, încîntat că aveam să mă găsesc curînd pe malul mării, lîngă frumoasa doamnă Mirea.

— Atunci, peste zece minute ne întîlnim în cerdac, spuse Iancu.

După ordinea din încăpere, mi-am dat seama că Ilinca, ruda gazdei mele, își făcuse datoria. Jaluzelele pe jumătate lăsate împiedicau căldura de afară să pătrundă și în cameră domneau o penumbră și o răcoare foarte plăcute.

Am luat valiza, de data aceasta pe a mea, am pus-o pe un scaun și am deschis-o ca să-mi iau costumul de baie. Deoarece, întotdeauna îmi aranjez singur lucrurile, știam precis unde se află: în colțul din dreapta, sub cămăși. M-am pregătit să întind mîna, ca să dau cămășile la o parte, însă nu mi-am terminat gestul. Ceva nu era în regulă. În primele secunde am simțit aceasta, aș putea spune instinctiv, apoi am înțeles din ce cauză avusesem acea impresia; lucrurile din valiza mea nu erau așezate ca la început, așa cum le aranjasem eu.

Fiecare dintre noi are anumite obiceiuri, care-i devin o a doua natură. De exemplu, unii își încalță mai întîi pantoful drept, alții se rad începînd cu o anumită parte a feței etc. Obiceiuri mărunte, cărora îndeobște nu le acordăm importanță, fiindcă ajung să facă parte din gesturile noastre cotidiene, ajung să constituie o parte din personalitatea noastră. Eu mi-am făcut întotdeauna singur bagajele și aveam un anumit fel de a mi le aranja. Un fel „al meu". De exemplu, puneam cămășile cu gulerele spre stînga, batistele în buzunarul valizei etc. Or acum constatam că lucrurile din valiza mea își schimbaseră poziția. Deși eram convins de aceasta, am aprins lumina ca să cercetez mai bine totul. Speram că mă înșel. Dar, din păcate, nu era așa. O cămașă așezată strîmb, costumul de baie aflat ceva mai la o parte și alte cîteva asemenea indicii îmi dovediră că presupunerea mea era corectă; cineva îmi controlase valiza! În sprijinul presupunerii mele venea și faptul că lucrurile din valiza mea erau mult mai „înfoiate" decît ar fi trebuit. Cum pijamaua, papucii, aparatul de ras și cele necesare bărbieritului le aveam în cealaltă valiză, la aceasta, de cînd veni-

sem, încă nu umblasem. Deci, conținutul ei ar fi trebuit să fie mai „presat". Și nu era. Persoana care-mi scotocise printre lucruri umblase cu grijă și, la prima vedere, totul părea în ordine. Eu însă știam foarte bine că nu este așa. În această privință nu aveam nici o îndoială. Da, cineva îmi scotocise bagajul. Dar cine?

Pentru o clipă m-am gîndit la blondul din tren, cel care presupuneam că stîrnise cîinii gazdei mele. Am alungat însă repede o asemenea idee. Ce-i drept, individul dăduse tîrcoale vilei, dar asta nu însemna că ajunsese pînă în camera mea. Era imposibil să fi intrat și să-mi fi scotocit în valiză fără ca eu să-l simt. Doar nu dormeam atît de adînc. Și apoi, cu cîinii aceia fioroși patrulînd prin grădină, i-ar fi fost extrem de greu să sară gardul fără să fie observat de careva din casă. Desigur că nu blondul îmi cotrobăise prin lucruri. Atunci?

Am verificat cu atenție conținutul valizei. Nu lipsea nimic. Prin urmare, acel care-mi scotocise hainele nu era un hoț. Nu furtul fusese mobilul acțiunii sale. Însă, în acest caz se punea întrebarea: de ce o făcuse? Ce căuta sau ce spera să găsească? Oricum, un mobil trebuia să aibă. Doar nu riscă cineva să controleze o valiză străină numai așa, ca să se afle în treabă.

„Să fi fost Lică cel taciturn? m-am întrebat. În timpul micului dejun și chiar aseară, pe cînd cinam, ar fi avut posibilitatea să se strecoare în camera mea și să-mi umble printre lucruri. Dar de ce s-o facă?"

Și apoi, în timpul micului dejun, Mirela Todiraș și Sanda Mirea nu fuseseră de la început în cerdac. Veniseră mult mai tîrziu. Prin urmare, și ele ar fi putut să ... Am alungat deîndată acest gînd. Amabila mea gazdă și frumoasa Sanda! Ce-mi trecea prin cap? Era o absurditate!

Mi-am luat costumul de baie și cu un gest obosit am închis capacul valizei. Firește, era absurd să le bănuiesc pe Mirela Todiraș și pe Sanda Mirea, însă faptele erau fapte. Cineva îmi cercetase valiza. Tocmai voiam să mă îndrept spre ușă, cînd m-am oprit brusc locului. Ilinca! Cum de nu mă gîndisem la ea? Ilinca, tînăra care o ajuta pe gazda mea la gospodărie și care-mi făcuse ordine în cameră. Desigur că ea îmi cotrobăise printre lucruri. O îndemnase la aceasta curiozitatea. Nimic altceva. O fată de la țară ca ea a fost curioasă să vadă ce lucruri are în

valiză un „orășean". S-a uitat discret la lucrurile mele și pe urmă, după ce și-a satisfăcut curiozitatea, și-a văzut de treburi. Explicația era cît se poate de logică. Și eu care începusem să bănuiesc cine știe ce! Mă simțeam înciudat și, de ce să n-o mărturisesc?, cam ridicol. Dădusem amploare unei întîmplări banale și, în fond, explicabile. Mă alarmasem degeaba! După cum se vedea, întîmplarea din tren mă influențase mai mult decît crezusem ...

— Sergiule, nu vii? îmi strigă nerăbdător Todiraș.

Am stins lumina și m-am grăbit să părăsesc încăperea. Soții Todiraș mă așteptau în cerdac, ascunzîndu-și cu greu nerăbdarea.

— Ce s-a întîmplat, frate? mă apostrofă Iancu, de cum mă văzu. Credeam că te-ai culcat din nou!

Pentru o clipă m-am gîndit să-i spun de ce întîrziasem, dar am renunțat. Nu avea rost să-mi mai rețin gazdele cu relatarea acelei ridicole întîmplări.

— Nu-mi găseam costumul de baie, am răspuns. Nu mai țineam minte în care valiză îl pusesem și a trebuit să-l caut. Vă rog să mă scuzați că v-am ...

— Ei, lasă, totul e în regulă, zise împăciuitor prietenul meu.

— Se mai întîmplă, adăugă și soția lui cu un ton plin de înțelegere.

De îndată ce am părăsit adăpostul umbros al cerdacului, căldura ne-a învăluit ca o mantie. Era însă o căldură plăcută, care ne pătrundea trupurile încet, ca o mîngîiere. Abia trecuse de zece, dar soarele strălucea triumfător pe cerul fără nori și revărsa peste toate o cascadă strălucitoare de lumină. În timp ce traversam șoseaua ca s-o luăm pe drumeagul care ducea la plajă, am observat că în fața motelului se opriseră cîteva mașini. Ocupanții lor, veseli, vioi, cu sacoșe și valize, se îndreptară îndată spre intrarea motelului. Parfumul cald, feminin, al petuniilor și mușcatelor se împletea cu cel aspru, bărbătesc, al algelor și al mării. Am respirat cu nesaț aerul încărcat de miresme înviorătoare. Pășeam pe solul nisipos, admirînd frumusețea sălbatică a peisajului. Stîncile căpătaseră o nuanță auriu-roșiatică și fiecare dintre ele, datorită puternicei reverberații, părea înconjurată de un nimb

sclipitor. Ruinele castrului, luminate din plin de imensul reflector al soarelui, erau mai impunătoare ca oricînd.

— În ultimii ani, îmi spuse Iancu Todiraş care păşea alături de mine, la Cosmeana vin tot mai mulţi turişti. Peisajul, care şi-a păstrat frumuseţea naturală, îi atrage în mod irezistibil. Am auzit că e vorba să se construiască aici un hotel mare, modern, deoarece motelul nu mai poate face faţă cererilor din ce în ce mai numeroase. Faptul nu mă prea bucură. Construcţiile ultramoderne şi sofisticate nu se potrivesc cu stîncile abrupte, cu dealurile şi ruinele castrului. Hotelul va trebui proiectat cu multă grijă ca să se integreze în peisajul înconjurător, să nu-l altereze. Tu, ca arhitect, îţi dai desigur seama de necesitatea respectării anumitor reguli, nu-i aşa?

— Fireşte, i-am răspuns. Locurile de aici îşi au istoria lor, tradiţia lor. În proiectarea noilor clădiri trebuie să se aibă în vedere toate acestea. Aş adăuga chiar că şi culoarea locală trebuie respectată, ca să se creeze un ansamblu arhitectonic armonios. Altfel, va răsări şi aici un fel de Miami Beach, modern, este adevărat, dar lipsit de personalitate şi cu totul nepotrivit cu împrejurimile, cum, din păcate, s-a întîmplat în multe părţi ale litoralului nostru.

— Mă bucur că-mi împărtăşeşti părerile, zise Iancu mulţumit. Totdeauna am susţinut că . . .

Eu însă nu-l mai ascultam; o zărisem pe plajă pe Sanda Mirea. Trupul ei superb, asemeni unei statui de aur, se detaşa limpede pe fundalul albastru-verzui al mării. La cîţiva paşi de ea se afla un bărbat, a cărui siluetă mi se păru cunoscută. Distanţa însă era prea mare ca să-l identific şi, dealtfel, acesta stătea cu spatele. Mirela Todiraş îşi văzu deasemeni prietena şi o strigă. Sanda se întoarse spre noi şi îşi flutură mîna în semn de salut, în timp ce bărbatul care-i ţinuse de urît se îndepărtă fără grabă, dar şi fără să privească în direcţia noastră. Curînd dispăru după grămezile de stînci.

Păşirăm şi noi pe nisipul fierbinte al plajei. Sanda Mirea ne veni în întîmpinare. Pentru că o doream, mi-o imaginasem goală, însă aşa cum mi se arăta acum, cu un încîntător costum de baie, de culoarea aurului vechi, era şi mai fascinantă decît mi-o imaginasem. Pe pielea ei, uşor bronzată, firele de nisip şi picăturile de apă sclipeau asemeni unor nestemate. Era zveltă, dar deloc slabă. Trupul ei era înzestrat cu rotunjimi cît se poate de ispititoare. Îmi observă privirea admirativă şi zîmbi, aplecîndu-şi uşor capul.

— Aţi cam întîrziat, ni se adresă ea. Mă temeam că veţi pierde momentul cel mai potrivit pentru plajă.

— E adevărat că ne-am cam luat cu vorba, răspunse Mirela. Însă, tu, după cum am văzut, nu te-ai prea plictisit. Ţi-ai găsit un admirator care să se ocupe de tine.

— Un admirator? făcu Sanda mirată.

— Fireşte, replică rîzînd prietena ei. Doar stăteai de vorbă cu el, nu?

— Eu? Da de unde! zise Sanda, oarecum contrariată.

— Şi mie mi s-a părut că discuţi cu un bărbat, spuse şi Iancu Todiraş.

Avusesem aceeaşi impresie, dar m-am ferit să mă amestec în discuţie.

— A, vă referiţi la individul care a plecat cînd vă apropiaţi voi? exclamă doamna Mirea.

— Da. Cine era? întrebă curioasă Mirela.

— Habar n-am. Azi l-am văzut pentru prima oară. O fi unul dintre aceia cărora le place să admire o femeie în costum de baie. Oricum, nu mă pot plînge de el. Nu m-a deranjat cu nimic. Nici nu mi-a vorbit, nici nu s-a apropiat prea mult.

Cuvintele ei m-au cam mirat. Fusesem convins că atunci cînd o zărisem stătea de vorbă cu bărbatul acela. „Ei, poate că m-am înşelat, mi-am spus. Ce rost ar fi avut să nege? Doar e liberă să discute cu cine-i place".

Mirela Todiraş renunţă să-şi tachineze prietena şi se grăbi să-şi scoată rochia de plajă. Pe dedesubt purta un bikini alb, care contrasta plăcut cu pielei ei bronzată.

— Acolo, după stînca aceea, sînt cîteva cabine, îmi spuse Iancu. Dacă vrei să te schimbi, ai toate condiţiile.

El avusese prevederea să-şi pună încă de acasă slipul de baie, aşa că l-am lăsat cu cele două femei şi m-am îndreptat spre cabine. Cînd m-am reîntors, i-am găsit întinşi pe nisip.

Sanda îşi strînsese părul într-un coc greu. Razele soarelui se împletiseră în el şi-l făceau să semene cu o cască de aur. Trupul ei, minunat proporţionat, se odihnea cu o lenevie voluptuoasă pe nisip; părea că se dăruieşte as-

trului zilei. Frumoasa femeie, învăluită în aura senzualității, mă atrăgea tot mai mult. Cu ochii pe jumătate închiși, îi admiram trupul, părul auriu, chipul. Deodată am tresărit. Auriu..., auriu... Silueta aceea... Azi noapte, în lumina lunii... Nu, nu era posibil! Desigur greșeam.

„Dacă am să continui astfel, am să ajung un obsedat“, m-am gîndit înciudat.

Mi-am dat seama că fostul meu coleg mă privește intrigat și m-am străduit să-mi recapăt calmul.

— Ce ar fi să înotăm puțin, zise după cîteva clipe Mirela Todiraș.

— E o idee excelentă, o aprobă prietena ei. Apa este foarte plăcută.

— Voi nu veniți? ne întrebă Mirela, ridicîndu-se.

— Nu. Vrem să mai stăm la soare, răspunse soțul ei. Venim mai tîrziu.

Cele două femei porniră în fugă spre mare, care le aștepta fremătînd ușor. Mirela, brună, delicată și Sanda blondă, bine făcută alcătuiau un grup încîntător. Cu strigăte vesele se aruncară în valuri și începură să se joace împroșcîndu-se una pe alta cu jerbe de apă.

Iancu Todiraș, care-și urmărise soția cu priviri pline de adorație, se întoarse încet spre mine.

— Ar fi bine să ne retragem ceva mai la umbră, mi se adresă el. Lîngă stîncile de colo.

— N-am nimic împotrivă, am replicat și l-am urmat.

Ne-am așezat la umbra albăstrie a stîncilor. Aș fi preferat să înotăm și noi, însă aveam impresia că fostul meu coleg voia să-mi vorbească.

— Am vrut să stăm un pic de vorbă. Singuri, zise el, confirmîndu-mi presupunerile.

— Despre ce? l-am întrebat eu liniștit, deși în sinea mea eram de părere că pălăvrăgisem destul în dimineața aceea.

— Nu știu. Aștept să mi-o spui tu.

L-am privit mirat. Oare-i ardea de glume? Chipul lui ușor încruntat exprima îngrijorare. Nu pricepeam. Dacă nu glumea, atunci la ce se referea?

— Ai dorit să discutăm, am spus în cele din urmă. S-a întîmplat ceva?

— Asta aștept s-o aflu de la tine.

— De la mine? Nu înțeleg.

— Ce anume te preocupă?

— Ai impresia că mă preocupă ceva? am replicat, căutînd să par cît mai degajat.

— Da. Sînt convins. Dacă ți-ai fi văzut expresia feței cînd ai venit din camera ta cu costumul de baie, și nu numai în acea clipă, ci și aici, puțin mai înainte, întrebarea mea nu ți s-ar mai părea ciudată.

Mi-am lăsat privirile să rătăcească pe întinderea de necuprins a mării. Soarele o făcea să pară presărată cu safire și smaralde, care sclipeau aruncînd jerbe de raze multicolore. Sanda și Mirela înotau acum departe de țărm. La orizont, cer și mare se contopeau într-o simfonie de albastru cu stranii irizări verzui și aurii. Vocea lui Iancu Todiraș mă readuse la realitate.

— Nu crezi că ar fi bine să-mi explici și mie ce te frămîntă? insistă el, observînd că tăcerea mea se prelungea.

Îmi dădeam seama că n-avea rost să ascund cele întîmplate. Oricum, fostul meu coleg se dovedea a fi un bun observator.

— Dragă Iancule, ai dreptate, am recunoscut eu. Într-adevăr, mă frămîntă ceva.

— Ce anume?

— Nu-mi este ușor să te lămuresc. Vezi...

M-am oprit, ezitînd. Omul mă invitase în casa lui, mă găzduia și căuta să mă simt cît mai confortabil și eu, hodoronc-tronc să-i spun că mi-a fost scotocită valiza! Indirect, firește, cuvintele mele aveau să-l lezeze. Totuși, nu-i mai puteam ascunde faptele. La urma-urmelor, poate că amîndoi am fi putut găsi mai ușor o explicație pentru cele întîmplate.

— Iată, am rostit, hotărîndu-mă brusc, azi-dimineață, cînd m-am dus să-mi iau costumul de baie, am constatat că cineva îmi scotocise prin valiză.

— Ei, drăcie! exclamă Iancu uluit. Ți-a scotocit cineva prin valiză?

— Da. Sînt sigur.

— Îți lipsește ceva?

— Nu. Și tocmai asta mă nedumerește. Dacă mi-ar lipsi ceva aș ajunge la concluzia că mobilul acelui „scotocit“ a fost furtul. Lucru, desigur, neplăcut, dar cel puțin explicabil.

— Cum adică „explicabil“? aproape că strigă fostul meu coleg. Găsești „explicabil“ să fii prădat în casa mea?

— Bineînțeles că nu, m-am grăbit să-l asigur. Dealtfel, nici n-am fost prădat.

Iancu Todiraș mă privea încruntat. Nu putea admite că oaspetelui său i se întîmplase asemenea lucru. Cele două femei, care înotau acum pe lîngă țărm, ne făcură semne prietenești cu mîna. Le răspunserăm și noi, dar fără entuziasm. Amîndoi, deși din motive diferite, ne simțeam prost.

— Ești sigur că ți-a fost scotocită valiza?

— Foarte sigur. Știi, am un fel al meu de a-mi așeza hainele în geamantane...

I-am povestit pe îndelete totul. Iancu mă asculta cu atenție.

— Din păcate, este exclus să mă fi înșelat, am încheiat eu. Nu încape nici o îndoială în această privință: cineva mi-a „controlat“ valiza.

— Bine, dar de ce? Și, mai ales, cine? Lică e om cinstit și, așa cum ți-am spus rudă prin alianță cu nevastămea. La fel și nepoata lui, Ilinca. Cînd plecăm la București, lăsăm vila în grija lor. N-am avut niciodată motive să ne plîngem.

Îmi dădeam seama că argumentele lui erau greu de combătut și nici nu intenționam să le combat. Însă, odată ce pornisem pe panta destăinuirilor nu voiam să mai trec nimic sub tăcere.

— Ca să fi sincer, am spus, m-am gîndit că Ilinca este aceea care mi-a cercetat valiza.

— **Ilinca?** făcu prietenul meu întunecîndu-se la față.

— Dar nu cu intenții rele, m-am grăbit să adaug. Sînt convins că a făcut-o din curiozitate. Numai așa, ca să vadă ce fel de lucruri are în geamantan un bucureștean. Uneori, fetele de la țară, și nu numai ele, sînt tare curioase.

— Ilinca? Să fi făcut ea așa ceva? Ar fi prea de tot! Cum ajungem acasă, am s-o iau la întrebări. Nu admit...

— Te rog foarte mult să n-o întrebi nimic, l-am întrerupt eu. Dacă cumva mă înșel? Dacă nu fata este aceea care mi-a scotocit lucrurile? Atunci, ce ne facem? Nu numai că ai jigni-o degeaba, dar s-ar crea și o încurcătură de toată frumusețea.

— Asta cam așa este, recunoscu Iancu.

— Vezi? Și apoi, Ilinca s-ar plînge soției tale și cred că nu i-ar plăcea să afle că i-ai luat la rost rudele.

— Mda. Deși sînt neamuri numai prin alianță, Mirela ține la fată, făcu el necăjit.

— Prin urmare, las-o în pace pe Ilinca. Nu am nici o dovadă că ea este făptașa. Și, pe de altă parte, sînt de părere că doamnele nu trebuie să afle nimic despre această poveste. De ce să le alarmăm și pe ele?

— Ai dreptate, admise fostul meu coleg. Ce am discutat e preferabil să rămînă între noi doi. Totuși...

Se întrerupse și mă privi cercetător. Atitudinea lui mă intrigă.

— Totuși? l-am întrebat.

— Nu înțeleg ce sau pe cine bănuiești, zise el gînditor. Știu foarte bine că nu ești unul dintre aceia care aruncă vorbele în vînt. Da, sînt sigur că ai unele bănuieli.

— Am, însă totul este atît de vag...

— Adică?

— Mi se pare că, în fond, ceea ce se petrece are legătură cu întîmplarea din tren.

— Cu omul acela care a sărit în timpul mersului? făcu el uimit.

— Da. Cu el și cu cei doi indivizi care-l urmăreau.

— Nu prea pricep, zise Todiraș înciudat. Aceia sînt cine știe unde...

— Ei, nu-i chiar așa, l-am întrerupt eu, decis să-i spun totul. Pe unul dintre ei l-am zărit ieri noapte dînd tîrcoale vilei.

— Dînd tîrcoale vilei? exclamă Iancu. Ești sigur?

— Ce-i drept, fața nu i-am văzut-o, că lumina îl bătea din spate, însă i-am recunoscut silueta și părul.

— Părul? făcu fostul meu coleg cu oarecare neîncredere.

— Da. Îi lucea în lumina lunii. Individul e blond.

— Știu și eu? Ce dracu să caute în preajma vilei? Nu cumva l-ai confundat cu altcineva? În sezonul acesta, pe litoral mișună destui blonzi.

— Este adevărat, însă nu uita că pe „blondul meu“ l-am cunoscut în împrejurări destul de neobișnuite și atît chipul cît și silueta lui, ba chiar și mersul lui mi s-au întipărit în memorie. Nu, nu cred să mă fi înșelat. Dealt-

fel, pe același „necunoscut cu păr auriu", ca să mă exprim mai poetic, l-am văzut din nou azi.

— Azi? Unde? se minună Iancu Todiraș.

— Aici, pe plajă.

— Pe plajă?

— Da. Îți amintești? Ai afirmat mai înainte că și aici, pe plajă, aveam o expresie ciudată. Acesta era motivul. Îl văzusem pe blondul din tren. Era individul pe care soția ta îl luase drept admiratorul doamnei Mirea. Acela despre care atît soția ta, cît și eu crezuserăm că discuta cu Sanda.

— Bine, dar Sanda Mirea ne-a spus că nu discutau...

— Așa ne-a spus, am răspuns.

Pentru cîteva clipe am rămas tăcuți, fiecare cufundat în gînlurile lui. Am respirat cu nesaț aerul marin și, ca să mă concentrez mai bine, am închis ochii. În mintea mea începuse să prindă contur un gînd... Am trecut cu minuțiozitate în revistă cele întîmplate în tren și, încet-încet, lucrurile prinseră să se clarifice.

— Știi la ce concluzie am ajuns?

Iancu Todiraș, care se întinsese pe nisip, se întoarse spre mine.

— Ai reușit așa ceva? Eu unul mărturisesc că nu mă simt în stare de o asemenea performanță. Sînt numai urechi. La ce concluzie ai ajuns?

— Că omul care a sărit din tren venea aici, la Cosmeana, ca să se întîlnească cu cineva.

— Aici, la Cosmeana? Asta-i bună! zise el izbucnind în rîs. Cu cine să se întîlnească? Nu cumva cu frumoasa doamnă Mirea? încheie el ca să mă necăjească.

— De ce nu? am replicat cu seriozitate.

Se vede că nu se așteptase la un asemenea răspuns, fiindcă rîsul i se curmă brusc și mă privi surprins.

Adevărul este că și eu eram surprins! Uneori, pe neașteptate, ne vine cîte o idee pentru care nu am găsit încă o justificare logică față de noi înșine, o idee care, prelucrată de subconștientul nostru, urcă dintr-o dată la suprafață. Unei asemenea idei abia după aceea încercăm să-i găsim o explicație bazată pe rațiune. Era ceea ce se petrecuse cu mine. Spusesem: „De ce nu?" fără să mă gîndesc, oarecum mașinal. Acum însă mă întrebam ce mă

îndemnase să rostesc acele cuvinte, să descopăr motivele care mă determinaseră să le spun.

— Bine, dar eu am glumit cînd am pomenit numele doamnei Mirea! exclamă fostul meu coleg indignat. Presupunerea ta mi se pare absurdă. Cum de ai ajuns să crezi că musafira noastră ar avea vreo legătură cu omul acela din tren?

— Nu cred nimic, am răspuns calm. Am spus doar „de ce nu?"

— Mă rog, fie și așa, replică Todiraș la fel de indignat. Pe ce îți bazezi afirmația?

„Asta încerc să aflu și eu", m-am gîndit, continuînd să-mi frămînt mintea.

— Recunosc că nu pe prea multe fapte, am răspuns în cele din urmă. Nici pentru mine lucrurile nu sînt încă prea clare...

— Și care ar fi acele fapte? vru să știe Todiraș.

— În primul rînd, purtarea doamnei Mirea care, după cum mi-ai povestit, s-a decis tam-nisam să vină la Cosmeana, deși soția ta o invitase doar așa, din politețe, cu mult timp în urmă. În al doilea rînd, hotărîrea omului din tren de a-mi încredința valiza lui știind că merg la Cosmeana. În al treilea rînd, individul blond care se-nvîrte pe aici, desigur cu scopul de a se întîlni cu cineva.

— Cu Sanda Mirea? făcu ironic amicul meu.

— Dacă ochii nu m-au înșelat, atunci, azi pe plajă, s-a și întîlnit cu ea.

— Musafira noastră ne-a explicat că n-a discutat cu tipul acela, zise Iancu pe un ton mult mai calm decît mă așteptasem.

Îmi dădeam seama că se străduia să se stăpînească.

— Dragă Iancule, crede-mă că nu vreau să te sîcîii cu aceste chestiuni. Tu însă mi-ai cerut să-ți vorbesc deschis

— Așa este, recunoscu el. Altfel nu puteam ajunge la vreun rezultat.

„Rezultat!" Nu credeam că fostul meu coleg spera să obținem atît de repede rezultate! Totuși, interesul lui mă bucura.

— Prin urmare, ești de părere că lunganul blond din tren a venit sau, mai precis, a rămas aici, la Cosmeana, ca să se întîlnească cu cineva?

— Sînt convins.
— Şi, în afară de doamna Mirea, cine ar putea fi acel „cineva"?
— Omul cu valiza.
— Acela care a sărit din tren?
— Da.
Cele două femei ieşiseră din apă şi se întinseseră pe un cearceaf, la soare. Mirela Todiraş ne făcea semne să ne ducem la ele.
M-am ridicat şi fostul meu coleg de liceu mă imită.
— S-ar putea să ai dreptate, murmură gînditor. În acest caz, înseamnă că omul din tren va veni la Cosmeana.
— Dacă presupunerile mele sînt juste, nu va întîrzia să se arate. Dar, repet, sînt simple presupuneri.
— Mda, însă întrebarea este de ce se petrec toate acestea?
— Nu ştiu şi nici nu-mi pot închipui. Totuşi, dacă raţionamentul meu nu este greşit şi omul care a sărit din tren va veni aici, poate că vom izbuti să ne lămurim.
Ne îndreptarăm spre doamne.
— Le-am lăsat prea mult singure şi desigur că asta le-a supărat, am spus. Să grăbim pasul.
Amicul meu se supuse tăcut acestui îndemn. Era vădit că cele discutate anterior continuau să-l preocupe.
Cînd ne apropiarăm, Sanda, pe pielea căreia stropii de apă sclipeau ca nişte nestemate, se mulţumi să zîmbească ironic. În schimb, Mirela sări brusc în picioare.
— Oare am venit aici să înotăm şi să ne distrăm, ori ca să vă aşteptăm pe voi pînă ce puneţi ţara la cale? ne apostrofă ea supărată.
— Mea culpa, mea culpa! spuse Iancu şi ca s-o îmbuneze îi sărută obrajii aprinşi. Uite, ne aruncăm chiar acum în mare. Sergiule, vii şi tu?
— Te cred.
Ne-am repezit amîndoi spre valurile care ne aşteptau.

Pînă la amiază am petrecut cît se poate de plăcut; am înotat, am făcut plajă, am glumit cu doamnele. Mirela Todiraş îşi uitase cu totul supărarea pricinuită de faptul că le lăsasem atîta vreme singure şi era mai drăgălaşă ca oricînd. În ce o priveşte pe Sanda Mirea nu se sfia să-mi arate că-i sînt pe plac. Atitudinea ei mă bucura nespus, deoarece întreaga ei fiinţă mă atrăgea irezistibil.

Da, a fost o dimineaţă cît se poate de distractivă. Ne-am bucurat de apă şi de soare ca nişte copii. Ce-i drept, în unele clipe am surprins privirea gînditoare a prietenului meu, dar lucrul nu era de mirare. Şi eu, deşi căutam să mă distrez cît mai bine, nu reuşisem să-mi alung din minte straniile întîmplări în care fusesem amestecat.
Pe la amiază, cînd soarele aflat la zenit răspîndea raze orbitoare şi o căldură prea puternică pentru ca rămînerea pe plajă să mai fie binefăcătoare şi plăcută, am pornit cu toţii spre vilă.
— Sergiule, însoţeşte-le tu pe doamne pînă acasă, mi se adresă Iancu Todiraş cînd ajunserăm la şosea. Eu mai rămîn la Cosmeana. Am cîteva treburi de rezolvat.
Soţia lui îl privi mirată.
— Treburi? Pe căldura asta? îl întrebă.
— N-am să întîrzii, se mulţumi el să-i spună.
Poate că dacă n-ar fi fost atît de cald, Mirela ar fi protestat mai vehement. Acum însă, moleşită şi dornică să ajungă la umbra protectoare a cerdacului, renunţă. Todiraş îşi înfundă pe cap pălăria de pai şi plecă lăsîndu-ne să ne continuăm singuri drumul. Asfaltul încins se cufunda sub picioarele noastre reţinîndu-ne urmele paşilor. Din cînd în cînd, maşinile treceau în goană spre Constanţa sau spre noile staţiuni ale litoralului, lăsînd după ele fum albăstrui şi miros de benzină. Îmi spuneam că mica localitate în preajma căreia se afla vila fostului meu coleg era, din fericire, prea puţin cunoscută şi de aceea neaglomerată. Şi, mai ales, natura ei cam sălbatică, şi plină de pitoresc nu fusese încă alterată de mîna omului. Fireşte, în cîţiva ani lucrurile aveau să se schimbe, aveau să răsară şi aici hoteluri cu multe etaje şi baruri de zi şi de noapte, gălăgioase şi înecate în fum de ţigară, dar, pentru moment, Cosmeana era o oază liniştită şi puţin frecventată. Eram decis să mă bucur din plin de acel loc încîntător.
Ajunşi la vilă, după un duş binevenit, ne-am instalat în cerdac. Mirela se grăbi să pună masa şi apoi, ajutată de Ilinca, pregăti un prînz uşor şi substanţial în care lo-

cul de cinste îl aveau peştii prăjiţi şi salatele. Pe la două, Iancu Todiraş sosi la rîndul său şi, după ce se schimbă, ne aşezarăm la masă. Bucatele simple şi gustoase fură primite aşa cum se cuvine, apoi doamnele se retraseră să se odihnească. Ilinca strînse masa, ne servi cafeaua şi dispăru la rîndul ei.

În cerdac domnea o răcoare plăcută şi florile răspîndeau un parfum îmbătător. Mă instalai cît mai confortabil în fotoliul de răchită şi luînd ceaşca de cafea sorbii cu încîntare licoarea aromată şi rece. Stăpînul casei nu se grăbi să mă imite. Deîndată ce observă că rămăsesem singuri, se aplecă spre mine cu un aer conspirativ.

— Ieri, la Cosmeana au sosit patru persoane de care m-am interesat. Motivul? Au venit neînsoţite şi nu prea se ştie în ce scop. Fireşte, au venit şi alţii, însă am exclus din capul locului pe cei cu familii.

Luat prin surprindere de explicaţiile lui cam încîlcite, am pus ceaşca pe masă şi l-am privit nedumerit.

— Nu pricepi? făcu el agasat. Am căutat să aflu dacă, într-adevăr, individul acela blond din tren a rămas sau nu la Cosmeana.

Prin urmare, fostul meu coleg ne lăsase singuri nu pentru că avea de rezolvat nişte treburi, ci fiindcă intenţiona să facă unele cercetări! Se vede că cele povestite de mine ajunseseră să-l preocupe mai mult decît aş fi crezut.

— Mi-ai spus că l-ai văzut pe lunganul blond ba dînd tîrcoale vilei, ba pe plajă, continuă el, şi am vrut să mă conving că nu greşeai. Cosmeana e tare mică şi nu trebuie să te osteneşti prea mult ca să afli ce se întîmplă.

— Şi?

— Dintre cei patru despre care ţi-am pomenit, doi au venit cu maşinile proprii, iar cel de al treilea, sosit cu trenul, este un tînăr de vreo optsprezece ani, de statură potrivită şi brunet. Nici unul nu putea fi „omul tău". Cel de al patrulea însă . . .

Iancu Todiraş se opri, vrînd desigur să-mi stîrnească interesul — parcă mai era nevoie de aşa ceva! — şi să dea mai multă „strălucire" relatării sale.

— Ce este cu cel de al patrulea? l-am întrebat vibrînd de nerăbdare. Nu mă mai fierbe atîta!

De fapt, deşi chestiunea mă interesa în mod deosebit, aş fi fost în stare să mă stăpînesc şi să aştept ca prietenul

meu să se hotărască să-mi comunice rezultatul anchetei sale. Dar m-am arătat nerăbdător numai ca să-i fac pe plac. Era clar că asta urmărea şi m-am străduit să mă port aşa cum dorea, aşa cum ar fi dorit să mă port. La urma-urmelor, o merita cu prisosinţă. Doar el fusese acela care alergase prin arşiţa amiezii ca să-i dea de urmă blondului din tren.

— E firesc să fii nerăbdător, zise înţelegător Todiraş. încîntat de reacţia mea. Ei bine, cel de al patrulea corespunde întru totul descrierii făcute de tine. E blond, înalt, voinic, de vreo treizeci şi cinci, patruzeci de ani.

— El este! am exclamat. Locuieşte la motel?

De data aceasta nu mă mai prefăceam. Relatarea lui Iancu îmi stîrnise în cel mai înalt grad interesul.

— Nu. Locuieşte la o bătrînă care în timpul verii închiriază camere turiştilor. Stă nu departe de gară. Cînd am trecut pe acolo, individul se afla în grădină. Mai precis, era culcat pe o pătură sub un tei stufos, încheie el triumfător.

— Felicitările mele, am spus cu nedisimulată admiraţie. Te-ai ostenit, nu glumă. Dar, odată ce l-ai văzut, puteai să-ţi dai seama dacă este sau nu lunganul din tren.

— Nu puteam. Ca să fim siguri trebuie să-i arunci tu însuţi o privire. Eu l-am zărit numai în treacăt, cînd stătea la fereastra compartimentului. Nu i-am reţinut trăsăturile.

— Ai dreptate. Şi cînd i-aş putea „arunca o privire" cum te-ai exprimat tu?

— Chiar acum. Poate că-l mai găsim în grădina gazdei sale.

Perspectiva de a părăsi răcoarea cerdacului nu mă prea încînta, însă n-am ezitat nici o clipă. Mi-am băut cafeaua repede şi m-am ridicat.

— Atunci, să mergem.

Călăuzit de Iancu Todiraş, care cunoştea bine împrejurimile, am ajuns curînd în apropierea casei cu pricina. Era mică şi cu acoperişul cam într-o parte, însă, proaspăt văruită, strălucea de curăţenie. Grădina care înconjura casa era destul de spaţioasă şi dinspre ea adia o boare răcoroasă, extrem de plăcută. Gardul, făcut din leaţuri aşezate la distanţă unele de altele, ne permitea să privim în voie. Locul fiind cam retras, nu se zărea ţipenie de om.

Ne-am apropiat cu grijă și ne-am uitat printre leaţuri. Din fericire, chiriaşul bătrînei se mai afla în grădină. Culcat pe o pătură, sub un tei rotat, părea că doarme. De acolo de unde eram îi puteam vedea perfect faţa. Am tresărit. Nu mai încăpea nici o îndoială: era, într-adevăr, blondul din tren, acela care voise să ia valijoara care-mi fusese încredinţată!

— El este, i-am şoptit lui Iancu.

Ne-am îndepărtat de gard, străduindu-ne să nu facem zgomot şi am pornit spre vilă. Am făcut drumul tăcuţi. Cînd ne-am văzut din nou instalaţi pe cerdac, Iancu Todiraş fu primul care rupse tăcerea.

— Aşadar, presupunerile tale se confirmă.

Îngrijorarea din glasul lui mă uimi. Crezusem că se interesase de această afacere mai mult de dragul aventurii. Acum însă constatam că mă înşelasem; fostul meu coleg era îngrijorat. Am găsit lucrul, firesc. Nimănui nu i-ar place ca indivizi suspecţi să dea tîrcoale locuinţei sale.

„Iancu a vrut să-mi facă un bine, invitîndu-mă în acest loc încîntător ca să-mi petrec concediul şi eu i-am stricat liniştea", m-am gîndit necăjit.

— Oare de ce o fi rămas individul acesta la Cosmeana? Ce urmăreşte? continuă Todiraş. Crezi că va veni şi celălalt aici?

— Cine?

— Omul care a sărit din tren.

— E foarte posibil.

— Da, ai avut dreptate în privinţa blondului. Deci s-ar putea să ai şi în privinţa celuilalt.

— Aşa este, doar dacă blondul numărul doi n-a apucat să-i facă de petrecanie, am replicat.

— Mda, întîlnirea dintre blondul de aici şi omul cu valiza nu va fi deloc amicală...

— Deloc, am spus eu. Nu trebuie să uităm că blonzii îl urmăreau pe omul cu valiza şi de frica lor a sărit el din tren.

— Şi totuşi, va veni aici, murmură Iancu, întunecîndu-se la faţă.

— Dragă prietene, asta nu este sigur, m-am grăbit eu să spun observîndu-i starea. Am făcut o simplă presupunere. În fond, s-ar putea ca omul să nu se arate şi să nu se întîmple nimic.

Fireşte, nu eram sincer. În sinea mea eram cît se poate de îngrijorat. Simţeam că se petrece „ceva" şi că acel „ceva" era în legătură cu omul din tren, cu valiza pe care acesta mi-o încredinţase şi cu străinii blonzi. Nu ştiam însă din ce motiv se petrecea totul. Da, eram îngrijorat, dar voiam să-l liniştesc pe Iancu Todiraş care-mi oferea o găzduire atît de plăcută.

— Vom vedea, zise el, nepărînd prea convins de spusele mele. Pînă una alta, puţină odihnă nu ne-ar strica.

Ne retraserăm deci în camerele noastre şi mărturisesc că faptul mă bucură, deoarece punea capăt discuţiei noastre.

Intrînd în camera mea am privit inciudat spre valiza omului din tren. Arăta mai modestă şi mai uzată ca oricînd. Şi totuşi, pentru unii părea să aibă o însemnătate deosebită.

3

În ciuda gîndurilor negre care mă frămîntau, ziua următoare a fost cît se poate de liniştită. Nici una din temerile mele nu s-au adeverit. Împreună cu Iancu Todiraş şi cu cele două încîntătoare femei am petrecut dimineaţa pe plajă, am înotat şi am glumit. Cu alte cuvinte, am profitat din plin de mare, soare şi aer curat, aşa cum ar fi făcut orice turist care ar fi avut norocul să se afle într-un mediu atît de prielnic.

Frumoasa doamnă Mirea continua să arate făţiş că îi sînt pe plac şi nici eu nu mă lăsam mai prejos. Mirela Todiraş şi soţul ei, care părea să fi uitat complet convorbirea noastră din ziua precedentă, observaseră ce se petrece şi glumeau pe seama noastră. Făceau însă acest lucru într-un mod amical şi deloc jignitor. Mai ales Mirela, cu firea ei veselă, turna mereu gaz peste foc cu vorbe cu două înţelesuri. Era vădit că „flirtul" invitatei

sale cu mine o încînta, deoarece dădea o notă de picanterie zilelor ei de concediu.

După amiază ne-am odihnit vreo două ceasuri și apoi am făcut o plimbare extrem de plăcută de-a lungul țărmului. Cu acest prilej am putut admira încă o dată frumusețea naturii sălbatice, încă neatinse de mîna omului, din acel colț al litoralului nostru. Stîncile abrupte și maiestuoase alternau cu mici oaze de vegetație specifică zonei maritime și cu fîșii de plajă a căror nisip fin și auriu se întindea pînă la apele albastre-verzui ale mării.

Am cinat destul de tîrziu și apoi ne-am dus la culcare. Deși ceasurile petrecute în aer liber și mersul pe jos ar fi trebuit să-mi dăruiască un somn adînc și fără vise, am constatat că mi-e imposibil să adorm. Mă simțeam stăpînit de o neliniște stranie. Starea mea se datora atît senzației că în jurul meu se petrecea „ceva" pe care nu-l puteam defini, cît și prezenței tulburătoarei Sanda în camera alăturată. Ca să fiu sincer, în acele clipe mă gîndeam mai mult la ea, decît la întîmplarea din tren și la posibilele ei urmări.

Mă răsuceam în așternut ca un pește pe uscat fără să pot adormi. Din camera vecină răzbăteau pînă la mine, prin perete, unele mici zgomote care dădeau ghes închipuirii mele înfierbîntate. Imaginea frumoasei Sanda, în diferite ipostaze, îmi plutea mereu pe dinaintea ochilor. Dîndu-mi seama că îmi este imposibil să mă scufund în uitarea binefăcătoare a somnului, m-am sculat, am îmbrăcat un halat de casă și am ieșit pe cerdac ca să fumez o țigară. Speram ca întunericul nopții și liniștea din jur să aibă un efect bun asupra mea, să-mi calmeze nervii încordați. Cum am ieșit m-a învăluit parfumul catifelat al florilor și am simțit briza răcoroasă a mării mîngîindu-mi fața. Am constatat că Sanda Mirea încă nu se culcase; probabil ca să se bucure de răcoarea nopții își lăsase ușa întredeschisă și în afară răzbătea o fîșie de lumină. Fără să vreau, mi-am spus că frumoasei Sanda i-ar fi fost foarte ușor să intre în camera mea neobservată și să-mi scotocească prin valiză. Ușile noastre erau atît de apropiate!

Fîșia de lumină era întreruptă din cînd în cînd de umbra seducătoarei femei. Cum nu voiam să fiu bănuit

că-i urmăresc mișcările în timp ce se dezbracă, am întors spatele ușii ei și, sprijinindu-mă de parapetul cerdacului, mi-am ațintit privirile asupra ruinelor castrului roman care, scăldate de lumina pală a lunii, se profilau pe cerul întunecat. Mi-am aprins o țigară și am căutat să-mi alung din minte imaginea Sandei.

La un moment dat am simțit-o lîngă mine. N-o auzisem venind. Parfumul ei m-a învăluit ca într-o alintare. M-am întors spre ea. Purta o haină de casă străvezie, iar părul ei de culoarea aurului vechi, adunat în creștetul capului, o făcea să semene cu o zeiță. Sub razele lunii, ochi ei violeți păreau negri. În mînă avea o țigară stinsă.

— Nici dumneavoastră nu puteți dormi? îmi spuse apropiindu-se de mine.

— Nu. M-am învățat să mă culc tîrziu.

— Găsiți că acum e devreme?

Zîmbetul care se ivise pe buzele ei era duios, dar și ironic. Aș fi vrut să-i spun ceva frumos, epatant, însă nu-mi venea nimic în minte. Apropierea ei mă îmbăta, mă împiedica să-mi adun gîndurile. Ea rămase pentru cîteva clipe tăcută, privindu-mă cu intensitate; parcă aștepta ceva.

— Aveți un foc? zise ea în cele din urmă și întinse spre mine țigara stinsă.

M-am grăbit să-mi scot bricheta din buzunarul halatului și să i-o aprind. Faptul că nu-i oferisem bricheta de la început, îmi dovedea — dacă mai era nevoie de asta — cît eram de tulburat.

Ea își aprinse țigara, trase cîteva fumuri și apoi se sprijini de parapet. Stătea atît de aproape, încît parfumul ei mă învăluia ca o mantie catifelată și o mișcare cît de mică ar fi fost suficientă ca trupurile noastre să se atingă. Mă stăpîneam cu greu să nu fac acea mișcare, deși doream cu o intensitate dureroasă să o strîng în brațe. Sanda mai trase un fum și aruncă țigara, care descrise un mic arc luminos înainte de a dispărea printre ierburile înalte de lîngă gard. Am imitat-o curînd, urmărind cu privirea traiectoria sclipitoare a țigării mele. Frumoasa femeie se aplecă în afară și oftă ușor.

— Ce noapte superbă! șopti.

Acum, cînd îmi amintesc acele întîmplări, cuvintele ei mi se par obișnuite, banale. Atunci însă, ele mi s-au pă-

rut cu totul altfel. Trupul ei aflat atît de aproape de al meu, părul ei care datorită unei adieri line îmi mîngîia din cînd în cînd fața, parfumul ei cald, învăluitor și, mai ales, tonul glasului ei acționau asupra mea ca o vrajă. Atunci, toate acestea contribuiau ca vorbele ei să capete alt sens; parcă îmi șoptise o taină pe care trebuia s-o cunoaștem numai noi doi. Parcă noaptea era superbă numai și numai pentru noi. Clipa aceea de vrajă mi-a rămas întipărită în memorie pentru totdeauna. Îmi amintesc că, la un moment dat, am avut impresia că ne aflăm amîndoi pe puntea unei nave care plutind lin pe marea întunecată ne poartă spre tărîmul fericirii...

— Este, într-adevăr, superbă, i-am șoptit la rîndul meu.

— La Cosmeana, există încă nopți superbe, continuă ea. Prietenii noștri sînt norocoși că au o vilă într-un loc atît de încîntător. E adevărat că ați fost coleg cu domnul Todiraș?

— Da. Colegi de liceu.

— Nici nu vă închipuiți cît de mult mă impresionează aceste prietenii care datează din anii copilăriei. Desigur, ați trecut împreună și prin emoțiile examenului de bacalaureat?

— Firește.

— Și mai tîrziu? Dumneavoastră ați studiat arhitectura, iar amicul nostru academia comercială, dacă nu mă înșel.

— Nu vă înșelați. Așa este.

— Ați locuit tot timpul la București?

— Nu chiar. Pentru o perioadă doar...

Convorbirea noastră a urmat pe același ton. I-am povestit multe despre mine. Aveam impresia că discutăm banalități, tocmai ca să ne ascundem tulburarea. Cel puțin, așa gîndeam atunci... I-am vorbit despre mine, bucuros că persoana mea o interesa. Și apoi, socoteam că în felul acesta între noi se stabilesc unele legături nevăzute. Mă asculta cu o atenție care mă încînta.

— Oare, n-ar trebui să mergem la culcare? spuse ea într-un tîrziu.

Cîtă vreme vorbisem, că de fapt eu vorbisem mai mult, mă simțisem mai puțin tulburat. Acum însă, cînd

tăcerea se așternuse iar în jurul nostru, tulburarea punea din nou stăpînire pe întreaga mea ființă.

— N-ar trebui să ne retragem? mi se adresă iar, observînd că tăcerea mea se prelungea.

Cînd rostise aceste cuvinte se întorsese spre mine. Trupurile noastre se atinseră și prin țesătura subțire care-o acoperea i-am simțit căldura îmbietoare a trupului. Ceea ce eu evitasem cu atîta greutate, se întîmplase. Nu m-am mai putut stăpîni. Am luat-o în brațe și am sărutat-o. Buzele ei erau calde, dulci. O sărutam uitînd de toate. Ea se zbătu ușor, dar nu reuși să se desprindă din îmbrățișare.

— Ați înnebunit? murmură.

Cuvintele ei m-au făcut să tresar. Oarecum rușinat de purtarea mea mă pregătem să-i dau drumul, cînd frumoasa femeie adăugă:

— Dacă ne vede cineva?

Un val de fericire îmi năpădi întreaga ființă. Prin urmare, nu purtarea mea o supărase, ci faptul că puteam fi văzuți! Am strîns-o mai tare în brațe și am sărutat-o din nou. Apoi, încet, am condus-o în camera mea.

— Ai dreptate, am șoptit eu închizînd ușa după noi. În cerdac puteam fi văzuți.

Sanda se opuse doar atît cît să-mi stîrnească și mai mult dorința...

Nu lăsasem jaluzelele și lumina lunii, indiscretă, pătrundea nestingherită în camera mea. Patul pe care ne aflam amîndoi părea de argint. Încă vibrînd de patimă, m-am aplecat asupra Sandei. Așa goală, cu părul despletit și cu un surîs nedefinit pe buze, mi s-a părut mai frumoasă ca oricînd.

— Ceea ce facem este o nebunie, zise ea încet.

— Poate. Dar este o nebunie atît de plăcută!

Am strîns-o lîngă mine și am sărutat-o. Trupurile noastre, mulțumite, se odihneau îmbrățișate. Amintirea clipelor minunate petrecute împreună mă stăpînea pe de-a-ntregul. Fiecare fibră a trupului meu îi era recunoscătoare și... o dorea. Curînd, sărutările mele deveniră mai înfocate. Ea îmi răspundea cu aceeași ardoare.

— Da, o nebunie plăcută, șopti Sanda, culcîndu-și capul pe umărul meu.

Aveam senzația că plutesc. Ea îmi luă mîna și și-o trecu alene pe frunte, pe față, pe buze.

— De ce ai venit aici?

N-am prins deîndată sensul cuvintelor ei. Eram atît de fericit, atît de „transportat", încît n-am fost în stare să-i răspund imediat.

— Aici? am reușit să rostesc în cele din urmă.

— Da, aici, la Cosmeana.

Întrebarea ei mă miră și, ca să fiu sincer, mă cam indispuse. Găseam că fusese pusă într-un moment cu totul nepotrivit. Am evitat însă orice comentariu.

— M-a invitat Iancu, am replicat.

— Ca să-ți petreci concediul și să le dai sfaturi cu privire la vilă?

— Bineînțeles.

— Numai pentru asta?

Insistența ei mă uimea. Oare ce dorea să-i spun?

— Și ca să te întîlnesc pe tine, am adăugat zîmbind.

— Știai că ai să mă întîlnești?

Pusese întrebarea cu un aer visător, continuînd să-și plimbe alene mîna mea pe față și pe gît, ca într-o mîngîiere.

„Presimțeam încă de cînd am pornit la drum, că te voi întîlni pe tine, iubito, dulcea mea iubită" aș fi vrut să-i spun. O frază demnă de un îndrăgostit romantic, cum eram eu în acel ceas. Dar, am ezitat s-o rostesc. M-am temut să nu-i par ridicol. Oricum, nu mai eram un adolescent...

— Da, știam, m-am mulțumit să-i răspund. Sigur că știam.

— De unde știai?

Nu făcuse nici o mișcare, tonul vocii nu i se schimbase și, totuși, întrebarea aceasta avea „ceva" diferit. A fost un fel de duș rece pentru mine. Brusc, mi-am dat seama cît de naiv fusesem pînă atunci. Trebuie să recunosc că această neașteptată revenire la realitate mi-a displăcut profund. Am înțeles, în sfîrșit, că între noi nu avea loc o discuție obișnuită, una dintre acelea care, uneori, se înfiripă între îndrăgostiți. Indispoziția simțită cu cîteva clipe mai înainte, indispoziție pe care o găseam acum pe deplin justificată, se accentuă. Nu, nu era vorba de un dialog oarecare, un dialog între doi amanți; Sanda punea întrebările cu toată seriozitatea și aștepta un răspuns! Deși această constatare mă smulsese din euforie, am socotit nimerit să-mi ascund decepția.

— În sufletul meu ceva îmi spunea că am să te întîlnesc aici, la Cosmeana, i-am răspuns cu același ton de îndrăgostit romantic.

Dacă o terță persoană ar asista la discuția dintre doi îndrăgostiți, care vorbesc crezîndu-se singuri, ar găsi-o ridicolă. Ceea ce face ca lor înșile să nu li se pară astfel este tocmai reciprocitatea sentimentelor, a intențiilor. Oricît de curios ar părea, acum cînd înțelesesem că Sanda îmi punea întrebări nu la întîmplare și ca să se alinte, ci, într-adevăr, *ca să afle*, răspunsul meu mi s-a părut stupid. Ea se ridică pe jumătate și se aplecă asupra mea. La lumina lunii, care pentru mine își pierduse de-acum farmecul, am observat că mă privea cercetător.

— Chiar știai că ai să mă întîlnești?

— Firește că nu știam, am spus pe un ton destul de rece.

În cîteva minute, totul se schimbase. Nu că devenisem dușmani — trupurile noastre erau mulțumite de fericirea simțită împreună — dar devenisem mai reali, nu mai pluteam în sfera de vis. Cuvintele încetaseră de a fi doar mijloace de a ne ascunde tulburarea, dorința; își recăpătaseră sensul adevărat. Pentru mine nu mai există nici o îndoială că discuția noastră nu avea nimic de-a face cu gîngurelile îndrăgostiților. Știam că este cît se poate de serioasă. Ceea ce nu izbutisem să stabilesc, erau motivele care-o îndemnau pe Sanda să procedeze astfel.

— Nu știai? Nu mă minți cînd îmi spui că nu știai?

Am privit-o surprins. Insistența ei mă uimea și mă rănea.

— Nu te mint, am răspuns, străduindu-mă să vorbesc calm. Am venit la Cosmeana fiindcă m-a invitat Iancu Todiraș. Nici măcar nu-mi puteam închipui că am să te întîlnesc. Cum ar fi fost posibil așa ceva?

Rămase tăcută. Închise ochii și fruntea ei marmoreană se încruntă ușor. Desigur că medita asupra răspunsului meu. Îmi simțeam nervii încordați la maximum. Mole-

șeala dulce dinainte dispăruse cu desăvîrșire. Mi-am aprins o țigară.

— Aprinde-mi și mie una, murmură Sanda, fără să-și schimbe poziția.

M-am conformat. Pentru cîteva clipe am fumat amîndoi în tăcere. Luna scălda cu aceeași lumină argintie încăperea, liniștea era la fel de adîncă și tulburătoarea Sanda, goală, se afla lîngă mine, dar atmosfera de vis și voluptate se risipise.

„Oare de ce a început această discuție? Are Sanda vreun amestec în întîmplarea aceea ciudată?" m-am întrebat, dornic să găsesc o explicație pentru purtarea ei.

— Pe omul acela îl cunoșteai? zise ea, întrerupîndu-mi firul gîndurilor.

— La cine te referi?

— La omul care a sărit din tren. Îl cunoșteai dinainte?

— Sigur că nu-l cunoșteam. Atunci, în tren, l-am întîlnit pentru prima oară.

— Mmmm, s-ar putea . . ., murmură Sanda.

Înciudat, mi-am dat seama că nu mă credea!

— Mă consideri mincinos? am exclamat. De ce ai impresia că trebuie să-l fi cunoscut dinainte? De ce?

Ea zîmbi și îmi mîngîie ușor fața.

— Din cauza poveștii aceleia cu valiză. Recunoaște că este de-a dreptul incredibilă.

— Incredibilă? am repetat eu ca un ecou.

— Firește. E greu de crezut că cineva își încredințează valiza unui necunoscut.

— Și totuși, așa s-au petrecut lucrurile. Dealtfel, nu uita că împrejurările . . .

— Dragul meu, s-ar putea să fie cum spui, mă întrerupse ea împăciuitor.

Se ridică puțin și își stinse țigara. Am apucat-o de umeri și am silit-o să se uite la mine.

— Sanda, te rog să-mi explici ce se întîmplă cu tine. *Trebuie* să-mi explici.

Privirea ochilor ei minunați ațintită asupra mea exprima o nevinovăție dezarmantă. Un surîs ușor îi înflori pe buze.

— Ce să-ți explic? făcu ea mirată. Nu s-a întîmplat nimic.

— Nimic?

— Nimic rău, se grăbi Sanda să precizeze. Pur și simplu am întîlnit un bărbat care-mi place și, din cauza lui, am făcut unele . . . nebunii. Asta e tot.

Cum era de așteptat, cuvintele ei nu mă convinseră. Știam cu certitudine că frumoasa mea iubită avea legătură cu strania întîmplare din tren. Bănuielile vagi avute în privința ei se transformaseră în certitudini.

— Tu îl cunoșteai? am întrebat-o la rîndul meu.

— Pe cine? făcu ea, sărutîndu-mă pe tîmplă.

— Pe omul care a sărit din tren, am spus, deși știam că precizarea nu era necesară.

— Poate, răspunse Sanda cu un ton alintat.

— Și pe lunganul blond?

— Care lungan? se miră ea.

— Cel cu care ai stat de vorbă ieri, pe plajă. Adică unul dintre urmăritorii omului cu valiza.

— Nu i-am spus nici un cuvînt.

— Poate. În schimb, el ți-a spus destule . . .

— Și dacă ar fi așa? a replicat zîmbind.

— Sanda, crede-mă vreau să te ajut. Dar cum aș putea s-o fac odată ce . . .

— Mă poți ajuta fiind sincer cu mine, mă întrerupse ea.

Se lipi de mine și îmi înconjură gîtul cu brațele.

— Sînt cît se poate de sincer, am șoptit, strîngînd-o la piept.

— Atunci, e foarte bine. Însă, nu ți se pare că discuția noastră a durat cam mult?

Trupul ei cald și ademenitor se afla în brațele mele. Am căutat să-mi alung din minte gîndurile neplăcute și am sărutat-o. De nenumărate ori. Sărutările noastre deveniră tot mai pătimașe. Din nou, pentru mine, nu mai exista decît ea, femeia de care mă îndrăgostisem și pe care o doream. Patima ne prinse iar în mrejele ei . . .

Din somnul adînc în care mă cufundasem m-a smuls cu brutalitate lătratul sălbatic al cîinilor. Noaptea, la Cosmeana domnea o liniște profundă, aveai impresia că te afli undeva într-o lume ireală, de vis. Pînă și clipocitul valurilor sau foșnetul frunzișului semănau cu blîndele ecouri ale unei muzici îndepărtate, muzică prove-

nită parcă din tărîmurile viselor. Pînă și fîșîitul pneurilor de la mașinile care, în timpul nopții, treceau foarte rar pe șosea era asemeni sunetelor line produse de trena unei preafrumoase cînd trece prin sălile vaste ale unui palat. Tocmai fiindcă liniștea care învăluia mica localitate de pe malul mării era atît de alinătoare, gălăgia făcută de cîini părea și mai înfiorătoare. Hector și Rick lătrau cu înverșunare.

„Se dau la om!“ m-am gîndit deîndată.

Sanda dormea lîngă mine somnul dragostei satisfăcute. Am sărit din pat și m-am repezit la fereastră. O lăsasem întredeschisă și nu trăsesem jaluzelele. Luna coborîse pe bolta întunecată a cerului, dar răspîndea suficientă lumină ca să-mi permită să văd ce se întîmplă. Așa am văzut cum un bărbat sărea peste gardul destul de înalt care împrejmuia vila, în timp ce cîinii se repezeau lătrînd ca să-l ajungă.

„Oare necunoscutul a reușit să intre în grădină și, fiind surprins de cîini, a fost nevoit să se retragă în grabă sau nici n-a apucat să pună piciorul pe domeniul atît de aprig păzit de fidelii Hector și Rick?“ mă întrebam neliniștit.

Mă grăbii să ies în cerdac. Iancu Todiraș, în pijama, și soția lui, cu o haină de casă subțire peste cămașa de noapte, se și aflau acolo. M-am apropiat de ei. Am observat că fostul meu coleg, deși calm în aparență, era vădit îngrijorat. Privirea și tremurul ușor al mîinilor îl trădau. În schimb, Mirela nu era deloc speriată sau îngrijorată. Dimpotrivă, se părea că cele întîmplate o amuză. Aplecată peste parapetul cerdacului privea încîntată la cîinii care continuau să latre în preajma locului pe unde fugise vizitatorul nocturn. Parcă asista la un spectacol interesant.

— Răufăcătorul ăsta este foarte insistent, mi se adresă amicul meu. Ține morțiș să ne viziteze.

— L-am văzut tocmai cînd sărea gardul, i-am răspuns eu.

— Ei, a avut noroc. Dacă-l înhățau cîinii era vai de el.

— Da, însă, nu l-au înhățat. Individul a reușit să fugă.

— Crezi că era blondul? îmi șopti Todiraș.

— Nu știu. L-am zărit numai cînd sărea dincolo, i-am răspuns la fel de încet.

În grădină își făcu apariția Lică, înarmat cu o furcă. Potoli cîinii care, furioși că le scăpase prada, mai lătrau de mama focului. Am remarcat cu cîtă ușurință a izbutit să-i potolească.

— Poți să te culci, Lică, îi strigă stăpînul casei. Îți mulțumesc că ai venit să vezi ce se petrece, însă, din păcate, „musafirul“ a șters-o.

Lică, urmat de cei doi cîini, se apropie de cerdac. Chipul lui oacheș era încruntat.

— Văd că a șters-o, replică el, dar nu mă culc pînă nu dau o raită prin grădină și prin livadă. Poate că după ce se potolește zarva îi vine cheful să se arate iar și . . .

Se opri ezitînd.

— Și? făcu Todiraș nerăbdător.

Lică aruncă o privire semnificativă spre Mirela.

— Păi, n-aș vrea s-o sperii . . .

— Nu-s eu așa sperioasă, îl întrerupse ea zîmbind. Spune ce ai de spus.

— Iată, mă gîndeam că, poate hoțul nu era singur, zise ruda ei.

— Nu cred, făcu neîncrezător Iancu Todiraș, altfel Hector și Rick i-ar fi luat urma și s-ar fi dat și la „însoțitorul“ lui.

Lică, vădit descumpănit, privi la cei doi cîini care se gudurau pe lîngă dînsul.

— Fă cum crezi că e mai potrivit, spuse Todiraș. La urma-urmelor, nu strică să controlezi peste tot. Vrei să te însoțesc?

— Nu-i nevoie. Vezi doar că am ajutoare de nădejde.

— Mda, așa-i, admise amicul meu, fără să mai insiste să-l însoțească.

— Mă uit ce și cum și pe urmă mă duc la culcare. Noapte bună.

Lică se-ndepărtă, urmat cu docilitate de paznicii patrupezi.

— Sînt niște cîini buni, spuse Mirela, privind în urma lor. Cum simt ceva încep să latre de pot scula și morții din morminte. Ne-au trezit pe toți și . . .

Se întrerupse, dîndu-și abia atunci seama că Sanda Mirea nu ieșise pe cerdac.

— Nu chiar pe toţi, se corectă ea. Sanda nu s-a arătat. Oare cum de nu s-a trezit? adăugă mirată.

Aruncă o privire iscoditoare spre uşa invitatei sale.

— N-ar trebui să văd ce-i cu ea? Dacă i-a venit rău? ni se adresă îngrijorată.

— Poate că doamna Mirea doarme adînc şi n-a auzit nimic, zise Todiraş.

— Doarme! exclamă ea. Cu o asemenea hărmălaie? E imposibil!

Vru să se îndrepte spre camera Sandei, însă Iancu Todiraş o împiedică, apucînd-o de braţ.

— Desigur că musafira noastră a luat un somnifer, o lămuri el. N-are rost s-o deranjezi. Mai bine să mergem şi noi să ne culcăm.

Rostind aceste cuvinte, fostul meu coleg îmi aruncă o privire semnificativă, care mă făcu să-mi dau seama că bănuia ce se petrecuse între mine şi frumoasa lor invitată.

„Îi umblă mintea amicului", m-am gîndit oarecum înciudat.

— După cîte ştiu, Sanda nu ia somnifere şi de aceea ţin să mă conving că n-a păţit nimic, insistă soţia lui care nu-i observase privirea. Oricum, este . . .

— Vino, draga mea, o întrerupse soţul ei, apucînd-o cu hotărîre de braţ.

Mirela se întoarse mirată spre el. Privirile frumoşilor ei ochi verzi trecură de la bărbatul ei la mine şi, în cele din urmă, la uşa Sandei. Încet-încet, expresia de uimire dispăru de pe chipul ei.

— Da, să mergem, zise ea cu un surîs plin de înţeles. Somn uşor, domnule Radian.

Soţii Todiraş porniră spre camera lor şi eu spre a mea. Eram destul de nemulţumit. Din cauza vizitatorului nocturn şi a gălăgiei stîrnite de cîini fusesem dat de gol. Acum, gazdele mele, chiar dacă nu erau sigure, bănuiau motivul pentru care Sanda continuase să „doarmă" în ciuda vacarmului. Purtarea lui Iancu Todiraş şi surîsul soţiei sale dovedeau cu prisosinţă acest lucru.

Cînd am revenit în camera mea am găsit-o pe Sanda aşteptîndu-mă sprijinită de perne. Aşa cum stătea, cu părul răsfirat pe umeri şi pe sînii goi, cu pleoapele încă încărcate de vise mi s-a părut şi mai fascinantă. Totodată, după valul de fericire care-mi năpădi sufletul mi-am dat seama că femeia aceasta ajunsese deja să ocupe un loc deosebit de important în viaţa mea. Un loc mult mai important decît aş fi vrut.

— Ce s-a întîmplat? mă întrebă, îndepărtîndu-şi cu o mişcare plină de graţie şuviţele căzute pe frunte.

Îi explicai pe scurt ce se petrecuse. Mă ascultă atentă, fără să mă întrerupă.

— Din păcate, am încheiat, o altă consecinţă a agitaţiei nocturne este că soţii Todiraş au ajuns să bănuiască ceva în legătură cu noi.

— În legătură cu noi? Ce anume?

— Că am petrecut noaptea împreună.

Presupuneam că o asemenea veste are să-i displacă, are s-o facă să se simtă încurcată. Constatai că mă înşelasem.

— Crezi? făcu ea cu indiferenţă.

— Sînt sigur. Vezi, li s-a părut curios că, în ciuda gălăgiei, tu nu te-ai trezit, nu ai ieşit pe cerdac.

— Era firesc să se mire, nu? zise ea înălţînd din umeri. Deci, au înţeles că mă aflam în patul tău?

— S-ar putea. Oricum, erau convinşi că nu te afli în patul tău.

— N-au decît să bănuiască ce vor, replică izbucnind în rîs.

Atitudinea ei mă indispuse, dar m-am ferit să fac vreun comentariu.

— Eşti convins că cineva a vrut să intre în casă? mă întrebă ea. Nu cumva cîinii s-au pornit să latre din alt motiv?

— Sînt cît se poate de convins. Doar ţi-am spus că l-am văzut cu ochii mei pe individ cînd sărea gardul.

— Aşadar, era un hoţ?

— Un hoţ cam . . . neobişnuit . . .

Pentru o clipă m-am simţit tentat să-i vorbesc despre acela care-mi scotocise lucrurile din valiză fără să ia nimic, dar m-am răzgîndit. Odată ce bănuiam că şi ea însăşi putea fi persoana în cauză era mai înţelept să nu pomenesc despre întîmplarea cu pricina.

— Adică,? făcu ea cu interes.

— Nu ştiu. Este o simplă presupunere, am replicat.

Păru decepţionată. M-am aşezat pe marginea patului,

în așa fel încît s-o pot privi în față. Socoteam că sosise clipa să lămurim unele chestiuni.

— Sanda, azi noapte ai vrut să afli dacă știam dinainte că te voi întîlni aici, la Cosmeana.

— Da. Și mi-ai răspuns că nu știai.

— Ți-am spus adevărul. Însă, acum, e rîndul meu să te întreb: *De ce trebuia să știu* că ești aici? De ce ai venit *tu* la Cosmeana? În ce scop? Ce legătură este între tine și acei indivizi?

Se aplecă spre mine și mă mîngîie ușor pe obraz.

— Dragul meu, pentru că ne găsim la capitolul „întrebări" am să-ți adresez și eu o întrebare: De ce trebuie să-ți răspund?

Tonul ei ironic și, mai ales, cuvintele ei mă întristară.

— De ce? am repetat descumpănit.

— Da, de ce? Dacă este o taină a mea, de ce trebuie să ți-o dezvălui ție?

M-am ridicat și m-am apropiat de fereastră. Cerul încă întunecat căpăta spre răsărit un tiv luminos.

— Am glumit, spuse Sanda, lăsîndu-se să recadă în așternutul răvășit.

Am rămas tăcut. Știam că nu glumise.

— Ar trebui să ai încredere în mine, am spus în cele din urmă.

— De ce?

„Fiindcă te iubesc", aș fi vrut să-i răspund, însă n-am făcut-o. Mă temeam de reacția ei. Ar fi fost prea dureros pentru mine, dacă s-ar fi arătat neîncrezătoare sau, și mai rău, dacă ar fi izbucnit în rîs.

— Am glumit, spuse Sanda din nou. Crede-mă, iubitule, că nu există nici o taină.

Se ridică din pat și veni lîngă mine.

— Curînd are să se lumineze de ziuă, adăugă. E timpul să mă duc în camera mea.

Își puse halatul diafan și apropiindu-se de fereastră, privi afară.

— Rămîi cu bine, iubitule, îmi șopti.

Ne-am sărutat și pe urmă a ieșit în cerdac, nu înainte de a se convinge încă o dată că nu se află nimeni prin preajmă. Cînd trecu prin fața ferestrei mele îmi făcu un semn amical cu mîna. După plecarea ei, am rămas locului, pradă unor sentimente confuze. Spre răsărit, cerul devenise trandafiriu și ruinele castrului roman, în tulbureala zorilor, aveau ceva neliniștitor.

M-am trîntit în pat. De alături nu se auzea nici un zgomot. Probabil că Sanda se culcase ca să-și completeze somnul. Mi-am pus capul pe pernă care mai păstra parfumul ei suav. În fața ochilor mei plutea imaginea femeii iubite și în minte îmi stăruia amintirea ceasurilor de dragoste petrecute împreună. Ceasuri, clipe de neuitat! Ar fi trebuit să fiu fericit, dar... nu eram. Sanda îmi stăpînea mintea și simțurile mai mult decît aș fi vrut. Abia plecase și deja doream s-o revăd! Nu mai încăpea nici o îndoială că mă îndrăgostisem de ea. Atunci? Ce mă împiedica să fiu fericit?

Nu-mi era greu să răspund la această întrebare: în atitudinea iubitei mele multe mă neliniștеau, mă puneau pe gînduri. Am încercat să le identific. În primul rînd, faptul că avea legături cu cei implicați în „afacerea din tren". Firește, bănuisem acest lucru, însă una este să ai niște bănuieli vagi și alta să te trezești în fața unor certitudini. Doar, pînă la urmă, Sanda recunoscuse că avusese de-a face atît cu omul cu valiza, cît și cu lunganul blond. Ce-i drept, spusese *poate*, însă eu știam că era *sigur*. În al doilea rînd, neîncrederea pe care mi-o arăta. Îmi pusese tot felul de întrebări, pretinsese să-i răspund, în schimb mie nu se grăbise să-mi dea explicații. Dăduse răspunsuri în doi peri, pe un ton destul de ironic și, în final, îmi declarase deschis că nu are încredere în mine! Încercarea ei de „a o drege" spunîndu-mi că a glumit, nu mă consola... În al treilea rînd, nepăsarea și cinismul cu care acceptase eventualitatea ca soții Todiraș să-și fi dat seama de legătura noastră. Fără a fi un puritan, aș fi preferat ca femeia de care mă îndrăgostisem să nu afișeze un cinism atît de bătător la ochi.

În privința cinismului ei din păcate, nu puteam face nimic, însă în ceea ce privește amestecul ei în „afacerea din tren" eram decis s-o conving să mi se destăinuiască.

„Da, mi-am spus eu, n-am să las lucrurile la voia întîmplării. Dragostea și neîncrederea nu fac casă bună".

Hotărîrea luată nu-mi aduse alinarea dorită. După ce m-am străduit în zadar să adorm, m-am îmbrăcat și am ieșit să mă plimb. M-am îndreptat spre malul mării. Soarele tocmai răsărise, incendiind orizontul și presărînd pe undele veșnic fremătătoare paiete de lumină roșii, portocalii, trandafirii. Nisipul, stîncile, vegetația marină dezmierdate de primele raze ale soarelui aveau un aspect ireal. Am făcut o lungă plimbare și tot admirînd minunatul peisaj am izbutit să nu mă mai gîndesc, cel puțin pentru moment, la problemele care mă preocupau. Cînd am ajuns la vilă, Iancu Todiraș își lua micul dejun pe cerdac.

— Văd că ai fost cam matinal astăzi, mi se adresă el, invitîndu-mă să iau loc la masă. Cum a fost plimbarea?

— Foarte plăcută. Am admirat răsăritul soarelui.

— Îmi închipui că după atîta umblat ți s-a făcut foame.

— Te cred. Mersul pe jos stîrnește pofta de mîncare.

— Ei, nu numai mersul pe jos, replică el făcîndu-mi cu ochiul.

Pricepeam încotro bate, însă nu eram dispus să mă avînt într-o discuție despre chestiunile mele personale. Din fericire, Ilinca se ivi în cerdac cu cafeaua amicului meu și apariția ei îmi oferi un scurt răgaz. Iancu îi spuse să-mi servească micul dejun și, curînd, fata reveni cu o tavă bine garnisită.

Am început să mănînc cu poftă, pentru că îmi era, într-adevăr, foame. Se vede, că, totuși, plimbarea în aer curat avusese un efect bun asupra mea. Speram că scăpasem de conversația temută, dar se dovedi că mă înșelasem.

— Mare șmecher ești! îmi spuse la un moment dat fostul meu coleg, privindu-mă cu înțeles.

— Șmecher? am replicat eu cu un aer nevinovat.

Știam foarte bine la ce se referă și mai știam că n-are rost să fac pe neștiutorul, însă nu puteam proceda altfel.

— Dragul meu, dacă n-ai fi fost șmecher n-ai fi obținut un succes atît de deplin și atît de ... rapid, zise Todiraș rîzînd.

Mi-am sorbit cafeaua fără să-i răspund.

— Sînt convins că nu te-a dezamăgit, continuă el malițios. O femeie plină de temperament ca ea... Așa-i că am dreptate?

— Nu înțeleg despre ce femeie vorbești, am spus cît am putut de calm.

— Bine, bine, făcu el pe un ton împăciuitor. E frumos din partea ta că te arăți discret. Un bărbat care se respectă nu se laudă cu cuceririle sale.

— Astăzi vorbești în șarade, am remarcat și mi-am aprins o țigară.

Iancu Todiraș își aprinse și el una și, aplecîndu-se spre mine, mă iscodi cîteva clipe cu privirea.

— Norocosule! șopti apoi cu un ton confidențial. Află însă că dacă nu mi-aș iubi atît de mult nevasta, mi-ar plăcea să fiu în locul tău. Oare ți-ar fi convenit să-ți fiu rival?

Providențiala apariție a Mirelei mă scuti să-i răspund, Iancu își privi soția cu drag. Avea și de ce. Tînăra femeie, îmbrăcată cu o rochie albă de plajă, foarte decoltată, era tare drăgălașă. Ne spuse zîmbind „bună dimineața" și se așeză lîngă noi.

— Văd că ați și servit micul dejun, ni se adresă ea. Ați fost harnici. În ce mă privește, prefer s-o aștept pe Sanda.

— Încă nu s-a trezit? o întrebă Iancu.

— Nu.

Știam că fostul meu coleg începuse această discuție, deoarece dorea să poată glumi pe socoteala mea. Faptul îmi displăcea, dar nu-l puteam împiedica. M-am străduit să par cît mai nepăsător. Mai mult nu puteam face.

— E firesc, replică Todiraș cu seriozitate. Din cauza gălăgiei de azi noapte musafira noastră nu s-a putut odihni.

— N-aș crede, veni prompt răspunsul. După cum ai constatat și tu, tapajul nocturn n-a deranjat-o.

Mirela rostise aceste cuvinte cu un ton prea nevinovat ca să fie natural.

— Poate că dormea adînc, zise soțul ei.

— Știu și eu? făcu Mirela pe același ton. Dumneavoastră, domnule Radian, ce părere aveți?

— Despre ce? am întrebat la rîndul meu cu falsă naivitate și decis să nu le fac jocul.

— Cum „despre ce"? N-ați fost atent la conversația noastră?

— Mărturisesc că nu prea. Admiram peisajul și m-am lăsat cucerit de frumusețea acestei dimineți însorite.

— Peisajul este, într-adevăr, încîntător, însă noi discutam despre Sanda. Nu vi se pare ciudat că azi-noapte, în ciuda gălăgiei, nu s-a trezit? reveni ea la subiectul preferat, încruntîndu-și ușor sprîncenele mătăsoase.

— Nu m-am gîndit la motivele care au determinat-o pe doamna Mirea să nu se arate. Ca să fiu sincer, pe mine, m-a preocupat mai mult omul acela.

— Care om? se miră ea.

— Vizitatorul nocturn. Oare ce urmărește? am rostit îngîndurat.

— Desigur, era un hoț, își dădu Mirela cu părerea. Vila noastră este destul de izolată și l-a tentat. Cînd a dat însă ochii cu Hector și Rick s-a grăbit s-o șteargă.

Am continuat să discutăm pe această temă și astfel n-am mai fost silit să răspund la unele întrebări penibile. Curînd, a apărut și Sanda. Veselă, seducătoare, mai frumoasă ca oricînd și foarte sigură de sine. Cu o îndrăzneală care m-a uimit, a pornit prima la atac.

— M-am odihnit excelent, zise ea zîmbind și luînd loc la masă. Am avut parte de un somn extrem de reconfortant.

— Așa se pare, odată ce hărmălaia de astă-noapte nu te-a deranjat, spuse Mirela cam descumpănită.

— Hărmălaie? Dar ce s-a întîmplat?

Soții Todiraș se grăbiră să-i relateze cu lux de amănunte evenimentele nopții. Sanda îi asculta cu atenție. Pe buzele ei flutura un zîmbet ușor. Avea toate motivele să se amuze! În sinea mea o admiram, mai precis, admiram iscusința cu care izbutise să întoarcă lucrurile în favoarea ei și să dea conversației cursul dorit de ea. În ce o privește știa foarte bine că cei doi nu crezuseră o iotă din ce le spusese despre „somnul ei profund", mai mult chiar, avea certitudinea că *ei știau că ea știe aceasta* însă... n-aveau încotro, erau siliți să se comporte *ca și cînd n-ar fi știut!* Ce manevră de maestru! O admiram, dar în același timp simțeam o undă de regret, o oarecare dezamăgire; aș fi preferat ca femeia pe care o iubeam să fie mai puțin abilă în prefăcătorie, mai puțin perfidă...

Firește, gazdele noastre se bucurau că relatarea întîmplărilor nocturne le oferea prilejul să iasă din încurcătură. Comică situație! Datorită abilității sale, încîntătoarea mea iubită îi făcuse pe ei să se simtă încurcați, parcă ei și nu ea ar fi fost cu musca pe căciulă!

— Foarte interesant, zise Sanda, cînd amicii noștri terminară de povestit.

Sorbi din ceașca de cafea cu un aer preocupat și apoi se întoarse spre mine.

— Dar dumneavoastră, domnule Radian, v-ați trezit? mă întrebă liniștită.

Deși nu mă pierd ușor cu firea, am rămas uluit. Nu mă așteptasem la atîta îndrăzneală din partea ei. M-am temut să nu roșesc.

— Da, m-am trezit, am reușit să răspund destul de calm.

— Deci numai eu n-am auzit nimic, constată Sanda cu un surîs fermecător. Ce păcat!

După micul dejun ne-am dus pe plajă, ca în ziua precedentă. Am înotat și ne-am prăjit la soare. La amiază am luat masa, ne-am odihnit vreo două ore, apoi Iancu Todiraș ne-a dus cu mașina la Mangalia, aflată la mică distanță de Cosmeana. Am cinat într-un restaurant de acolo, unde se prepara un chebab minunat. Întorși la vilă, am jucat remi și, pe la orele unsprezece, ne-am retras în camerele noastre. Iată, pe scurt, cum a trecut acea zi. Nu s-a întîmplat nimic deosebit. Nici omul cu valiza, nici lunganul blond nu se arătaseră. Da, am căutat să ne petrecem timpul într-un mod cît mai plăcut, cum ar fi făcut oricine aflat în concediu de odihnă.

În tot cursul zilei, Sanda Mirea și-a arătat fățiș afecțiunea ce-mi purta. Îmi zîmbea, mă lua de braț, își lăsa mîna într-a mea, se așeza lîngă mine și nu se sfia să-și pună capul pe umărul meu. Cu alte cuvinte, mă făcea să simt din plin tulburarea, bucuriile, neliniștile și emoțiile unui îndrăgostit. Pentru că, într-adevăr, eram îndrăgostit. Găseam cam ridicol să mi se întîmple așa ceva la vîrsta mea, dar trebuia să mă plec în fața evidenței. În ciuda îndoielilor care mă chinuiau și a faptului că nu-i aprobam întru totul purtarea, o iubeam.

Iancu Todiraş şi gureşa lui soţie mai încercară de cîteva ori să-şi tachineze musafira, dar replicile ei prompte şi inteligente îi siliră curînd să se dea bătuţi.

Aşadar, pe la unsprezece ne-am dus la culcare. Ca şi în noaptea precedentă, luna îmi aşternuse în cameră văluri diafane de lumină palidă. M-am apropiat de fereastra deschisă şi am lăsat briza răcoroasă care bătea dinspre mare să-mi alinte fruntea înfierbîntată. Mă gîndeam la Sanda, la ceasurile noastre de dragoste. Doream cu ardoare s-o strîng iar în braţe. Îndoielile, bănuielile nu mă mai frămîntau. Un singur lucru mă interesa acum: oare va veni? Nu cumva aluziile şi tachinările gazdelor noastre aveau s-o îndemne să rămînă în camera ei? În timpul zilei, dealtfel, deşi rămăsesem de cîteva ori singuri, nu îmi pomenise nimic despre vreo întîlnire nocturnă. Chinuit, îmi puneam iar şi iar aceleaşi întrebări: Oare va veni? Va veni?

4

Temerile mele s-au dovedit nejustificate. A venit. Pe la miezul nopţii, cînd vila se cufundă într-o linişte adîncă, Sanda se strecură în camera mea, a cărei uşă avusesem grijă s-o las întredeschisă. Purta un neglijé străveziu, ale cărui falduri pluteau ca un abur trandafiriu în jurul trupului ei gol. S-a apropiat de mine şi s-a ghemuit în braţele mele care o aşteptau nerăbdătoare. Purtarea ei mă bucură nespus, deoarece îmi dovedea că şi ea abia aşteptase să ne întîlnim. Singuri. Plănuisem s-o întreb unele lucruri, însă patima care mă stăpînea parcă-mi izgonise toate gîndurile. Pentru mine nu mai exista în acele clipe decît trupul ei minunat şi buzele ei fremătînde. Nimic altceva. Ne-am lăsat tîrîţi de şuvoiul fierbinte şi înnebunitor al pasiunii...

Mai tîrziu, cînd ne odihneam unul lîngă altul, gîndurile revenîră încet-încet şi îndoielile prinseră din nou să mi se strecoare în suflet. Fireşte, aş fi preferat să discutăm în alte împrejurări, dar cum ziua eram însoţiţi aproape încontinuu de soţii Todiraş ar fi fost greu să găsim prilejul favorabil. N-aveam încotro. Dacă voiam să clarific lucrurile trebuia să stau de vorbă cu Sanda şi aceasta neîntîrziat. Amînările n-aveau rost. Nu mai puteam lăsa îndoielile să mă năpădească din nou, torturîndu-mă.

— Convorbirea noastră din noaptea trecută m-a preocupat foarte mult, am spus, străduindu-mă să dau vocii mele un ton cît mai calm.

— Serios? făcu ea privindu-mă pe sub gene. Şi ai ajuns la vreo concluzie?

— Da. Sînt convins că venirea ta aici, la Cosmeana, nu este întîmplătoare.

— Chiar dacă ar fi aşa, principalul este că ne-am întîlnit. Ce contează restul?

Îşi puse capul pe umărul meu şi zîmbi. Mărturisesc că a trebuit să fac un efort considerabil ca să continui.

— Vreau să aflu, am rostit cu hotărîre în glas.

— Ce anume?

— Totul.

S-a ridicat, şi-a pus neglijeul şi a coborît jaluzelele. Apoi a aprins lumina. Instinctiv mi-am tras cearceaful pe mine.

— Atunci, să aflăm. Ai vreun briceag, vreo foarfecă?

Am privit-o surprins. Se apropiase de pat şi materialul transparent şi vaporos care-o învăluia îi dădea un farmec nespus.

— Am nevoie de un briceag sau de o foarfecă, spuse ea.

Nu înţelegeam la ce-i trebuiau, dar fără o vorbă am tras sertarul noptierei şi i-am dat briceagul pe care-l aveam acolo.

— Este destul de ascuţit, constată mulţumită examinîndu-i tăişul.

Luă apoi valiza omului din tren, o deschise şi o goli, răsturnînd-o. Faptul că nu acordase nici o atenţie conţinutului putea avea două explicaţii: ori avea încredere în verificarea făcută de mine, ori îl verificase ea însăşi minuţios. Oricum, ceea ce părea s-o intereseze în prezent era valiza. Cu mişcări sigure tăie căptuşeala inte-

rioară, o smulse și cercetă cu grijă suprafața astfel dezgolită.

— Nimic, murmură decepționată.

Răsturnă valiza și, făcînd tăieturi pe margini, îi smulse acoperămîntul de plastic. Acum, valiza sfîrtecată arăta cît se poate de jalnic. Sanda cercetă cu mare atenție părțile care fuseseră acoperite cu folia de plastic. Chiar și cel mai conștiincios vameș, controlînd bagajele unui turist bănuit că transportă stupefiante, n-ar fi procedat cu mai multă exigență. În cele din urmă, frumoasa mea iubită aruncă rămășițele valizei într-un colț.

— N-a ascuns nimic în ea. Absolut nimic.

— Ce sperai să găsești? am întrebat-o.

Nu-mi răspunse. Rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi, deodată, izbucni în rîs.

— Ideea lui n-a fost rea deloc, zise ea ca o constatare.

— Care idee? făcui nedumerit.

— Aceea de a-i pune pe urmăritori pe urmele tale.

— Pe urmele mele?

— Pe urmele tale și... ale valizei, adăugă.

— Nu prea înțeleg. N-ai vrea să fi mai explicită?

— Ba da, deși nu văd la ce ne va folosi. Individul i-a păcălit atît pe urmăritori, cît și pe noi.

— Care individ? întrebai agasat.

— Acela care a sărit din tren. Faptul că ți-a încredințat valiza i-a făcut pe cei doi lungani blonzi să creadă că ascunsese ceva extrem de prețios în valijoara lui ponosită.

— Ce era acel „ceva prețios"? am întrebat-o.

Eram sigur că știa, altfel n-ar fi făcut ferfeniță valiza ca să-l găsească. Sanda nu-mi răspunse. Veni și se așeză lîngă mine, pe marginea patului. Acum nu mai rîdea.

— Sanda, nu crezi că a sosit momentul să-mi spui totul?

— Totul! Ce pretenție! făcu ea ironic.

Se ridică, stinse lumina și după ce ridică jaluzelele, se așeză iar lîngă mine. Razele palide ale lunii puneau în părul ei reflexe argintii.

— Sanda, nu crezi că a sosit momentul să-mi spui totul? am repetat, de parcă nu-i auzisem cuvintele.

— Încă nu știu dacă pot avea încredere în tine, murmură.

— Încă? am exclamat furios.

— Iartă-mă, dragul meu, dar...

— Am dreptul să aflu, am replicat întrerupînd-o.

Mai ezită cîteva clipe, apoi se hotărî.

— Ai dreptate, rosti ea liniștit. Adevărul este că n-am venit la Cosmeana întîmplător. Caut.... ceva.

— Ce anume?

— Ceva care-mi aparține și care mi-a fost furat.

— Furat?

— Da. Am să încerc să-ți ...

Se întrerupse și se întinse pe pat, sprijinindu-se de perne.

— Dă-mi o țigară.

Am aprins una și i-am dat-o.

— Tu nu fumezi?

— Acum, nu.

Trase cîteva fumuri cu un aer gînditor. Închise pe jumătate ochii, ca pentru a-și aduna mai bine gîndurile. Așteptam tăcut.

— Totul a început în timpul războiului, zise ea. Al ultimului război, bineînțeles. Ți-am spus vreodată că tatăl meu a fost un renumit avocat?

— Nu, nu mi-ai vorbit niciodată despre tine.

— Era un renumit avocat, iar mama mea, care era evreică, moștenise o mare avere de la tatăl ei, un bancher foarte bogat. Locuiam la Cluj. Cînd s-a cedat Ardealul, am rămas pe loc. Curînd, s-a dovedit că tatăl meu, luînd această hotărîre, comisese o greșeală de neiertat.

Rostea cuvintele rar, întrerupîndu-se din cînd în cînd ca pentru a-și aminti mai bine, cu privirile ațintite undeva, în gol. Părea că, mai degrabă, își povestește sieși, nu mie. Prin fereastra deschisă pătrundea parfum de flori și iz de mare. Luna, curioasă, ne urmărea ascunzîndu-și fața argintie după crengile mlădioase ale sălciilor. Deși doream să aflu neapărat adevărul cu privire la frumoasa Sanda, nu m-am putut împiedica să gîndesc că, desigur, într-o noapte atît de calmă, de pașnică, nu-i era nici ușor, nici plăcut să-și amintească de vicisitudinile războiului. Pe atunci, după socotelile mele, era

încă o copilă, însă tocmai suferințele îndurate în copilărie ni se întipăresc mai adînc în memorie și, scoase la lumină, sînt cele care ne provoacă mai multă durere. În ciuda acestor gînduri, n-am regretat nici măcar pentru o clipă că-i cerusem să mi se destăinuie și nu am făcut nimic ca să-i opresc confesiunile. Trebuia să aflu totul. Nu voiam să mă mai las torturat de îndoieli, nu voiam să mai orbecăiesc în hruba întunecată a bănuielilor și presupunerilor. De aceea, n-am întrerupt-o, ci m-am mulțumit să-i ascult cu atenție relatarea.

— Mama mea, continuă ea, moștenise de la părintele ei nu numai bani, bijuterii, o frumoasă locuință și multe altele, ci și o colecție de tablouri, de o valoare inestimabilă. Erau puține, dar de valoare inestimabilă. Tatăl meu, care avea la rîndul său o excelentă situație materială, a îmbogățit colecția cu încă cîteva pînze, la fel de valoroase. Cînd a izbucnit războiul a transformat o mare parte a averii sale în tablouri. Susținea că orice s-ar întîmpla acestea nu-și vor pierde valoarea și, în plus, sînt ușor de ascuns și de transportat. Pe atunci eram mică, însă îmi amintesc bine totul. Au fost vremuri îngrozitoare. Tatăl meu regreta amarnic că rămăsese în Ardealul cedat. Crezuse că fiind atît de cunoscut și bogat nu va avea motive să se teamă. Curînd, și-a dat seama cît de mult se înșelase. Mama, care nu mai îndrăznea să iasă din casă, ajunsese ca o umbră. Zvonurile despre atrocitățile comise împotriva evreilor ajunseseră la urechile părinților mei umplîndu-i de deznădejde. Tata, prin cunoștințele lui de peste hotare, se străduia să ne asigure plecarea, dar... era prea tîrziu. Autoritățile horthyste, dornice să fie pe placul stăpînitorilor naziști, începuseră deportarea evreilor. Știind că deportarea înseamnă moarte, tata s-a zbătut să găsească un mijloc ca să ne salveze. Și, cu mare trudă, a reușit. „Mijlocul de salvare" era unul dintre șefii Gestapoului, un anume Gerstenmayer. I-a dat bani și bijuterii, ca să n-o deporteze pe mama. Gestapovistul a luat măsuri ca mama să nu fie trimisă în lagărele morții. Aceasta însă numai pentru un timp. Vezi, aflase de colecția de tablouri a tatălui meu și dorea să pună mîna pe ea.

Sanda tăcu și își aprinse o nouă țigară. Cîteva clipe fumă, cu ochii închiși, ca să se liniștească. Înțelegeam că nu-i era ușor să răscolească prin noianul acelor triste amintiri. Mă simțeam vinovat că o îndemnasem să se aplece asupra durerosului trecut însă... nu i-am spus să se oprească. Și n-am făcut-o, pentru că nu eram încă în stare să-mi dau seama ce legătură era între evenimentele petrecute în Clujul cedat și între cele întîmplate în tren și la Cosmeana.

— Gerstenmayer trecea drept un iubitor al artelor și, mai ales, al picturii, rosti ea cînd își mai reveni. Parcă o fiară cu chip de om cum era el putea iubi arta! De fapt, mai știi?, poate aparținea categoriei de naziști plini de ferocitate care după ce schingiuiau și prădau, după ce călcau în picioare toate legile omenești lăcrimau privind un tablou de Gainsborough sau Rafael, ori se înduioșau ascultînd un lied de Schubert, o arie de Mozart sau Wagner... Nu știu dacă aparținea sau nu acestei categorii, dar știu că îi cerea mereu tatii bani. Între timp, majoritatea evreilor fuseseră deportați și nefericitul meu tată, îngrozit, plătea fără să crîcnească. La un moment dat însă Gerstenmayer i-a adus la cunoștință că nu mai poate amîna deportarea noastră, dar, dacă tatăl meu îi „dăruia" colecția sa de tablouri ne va ajuta să trecem în România. Părintele meu ținea foarte mult la colecția lui, dar pe noi ne adora, așa că i-a făcut pe plac gestapovistului. Ce-i drept, el și-a ținut făgăduiala și ne-a înlesnit plecarea în România. Salvarea venise însă prea tîrziu. Mama muri curînd. Lunile de spaimă îi distruseseră sănătatea.

Vocea îi tremură și credeam că se va opri, însă, cu un vădit efort, povesti mai departe.

— După eliberare, tatăl meu s-a interesat ce s-a întîmplat cu Gerstenmayer. Află că pentru o scurtă perioadă de timp, acesta „activase" la Constanța, apoi reușise să fugă din țară cu ultimele eșaloane ale armatei germane. Din acea clipă, urmele ofițerului gestapovist „iubitor de artă" se pierdeau. În ciuda eforturilor depuse, tatăl meu n-a izbutit să obțină alte date despre acela căruia fusese silit să-i „dăruiască" prețioasa lui colecție de tablouri. Apoi, la un an după război, tata a murit, răpus de un atac de cord. Au trecut anii... Nici nu mă mai gîndeam la colecție, pe care o socoteam pier-

dută pentru totdeauna. Apoi l-am cunoscut pe omul cu care m-am căsătorit. Era un bărbat încîntător.

Rosti ultimele cuvinte cu o vagă nostalgie în glas și, oricît ar părea de ridicol, am simțit o împunsătură de gelozie.

— Era un bărbat încîntător, repetă Sanda. M-am îndrăgostit de el din prima clipă. Dar, din nefericire, mi-am dat seama foarte curînd cîtă minciună și necinste se ascundeau sub acel aspect seducător. Am suferit foarte mult... Ne-am despărțit... Asta este însă altă poveste.

Nu era pentru prima dată cînd Sanda evita cu abilitate să vorbească despre căsătoria ei. Or, pe mine tocmai acest subiect mă interesa în mod deosebit.

— Ai divorțat?

— Nu. Însă de mult sîntem despărțiți, adică, trăim separat, preciză ea, vădit indispusă.

— De mult? Și încă nu ați divorțat? am insistat, prefăcîndu-mă a nu-i fi remarcat indispoziția.

— Aș prefera să nu discutăm acum despre aceasta, replică ea, încercînd să zîmbească. Deci, nemaiavînd nici o posibilitate să descopăr ce s-a întîmplat cu Gerstenmayer, am considerat prețioasa colecție de tablouri a tatălui meu pierdută pentru totdeauna. Aproape că uitasem de ea cînd, acum vreo șase luni, am primit vizita unui individ destul de ciudat. Îl cunoști.

— Eu? De unde să-l...

— Este omul din tren, mă întrerupse Sanda.

— Acela care mi-a încredințat valiza? am exclamat surprins.

— Da. A venit la mine și, nici mai mult nici mai puțin, mi-a spus că ne putem umple de bani, deoarece știe locul unde gestapovistul Gerstenmayer a ascuns colecția de tablouri a tatălui meu.

— Bine, dar în acest caz, de ce nu s-a dus să ia el tablourile? Era un prieten al familiei tale?

— Nu. Atunci îl vedeam pentru prima oară.

— Curios! Ce l-a îndemnat să facă pe bunul samaritean?

Sanda se întoarse spre mine și își dădu la o parte șuvițele care-i alunecaseră pe frunte.

— Asta l-am întrebat și eu.

În clipa aceea, cîinii, care ca în fiecare noapte fuseseră lăsați liberi, se porniră să latre cu înverșunare. Am stat nemișcați cîteva minute, străduindu-ne să surprindem cel mai slab zgomot. Curînd, animalele se liniștiră și tăcerea se așternu iar asupra vilei.

— Credeam că „musafirul" de ieri noapte și-a făcut din nou apariția, am murmurat.

— Se pare că n-a fost el, zise Sanda. Dealtfel, dacă a venit pentru valiză, așa cum bănuiam, și ar fi ajuns s-o „controleze", ar fi fost tot atît de dezamăgit ca mine. În ea nu se ascunde nimic. Dar, unde am rămas?

— La omul cu valiza. Te întrebasem, de ce nu luase colecția tatălui tău, odată ce știa unde se află?

— Da, da. Această întrebare i-am pus-o și eu, repetă ea.

— Și ce ți-a răspuns?

— Pur și simplu că nu putea.

— De ce?

— Pentru că, după cum m-a lăsat să înțeleg, trecutul lui era departe de a fi... imaculat.

— Adică?

— Pe vremea nemților „lucrase" cu ei.

— Spion?

— Nu. Colaboraționist. Afaceri cu aur, valută etc. Nu mi-a dat amănunte, firește. Oricum, nu se putea apuca să umble după colecție; ar fi stîrnit bănuieli și așa ceva nu era deloc indicat și... sănătos pentru el. Și apoi, chiar dacă ar fi izbutit să pună mîna pe tablouri, tot nu le-ar fi putut vinde.

— Se temea să riște?

— Exact. Știa că dacă ar fi fost prins cînd ar fi încercat să vîndă tablourile, cercetările efectuate cu acest prilej ar fi adus la lumină unele aspecte din trecutul lui pe care dorea din tot sufletul să le țină ascunse. Deși „colaborase" cu nemții, individul era un fricos.

Nu m-aș fi grăbit să-l cataloghez astfel. La început, cînd intrase în compartimentul meu, privirile lui speriate, felul cum își strîngea la piept valijoara ponosită, m-ar fi putut determina să-l consider fricos. Pe urmă însă, cînd sărise din tren în plin mers și își păcălise urmăritorii încredințîndu-mi valiza lui nu se mai dovedise

astfel. Da, nu era uşor să trag o concluzie în ce-l priveşte pe omul cu valiza, cum îl numisem eu.
— Tot ce se poate, m-am mulţumit să spun. Şi?
— Mi-a propus să colaborăm. Vezi? Iar „colabora"... Susţinea că unul fără altul nu puteam obţine rezultate, în schimb dacă ne aliam cîştigam amîndoi. El ştia unde se află tablourile , iar eu ca moştenitoare legală a tatălui meu, aveam dreptul să le vînd. Mi-am dat seama că avea dreptate.
— Şi i-ai acceptat propunerea?
— Bineînţeles.
M-am ridicat din pat şi mi-am pus halatul. Am făcut cîţiva paşi prin încăpere, apoi, apropiindu-mă de fereastră am privit afară. Grădina, sub revărsarea de argint a lunii, căpătase un farmec straniu. Simţeam privirea Sandei urmărindu-mă. M-am aşezat lîngă ea. Relatarea ei, deşi credibilă, nu mă mulţumise întru totul.
— Prin urmare, în ciuda trecutului său dubios, i-ai acordat încredere acelui individ?
Întrebarea mea o făcu să zîmbească.
— Nu i-am acordat, zise ea.
— Cum nu? Odată ce ai primit să te aliezi cu el?
— Dragul meu, ce altceva puteam face? Parcă aveam de ales? Existau numai două alternative: ori acceptam propunerea lui, ori pierdeam orice posibilitate de a dobîndi colecţia tatălui meu.
— Asta cam aşa este, am recunoscut. Însă dacă „aliatul" tău minte?
— Nu cred, replică ea. Ce rost ar avea să mintă? Ce ar cîştiga?
— Ai dreptate, am admis.
Sanda îmi făcuse pe plac: îmi dăduse explicaţiile cerute, îmi dovedise că are încredere în mine. Ar fi trebuit să mă simt mulţumit. Da, *acum* ar fi trebuit să dispară din sufletul meu orice urmă de amărăciune. Însă nu s-a întîmplat aşa. Unda de amărăciune stăruia. Priveam chipul frumos al iubitei mele, trupul ei minunat şi mă întrebam de ce nu scăpasem încă de acel sentiment neplăcut care-mi otrăvea cugetul şi mă împiedica să gust din plin fericirea. Curînd, am găsit răspunsul: în sinea mea aş fi dorit ca femeia iubită să nu fie amestecată într-o afacere atît de tenebroasă, aş fi preferat

să fi venit la Cosmeana numai ca să-şi petreacă vacanţa. Fără nici un alt scop. Intuindu-mi starea sufletească, Sanda se lipi de mine şi mă sărută. Apropierea ei m-a tulburat şi m-a făcut să înţeleg mai limpede ca oricînd cît de mult o iubeam şi cît de tare îmi stăpînea simţurile.
— Deci, omul cu valiza...
Iubita mea mă întrerupse.
— Durău, aşa se numeşte, mai precis, aşa mi-a spus că-l cheamă, ţinu ea să mă lămurească.
— Să presupunem că, într-adevăr, acesta îi este numele. Prin urmare, Durău ştie unde se află colecţia de tablouri a tatălui tău.
— Da. Ştie unde a fost ascunsă. Mi-a declarat că are un plan al locului respectiv.
— Un plan?
— Da. Un desen, o schiţă, cum să-i zic? făcu ea uşor agasată.
— Înţeleg, am replicat. De unde are planul? Întrebările mele ţi se pot părea indiscrete, dar altfel nu se poate.
— Nu le găsesc deloc indiscrete, dragul meu, spuse ea. Dealtfel şi eu l-am întrebat pe Durău de unde are planul.
— Şi?
— Mi-a spus o poveste pe care, ca să fiu sinceră, n-am crezut-o. Prea mi s-a părut cusută cu aţă albă. Individul lucrează pentru Gerstenmayer.
— Ţi-a mărturisit-o el?
— Bineînţeles că nu. Este părerea mea.
— Durău ce ţi-a povestit?
— Un basm de adormit copiii. Cică după război s-a întîlnit cu Gerstenmayer la Innsbruck. Acolo se instalase şi Durău.
— Este cetăţean străin? am întrebat mirat.
— Se pare că da. Nu ştiu sigur. Însă, te rog, nu mă mai întrerupe; îmi pierd şirul.
— Iartă-mă, draga mea.
— S-au întîlnit la Innsbruck, continuă ea. Fostul gestapovist fusese în ultima parte a războiului pe frontul răsăritean, izbutise să scape cu viaţă şi acum trăia în acel oraş sub nume fals. Se ascundea. Era urmărit

pentru crimele comise, mai ales pentru cele din Rusia. Durău spunea că au locuit împreună. Nu mi-a dat amănunte referitor la relațiile lui cu Gerstenmayer și nici nu m-am așteptat s-o facă. Susținea că-l îngrijise pe neamț, care era bătrîn și bolnav. Îl îngrijise pînă în ultima clipă.

— Cum, Gerstenmayer a murit?

— După spusele lui Durău, da. Și, înainte de a muri, i-a lăsat drept răsplată singurul bun pe care-l poseda: schița locului unde ascunsese tablourile tatălui meu.

Mi-am aprins o țigară și am fumat cîteva clipe în tăcere. Povestea lui Durău mi se părea prea melodramatică pentru a putea fi adevărată. Întîlnirea „întîmplătoare" de la Innsbruck, fostul ofițer nazist muribund dăruindu-i „binefăcătorului" său singurul său bun, toate acestea nu mi se păreau deloc verosimile.

— Nu cred o iotă din basmul lacrimogen al lui Durău, i-am spus Sandei.

— Nici eu. Părerea mea este că Gerstenmayer se bucură de o sănătate înfloritoare, dar, neputînd veni el însuși în țară l-a trimis la mine pe Durău. În realitate, „aliatul" meu, cum l-ai numit, nu este omul cu valiza, ci chiar distinsul domn Gerstenmayer, marele iubitor de artă...

— Înclin să cred că ai dreptate, am replicat. Totuși, nu văd ce legătură este între acest „iubitor de artă" și Cosmeana. Doar ai recunoscut că nu ai venit aici întîmplător.

— Firește. Am venit pentru că tablourile sînt ascunse la Cosmeana.

— La Cosmeana? am exclamat. De ce tocmai aici? Și apoi, n-ar fi posibil ca, după atîția ani, tablourile să se fi deteriorat?

Abia cînd am rostit ultimele cuvinte mi-am dat seama că acea avalanșă de întrebări îmi dădea aerul unui anchetator și ar fi putut-o supăra pe Sanda. Am privit-o oarecum încurcat; îmi dădeam seama că nu-mi mai puteam lua vorbele înapoi, iar scuzele mai mult ar fi încurcat lucrurile.

— Dragul meu, zise Sanda, parcă ghicindu-mi temerile, mă bucur că-mi pui atîtea întrebări. Ele mă ajută

să mă controlez pe mine însămi, să văd dacă am gîndit bine sau nu.

Remarca ei m-a făcut să răsuflu ușurat, deoarece n-aș fi vrut pentru nimic în lume s-o supăr sau să-i vorbesc nepotrivit. M-am aplecat și i-am sărutat umărul gol.

— Am să-ți răspund mai întîi la ultima întrebare, spuse ea mîngîindu-mi ușor fruntea. Tablourile au fost luate de pe ramă, înțeleg pînzele, și împachetate cu deosebită grijă, cu acea caracteristică meticulozitate germană. Mi-a spus-o Durău, care s-a interesat în mod deosebit de starea lor. În ce privește prima ta întrebare, află că și eu i-am pus-o lui Durău. Și pe mine m-a mirat hotărîrea lui Gerstenmayer de a ascunde colecția în această mică localitate, care, pe atunci, nu era decît un cătun neînsemnat.

— Și ce explicație ți-a dat „aliatul" tău?

— Mai corect este să-l numim „reprezentantul aliatului meu", ținu Sanda să precizeze. Deci, Durău mi-a spus că hitleriștii instalaseră la Cosmeana o mică garnizoană, considerînd poziția ei importantă din punct de vedere strategic. Chiar așa s-a exprimat: „din punct de vedere strategic". Or, în fruntea garnizoanei respective se găsea un tînăr ofițer SS-ist, om de încredere al lui Gerstenmayer, un fel de creatură a lui care-i executa orbește ordinele. Cînd Gerstenmayer a primit ordin să plece pe frontul răsăritean, i-a încredințat colecția acestui om al lui ca s-o ascundă la loc sigur. El s-a conformat întocmai și i-a dat schița locului cu pricina.

— Pe atunci, la Cosmeana erau puține case, am observat eu. Crezi că ascunzătoarea se află într-una din ele sau, undeva, printre stînci, în vreo peșteră?

— Nu știu. Durău s-a ferit să pomenească despre asta.

— E firesc. Dar cum de putea fi sigur Gerstenmayer că subordonatul lui, după prăbușirea Germaniei naziste, nu va reveni în aceste locuri ca să ia colecția pe care o ascunsese și s-o păstreze pentru sine?

— Constat că amîndoi avem același fel de a gîndi, zise Sanda zîmbind. Închipuiește-ți că și eu am avut aceeași nedumerire, aceeași temere. Durău, căruia i-am adresat o întrebare asemănătoare celei formulate de tine, m-a liniștit.

— Serios?
— Da. Conform spuselor lui, fostul şef gestapovist era sigur că „omul lui de încredere" nu se mai întorsese la Cosmeana.
— Pe ce se baza?
— Pe faptul că morţii nu se mai întorc, replică ea prompt.
— Deci, ofiţerul care ascunsese colecţia de tablouri murise?
— Aşa susţinea Gerstenmayer. Chipurile, tînărul căzuse pe frontul răsăritean, unde el avusese grijă să-l expedieze îndată după ce pusese tablourile la loc sigur.
— „Chipurile"? m-am mirat eu. N-a murit?
— Ba da. Însă Durău era de părere că de fapt tînărul ofiţer nu pierise pe front, ci pur şi simplu fusese ucis în mod „discret" din ordinul lui Gerstenmayer. În felul acesta scăpase de un martor şi complice periculos. Mari şmecheri naziştii ăştia! încheie iubita mea izbucnind în rîs.
Am tresărit neplăcut surprins. Rîsul ei mi se păru cu totul nepotrivit în acea clipă. Aveam impresia că, întru-un fel, destrăma atmosfera de dragoste, de încredere care se statornicise între noi. Nu găseam nimic de rîs în povestea ei plină de crime, cruzime şi interese egoiste. În final, gestapovistul Gerstenmayer îl lichidase pe omul care-l admira şi care i se supunea orbeşte. Cum putea Sanda să rîdă de o asemenea grozăvie? M-am întors spre ea. Pentru o clipă, privirile noastre se întîlniră. Se vede că nu izbutisem să mă controlez îndeajuns şi în ochii mei citise ceea ce mă frămînta.
— Cele ce ţi-am povestit nu sînt prea plăcute, murmură ea lăsîndu-şi mîna pe braţul meu.
— Deloc, am rostit pe un ton mai sec decît aş fi vrut.
Adevărul este că mi-era greu să fac pe indiferentul; rîsul ei îmi mai răsuna în urechi. Sanda îşi retrase brusc mîna.
— Ei bine, află că mie îmi place să ştiu că naziştii s-au omorît între ei, exclamă ea privindu-mă încruntată. Aş fi fost fericită dacă toţi s-ar fi strîns reciproc de gît, dacă s-ar fi asasinat unul pe altul.
Nici pe mine nu m-ar fi afectat o asemenea veste. Ceea ce mă şoca era vehemenţa cu care se exprima ea, ura care-i altera, îi schimonosea trăsăturile. Nu crezusem că o femeie atît de duioasă şi delicată poate fi stăpînită de atîta ură şi cruzime. Privind-o, aveam impresia că am în faţă o altă Sandă, o Sandă pe care n-o cunoşteam.
— Nu-mi pasă dacă vorbele mele îţi displac, spuse ea furioasă. Ţie îţi este uşor să faci pe mărinimosul, pe sentimentalul! Ţie naziştii nu ţi-au ucis părinţii, nu ţi-au otrăvit copilăria. Pe mine însă mă bucură în mod deosebit să aflu că acele fiare s-au sfîşiat reciproc.
Îşi aprinse o ţigară, vibrînd de mînie. Am imitat-o. Pentru cîteva clipe fumarăm în tăcere. Găseam ieşirea ei cam teatrală. Chipul ei mai era încruntat, dar, încet-încet, trăsăturile i se destinseră. Redevenise Sanda pe care o iubeam, Sanda cea dulce, pătimaşă, alintată. N-am socotit necesar să-i spun că tatăl meu, comunist din ilegalitate, fusese împuşcat de nazişti, că şi eu suferisem în copilărie din cauza lor. În acele clipe nu mă simţeam în stare s-o fac.
— Te-am supărat? mi se adresă ea zîmbind.
— Nu, draga mea. Te înţeleg perfect, am replicat liniştit.
N-avea rost să prelungesc discuţia pomenind despre neplăcerea resimţită cînd mă trezisem înaintea unei Sande necunoscute. În definitiv, nu toţi oamenii reacţionează la fel, într-o situaţie identică.
— Pe urmă ce s-a mai întîmplat? m-am mulţumit să spun, zîmbind la rîndul meu.
— Mi-am amintit de invitaţia Mirelei Todiraş. Îmi dădea posibilitatea să vin la Cosmeana fără ca prezenţa mea să dea de bănuit. Aşa că i-am scris anunţîndu-mi sosirea.
— Durău ştia că intenţionezi să vii la Cosmeana?
— Desigur. Ne înţelesesem să ne întîlnim aici. Eu urma să sosesc prima, iar el după cîteva zile. Considerasem că e preferabil să călătorim separat. M-am instalat la prietenii noştri şi l-am aşteptat. În locul lui ai apărut tu. La-nceput, am crezut că întîrzierea lui este întîmplătoare. Apoi, cînd ne-ai relatat cele petrecute în tren, am înţeles de ce Durău nu se arătase încă. Ca să fiu sinceră, la un moment dat...
Sanda se întrerupse. Ezita.

— La un moment dat? am repetat.
— Știi..., te-am bănuit, zise ea.
Zîmbea, probabil ca să atenueze lovitura pe care mi-o dădeau vorbele ei. N-am făcut nici un comentariu. Parcă și cu mine nu fusese la fel? N-o bănuisem?
— Credeam că ești amestecat în afacerea cu tablourile, continuă Sanda, observînd că n-am de gînd să protestez. Îmi spuneam că ori furaseși valiza lui Durău, ori „lucrai" cu dînsul. Nu excludeam nici posibilitatea să fi fost trimis chiar de Gerstenmayer, ca să ne supraveghezi.
Era prea mult!
— Eu! am exclamat uimit.
— Dragul meu, vreau să fiu sinceră cu tine, murmură ea, mîngîindu-mi obrazul. Te rog, nu te supăra.
— Nu mă supăr, am spus încercînd, fără prea mare succes să surîd și să par indiferent.
— Te-am bănuit din cauza valizei. Eram convinsă că Durău ascunsese planul locului unde se afla colecția în valiză, de aceea o păzea cu atîta grijă. Tu însuți ai povestit că n-o lăsase o clipă din mîini.
— Așa este, am recunoscut.
— Vezi? Or, dacă Durău îți încredințase prețioasa lui valiză, însemna că te cunoștea și avea deplină încredere în tine. Nu mi se părea deloc verosimil s-o încredințeze unui necunoscut.
— Dar în valiză nu exista nici un fel de plan! am observat eu. Prin urmare, n-avea motive să nu mi-o dea în păstrare. Putea s-o lase oricui, doar nu avea nici o valoare...
— Acum, cînd ne-am convins că planul nu se află în valiză, știu că acesta este adevărul, dar la venirea ta nu-l știam. Era, deci, firesc să te bănuiesc a fi complicele lui Durău.
— Faptul că mă bănuiai te-a îndemnat să-mi scotocești valiza? m-am încumetat să-i pun întrebarea care-mi ardea buzele.
— Da, răspunse ea fără să clipească. Voiam să...
— Și la mine ai venit tot din cauza valizei? am întrerupt-o eu. Nu a valizei mele, firește, deoarece ai „cercetat-o" deja, ci a individului din tren.

Sufeream la gîndul că Sanda se aruncase în brațele mele mînată nu de dragoste sau de dorință, ci din interes. Era o presupunere dureroasă, dar perfect logică. Din interes, ca să controleze în liniște valiza lui Durău.
— Cum poți gîndi astfel? spuse ea cu tristețe în glas. Știi foarte bine ce m-a adus lîngă tine.
— Deci, tu...
— Nu distruge ceea ce este între noi cu asemenea bănuieli absurde, mă întrerupse Sanda lipindu-se de mine. Puteam avea valiza și altfel. N-ar fi fost nevoie pentru asta, să recurg la o cale atît de... colaterală...
Am strîns-o la piept și am sărutat-o. Doream din tot sufletul să o cred. Era groaznic să presupun că se servise de mine numai ca de o unealtă pentru a-și atinge scopul. Totuși, în timp ce o țineam în brațe, nu m-am putut împiedica să constat că povestirea ei nu explica întru totul cele întîmplate. Cine erau blonzii din tren? De ce îl urmăreau pe Durău? Ce căutase vizitatorul nocturn? Mi-am spus că e preferabil s-o întreb pe Sanda. N-avea rost să mă chinuiesc singur, căutînd un răspuns la aceste întrebări. Și așa am făcut.
— Habar nu am cine sînt indivizii din tren, zise ea, însă e clar că ei sînt la curent cu existența colecției. Altfel nu l-ar urmări pe Durău și n-ar încerca să intre în camera ta ca să-i verifice valiza.
— Așadar și tu crezi că vizitatorul nocturn este unul dintre cei doi blonzi?
— Da. Cine ar putea fi, dacă nu unul dintre ei?
— Bine, dar asta înseamnă că știu de faptul că Durău are planul!
— Așa se pare. Acesta este motivul pentru care îl urmăreau; sperau să-i ducă la locul unde sînt ascunse tablourile. Cînd „vînatul" le-a scăpat sărind din tren, unul dintre ei s-a luat după el, iar celălalt după valiza care-ți fusese încredințată ție.
— Desigur că ai dreptate. Nu găsesc altă explicație mai potrivită. Și acum, ce intenționezi să faci?
— Singurul lucru pe care-l pot face este să-l aștept pe Durău. Fără ajutorul lui nu voi putea găsi tablourile tatălui meu. Sper că nu va întîrzia prea mult, deși prezența „lunganului blond", cum l-ai numit tu, ne poate crea greutăți neprevăzute.

— Şi dacă nu va veni?

Chipul i se întunecă, dar cînd vorbi vocea ei era calmă, chiar indiferentă.

— Am să consider colecţia ca definitiv pierdută, zise ea ghemuindu-se în braţele mele. În schimb, îmi rămîne dragostea ta care mă va consola pe deplin. Nu-i aşa, iubitule?

— Da, draga mea, am murmurat sorbindu-i buzele. Aş fi dat orice ca s-o cred, voiam s-o cred, dar, ceva îmi spunea că lucrurile nu sînt nici atît de simple, nici atît de frumoase...

5

Eram din nou singur. Sanda se retrăsese în camera ei de aproape o oră, dar nu puteam să adorm. Gîndurile nu-mi dădeau pace. În aer mai plutea o undă din parfumul ei şi perna de lîngă mine mai păstra forma capului ei. O simţeam foarte aproape, stăpînindu-mi inima şi simţurile şi, totodată, foarte departe. Ştiam de ce. Nu puteam uita chipul Sandei necunoscute pe care-l zărisem pentru cîteva clipe, cu trăsăturile schimonosite de ură şi rîsul ei plin de cruzime.

„Deci, poate fi şi altfel, nu numai aşa cum se arată de obicei în faţa mea", îmi spuneam abătut.

Deşi găseam firesc să-i urască pe aceia care-i duseseră familia la pieire şi-i răpiseră ceea ce-i aparţinea, nu-mi puteam alunga din faţa ochilor imaginea „celeilalte" Sande. Am căutat să analizez motivul pentru care izbucnirea ei, dezvăluirea subită a unei laturi a firii sale, încă neştiute de mine, îmi provocase un şoc atît de puternic. Am ajuns la concluzia că explicaţia era simplă: purtarea Sandei, felul ei obişnuit de a fi nu-mi permisese să presupun existenţa unei „alte" Sande, violentă, capabilă să urască, să fie rea, foarte rea. Şi, mai mult încă, ceva îmi spunea că poate fi aşa *şi în alte împrejurări,* nu numai cînd era vorba de nazişti, pe care, dealtfel, şi eu îi uram. Asta era! Fără voia mea privisem în sufletul iubitei mele şi ceea ce văzusem mă uimise şi mă înspăimîntase. Şi sufeream tocmai pentru că o iubeam. Cele constatate nu-mi schimbaseră sentimentele şi, de aceea, doream să mă fi înşelat.

Din păcate, ştiam prea bine că nu mă înşelasem. Şi apoi, mai era şi povestea aceea cu colecţia de tablouri, cu SS-istul Gerstenmayer, cu omul din tren şi cu urmăritorii lui. Rolul ultimilor, a lunganilor blonzi, nu-mi era clar. Şi nu numai rolul lor, ci şi altele din afacerea respectivă mi se păreau destul de încîlcite. Nu, nu puteam să mă liniştesc şi să adorm. Prea mă asaltau gîndurile. M-am sculat şi am început să mă îmbrac, evitînd să fac zgomot. Cerul căpătase o nuanţă trandafirie spre răsărit, anunţînd apropiata apariţie a astrului zilei. Am ieşit din casă şi am pornit-o alene spre malul mării. Clipocitul valurilor, foşnetul molcom al ierburilor alintate de briză şi lumina difuză a zorilor avură asupra mea un efect liniştitor. Îmi pusesem încă de acasă slipul de baie, aşa că m-am dezbrăcat şi am intrat în apă. Valurile line şi călduţe ale mării mă îmbrăţişară primitoare. Am înotat vreo jumătate de oră, simţind bucuros cum îmi revin tot mai mult. Înviorat, am ieşit la mal şi m-am întins pe nisip, la poalele unor stînci. Destins şi calmat, am închis ochii şi, curînd, am aţipit. Atunci am auzit un „pst, pst". La-nceput l-am confundat cu foşnetul tufelor din preajmă, dar repede am stabilit că mă înşelasem.

— Domnule, alo! şopti cineva foarte aproape de mine.

M-am ridicat şi am privit în jur. Nu se vedea nimeni prin apropiere. Atunci?

— Domnule, sînt aici, în dreapta dumneavoastră, şopti iar nevăzutul meu interlocutor.

„Ce dracu! Îi arde să se joace de-a v-aţi ascunselea?" mi-am spus înfuriat privind în direcţia indicată.

Şi în acel moment l-am văzut. Stătea tupilat în spatele tufişului. Numai capul i se iţea printre crengile acoperite cu frunze lungi, de un verde-argintiu. Am recunoscut ochii înspăimîntaţi şi chipul palid al omului din tren!

— Dumneata? am exclamat.

— Vă rog, vorbiți mai încet. Nu-i nimeni prin apropiere?

— Nu. Sîntem singuri.

Răsuflă ușurat, ieși de după tufiș și se instală într-o poziție mai comodă la poalele stîncii. M-am așezat lîngă el; observasem că avusese grijă să stea în așa fel, încît să nu poată fi văzut dinspre plajă.

— Cum ai ajuns aici? l-am întrebat.

— Simplu; am reușit să scap de urmăritori.

Știam că este un individ cu trecut dubios, un fost colaborator al naziștilor și, totuși, nu-mi era antipatic. Regretam că trebuia să-i stric buna dispoziție, însă nu-l puteam lăsa să-și făurească iluzii în privința celor care-l urmăreau.

— Ai scăpat de unul dintre ei, am precizat. Celălalt este aici, la Cosmeana.

Spaima îi alteră din nou trăsăturile și obrajii săi, care căpătaseră puțină culoare, redeveniră palizi. Părea un animal hăituit.

— L-ați văzut?

— Da, domnule Durău. Și nu numai o dată.

Mă privi uluit.

— Îmi..., îmi cu..., știți cum mă cheamă? bîigui înecîndu-se.

Un fior îi străbătu trupul și se lipi mai tare de stîncă. Poate că era șmecher și necinstit, dar în nici un caz nu era un dur.

— Știu și de ce ai venit la Cosmeana, am spus.

— Da..., de unde, cum ați...

— Cum am aflat? i-am întrerupt jalnica bîiguială, străduindu-mă să nu zîmbesc. Foarte ușor. Am stat de vorbă cu „aliata“ dumitale.

— Cu... aliata mea? se minună el.

— Exact. Și mi-a povestit totul.

— Nu..., nu înțeleg... Care... a... aliată?

Firește, mă așteptasem ca un individ de teapa lui să încerce să mă mintă, dar uluiala lui părea sinceră. Abia putea să vorbească. Ar fi trebuit să fie un actor genial ca să se poată preface astfel. Și nu-l credeam în stare de o asemenea performanță.

— Cum adică „nu înțelegi“? am replicat căutînd să-mi păstrez calmul.

— Vă rog să mă credeți; nu pricep nimic.

— Mă refer la femeia al cărei tată a fost silit să „doneze“ ce avea mai de preț unui amic de-al dumitale.

— Despre care... femeie vorbiți? Care femeie?

Uluiala lui ajunsese la culme. Mă privea țintă cu un aer aproape tîmp. Ori era sincer, ori nu intenționa să-mi împărtășească ce știa. Nu exista altă alternativă. Țineam însă să lămuresc lucrurile.

— Atunci, de ce ai venit? l-am apostrofat.

— E o poveste lungă, spuse el, tamponîndu-și cu batista fruntea asudată.

— Știu foarte bine povestea asta, am rostit cu ironie.

— Așadar..., ați discutat cu..., cu tipul acela?

— Care tip?

— Cu blondul din tren?

— Da de unde. Mi-a povestit totul aliata dumitale.

— N-am nici o aliată, protestă el.

Glasul lui răsuna ceva mai ferm. Mi-am dat seama că n-avea rost să insist. În definitiv, nu era obligat să-mi dezvăluie tainele lui.

— Oricum, eu am să-i spun doamnei în cauză că ne-am întîlnit, m-am mulțumit să declar.

— Dar nu vreți să pricepeți că nu cunosc nici o doamnă, că nu sînt „aliat“ cu nici o doamnă? izbucni Durău exasperat.

M-am simțit năpădit de un val de mînie. Individul depășea orice limită! N-avea decît să-și păstreze tainele pentru el, era dreptul lui, dar nu-i puteam permite să-și bată joc de mine.

— Nu ți se pare că întinzi prea mult coarda? am exclamat furios. Îți închipui că am să-ți înghit minciunile?

— Vă jur, nu cunosc...

— N-am nevoie de jurămintele dumitale, l-am întrerupt.

— Cum să vă conving? zise el frîngîndu-și mîinile. Vă dau cuvîntul meu...

— Asta-i bună, l-am întrerupt eu din nou.

„Auzi acolo, „cuvîntul lui“! mi-am spus înciudat.

— De ce ai venit aici? l-am întrebat cu asprime.

— Am..., am de rezolvat, da, de rezolvat niște... niște treburi.

Începuse să-mi fie lehamite de discuţia asta care nu ducea nicăieri.

— Ce fel de treburi?

Surîse ca atunci cînd intrase în compartimentul meu; parcă-şi cerea scuze. Surîsul acela şi aerul de umilinţă care i se întipărise pe faţă mă indispuseră.

— Vă rog să nu vă supăraţi, murmură el, dar nu vă pot spune.

N-am insistat. Mînia mi se potolise. Într-un fel, avea dreptate; nu avea nici un motiv să-mi facă mie confidenţe, să-mi vorbească despre colecţia de tablouri sau despre locul unde era ascunsă. Ar fi fost absurd să pretind aşa ceva.

„La fel ca în tren, a vorbit fără să spună nimic. Nici cînd i-am pomenit de «aliata» lui n-a vrut să recunoască", m-am gîndit necăjit:

— Unde să-ţi aduc lucrurile?

— Am . . ., am să vă dau eu de ştire şi . . . şi am să-mi iau valiza.

Oare nu avea încă un „domiciliu" la Cosmeana sau, pur şi simplu, nu voia să-mi spună unde stă?

— Am spus „lucrurile" nu „valiza", am replicat.

— Şi . . . valiza mea?

— Regret, dar nu mai există.

— V-au furat-o ei?

— Nu. Însă a fost distrusă.

— Distrusă?

— Da. Mai precis, făcută bucăţi, sfîşiată.

Durău mă privi îngrozit.

— Cine a . . ., a sfîşiat-o?

Bîiguiala lui mă călca pe nervi.

— Aceia care căutau planul, am răspuns tăios.

Înghiţi în sec, fără să răspundă. Prin urmare, ştia despre plan. Atitudinea lui o dovedea cu prisosinţă; era o recunoaştere tacită.

— Bineînţeles că nu au găsit nimic, am continuat. Şi nici nu puteau să găsească.

— Interesant, făcu el cu o umbră de zîmbet pe chipul palid.

— Nu este interesant, ci firesc, odată ce ai avut dumneata grijă să nu se afle nimic în valiză.

— Eu n-am nici un amestec în treaba asta, zise el, dar zîmbetul i se accentuă, dezminţindu-i vorbele.

M-am stăpînit să nu zîmbesc la rîndul meu. Hotărît lucru, era o lichea, însă nu-mi era antipatic.

— Deci, să nu-i transmit doamnei Mirea vreun mesaj din partea dumitale?

— Doamnei Mirea? repetă el ca un ecou.

— Oh, am uitat că nu o cunoşti, am replicat eu cu nedisimulată ironie. Nici n-o cunoşti, nici n-ai auzit de dînsa.

— Îmi dau seama că nu mă credeţi. Din păcate, nu am posibilitatea să vă conving. Doamna Mirea? Aşa se numeşte doamna . . .

— Da, aşa se numeşte, l-am întrerupt enervat. Aştept să-mi comunici unde să-ţi aduc lucrurile.

— Am să vă dau curînd de veste. Numai. . . să nu am vreo întîlnire neplăcută.

Mi-am strîns ustensilele de plajă şi am pornit spre vilă. Durău o luă în direcţia opusă, căutînd să se afle mereu la adăpostul stîncilor şi a tufişurilor.

Cînd am ajuns la vilă, soţii Todiraş şi Sanda se aflau în cerdac şi îşi luau micul dejun.

— Iar ne-aţi luat-o înainte, mă întîmpină Mirela zîmbind.

— N-am vrut să pierd răsăritul soarelui, am replicat şi m-am aşezat pe locul liber de lîngă ea.

— Aţi şi înotat? mă întrebă drăgălaşa mea gazdă, punîndu-mi la îndemînă platoul cu sanvişuri.

— Fireşte. A fost minunat.

— Mă simt tentată să vă urmez pilda, zise ea, însă măcar în timpul concediului vreau să mă trezesc mai tîrziu.

— Îmi închipui că plimbarea şi baia matinală ţi-au făcut o foame de lup, interveni în discuţie Iancu Todiraş.

— E adevărat.

Fostul meu coleg ţinu să mă servească el însuşi, făcînd tot felul de glume. Se vedea că era bine dispus şi soţia lui îl seconda cu brio. Sanda, aşezată de cealaltă parte a mesei, îmi surîdea şi mă alinta cu privirile, fumînd în tăcere. Chiar şi omul cel mai lipsit de perspica-

citate și-ar fi putut da seama că între noi doi este „ceva". Sandei însă nu părea să-i pese.

Din cînd în cînd le dădeam replica glumeților soți Todiraș, deși, în fond, nu participam la veselia lor. Mă simțeam năpădit de o ciudată neliniște. Aveam impresia că mă aflu în fața unor aparențe înșelătoare, în dosul cărora pîndea primejdia. Faptul era cu atît mai surprinzător, cu cît ambianța plăcută și prezența iubitei mele și a binevoitoarelor noastre gazde nu justifica o atare stare sufletească. Nu voiam ca cei din jurul meu să observe ce se petrece cu mine și făceam eforturi să mă arăt bine dispus.

— Vi s-a întîmplat ceva? mă întrebă la un moment dat Mirela, dovedindu-mi că eforturile mele nu prea erau încoronate de succes.

— Mie? Ce să mi se întîmple? am făcut eu pe miratul.

— Aveți un aer atît de absent! Parcă nu ați fi fost aici, lîngă noi, ci...

— Ei, lasă, dragă, nu-l tot iscodi, o întrerupse Iancu rîzînd. Oare e atît de greu să-ți dai seama de realitate?

— Care realitate? vru să știe bruna Mirela.

Ochii ei, verzi și codați, se opriră întrebători asupra soțului ei.

— Una cît se poate de simplă, rosti el cu un ton malițios. Prietenul nostru este îndrăgostit.

Da, eram îndrăgostit. Iancu nu greșea. Eram însă un îndrăgostit chinuit de îndoieli.

— La asta nu m-am gîndit! exclamă Mirela Todiraș izbucnind la rîndul ei în rîs.

I-am ținut și eu isonul. Ce altceva puteam face?

Ca de obicei, după micul dejun ne-am dus pe plajă. Voiam neapărat să stau de vorbă cu Sanda ca să-i relatez despre întîlnirea mea matinală. În timpul micului dejun acest lucru nu fusese posibil și devenisem nerăbdător. Din fericire, prilejul n-a întîrziat să se ivească. Soții Todiraș s-au aruncat în valuri și au început să înoate, iar eu cu Sanda am rămas întinși pe nisip.

Din cupa soarelui se revărsa cu generozitate aur de raze. Trupul bronzat al Sandei, abia acoperit de un bikini alb, era mai ispititor ca oricînd. Aș fi preferat să o pot strînge în brațe, nu să discut cu ea despre sosirea

„aliatului" ei. Dar știam foarte bine că *trebuie* să-i vorbesc despre asta; atît din datorie, cît și din dorința de a vedea cum reacționează la aflarea unei asemenea vești. Constatarea din urmă fu pentru mine o nouă dovadă că sufletul îmi era otrăvit de îndoieli mai mult decît aș fi fost dispus să admit. Tăceam, încercînd să găsesc raționamente care să-mi risipească oarecum îndoielile și, totodată, cea mai potrivită modalitate ca să-i anunț iubitei mele venirea lui Durău.

— Mirela avea dreptate. Ție ți s-a întîmplat ceva.

Vocea Sandei mă readuse la realitate. Se întorsese spre mine și mă privea îngrijorată.

— Dragul meu, ce este cu tine? zise ea, lăsîndu-și mîna pe brațul meu.

— Nimic. Ce să fie?

— Imposibil. Se vede cît de colo că te preocupă ceva.

— Pur și simplu am vrut să fim cîteva clipe singuri.

— Nu este prea ușor... în timpul zilei, murmură zîmbind.

Mi-am dat seama că dăduse o interpretare greșită cuvintelor mele.

— Firește, aș dori să fim singuri, numai noi doi, și ziua, am spus, dar acum doream acest lucru din... alte motive.

Am avut ocazia să mă conving încă o dată cît de perspicace era Sanda. Remarcă deîndată tonul și ușoara mea ezitare.

— Din alte motive?

— Da. Trebuie să-ți comunic ceva, mai precis, să-ți dau o veste care, desigur, te interesează. Înțelegi, că nu-mi convenea să se afle prin preajmă urechi indiscrete.

— Nu prea înțeleg, iubitule. Ești atît de misterios! spuse alintîndu-se.

— Aliatul tău a sosit la Cosmeana.

— Aliatul meu?

— Da. Durău.

Rămase în continuare culcată pe nisip, însă trăsăturile i se crispară ușor.

— Durău? Ești sigur?

— L-am văzut.

— Serios?

Vorbea degajat, căuta să pară indiferentă, dar din glasul ei răzbătea o notă de nelinişte. Mîna ei, care se mai odihnea pe braţul meu, tremura uşor. Se grăbi să şi-o retragă.

— Nu numai că l-am văzut, dar am şi vorbit cu el.

— Unde anume?

Stăpînirea ei de sine era remarcabilă, însă nu se putea ascunde de mine; stăteam atît de aproape unul de altul, încît îi puteam observa pînă şi tresărirea genelor mătăsoase.

— Pe plajă. Azi-dimineaţă, cînd m-am dus pe malul mării s-a apropiat de mine. Ce-i drept, numai după ce s-a asigurat că nu se află nimeni prin preajmă. E foarte prudent.

— Ce voia de la tine? Să-i dai valiza?

— Nu părea deloc preocupat de valiză, am replicat. Se bucura că scăpase de urmăritori.

— A pomenit şi . . . despre mine?

Pusese întrebarea, chipurile, într-o doară, însă nu mă putea păcăli; eram convins că este neliniştită.

— Nu, am răspuns urmărindu-i reacţia.

— Mă aşteptam, se mulţumi să spună, răsuflînd uşurată.

Purtarea ei mă descumpănea.

— Aşadar, a izbutit să scape de unul dintre blonzi, continuă zîmbind.

— Da. Însă i-am atras atenţia că celălalt lungan se află aici, la Cosmeana.

— A, i-ai spus?

Tonul ei era neutru, dar zîmbetul îi pierise. Nu puteam înţelege dacă faptul că l-am avertizat pe Durău de pericolul care-l paşte o bucura sau nu.

— Am socotit că este de datoria mea s-o fac.

— Bineînţeles, rosti ea împăciuitoare. Eu una nu mă tem prea mult pentru soarta lui; odată ce a reuşit să scape de un urmăritor, are să scape şi de al doilea.

— În ce mă priveşte, sînt cam sceptic, dar . . . să fim optimişti, am replicat.

— Ai să vezi că am dreptate, insistă ea. Durău ăsta este foarte şmecher.

— Aşa-i, am recunoscut eu.

Sanda rămase tăcută, însă privirea ei parcă întreba în locul ei: „De ce-mi spui asta?"

— Închipuieşte-ţi că atunci cînd i-am vorbit despre tine, a susţinut că nu te cunoaşte, am lămurit-o.

— Deci, i-ai vorbit despre mine?

— Da. Şi el o ţinea morţiş că nu a auzit în viaţa lui despre vreo doamnă Mirea.

— Asta-i bună! rîse ea. Totuşi nu mă miră. Durău este extrem de precaut; nu se încrede în nimeni.

— M-am convins.

— Procedează înţelept, nu crezi? mă întrebă, punîndu-şi capul pe braţul meu.

Mirela şi Iancu Todiraş ieşiră tocmai atunci din apă şi veniră să se întindă pe nisip lîngă noi, punînd capăt convorbirii noastre.

Respiram parfumul tulburător al părului Sandei şi mă întrebam dacă nu cumva exageram, arătîndu-mă atît de bănuitor. În definitiv era firesc ca Durău să se arate prudent. De ce mi-ar fi dezvăluit „alianţa" lui cu Sanda şi planurile lor? Ce-i drept, purtarea mea din tren îl încredinţase că îi sînt oarecum binevoitor, dar aceasta nu-l obliga să mi se destăinuie. Şi apoi, un om hăituit ca el oare nu era firesc să fie temător?

Glasul lui Iancu Todiraş îmi întrerupse brusc firul gîndurilor.

— Ei, ar cam fi timpul s-o luăm spre casă, zise el ridicîndu-se.

Nici unul dintre noi nu avu nimic de obiectat; căldura plăcută de pînă atunci devenea tot mai apăsătoare. Soţii Todiraş, ţinîndu-se de mînă, o porniră înainte. Sanda, care mergea lîngă mine, îşi încetini la un moment dat paşii, ca să mărească distanţa dintre noi şi gazdele noastre.

— N-am apucat să te întreb, mi se adresă ea vorbind încet ca să fie auzită numai de mine, Durău a rămas la Cosmeana?

— Mi se pare că da.

— S-a instalat la motel?

— Nu ştiu. „Aliatul" tău a evitat cu grijă să-mi spună unde stă. Purtare firească din partea unui om ca el care nu se încrede în nimeni, nu-i aşa?

— Da. În fond, nu contează unde se ascunde. Cînd va socoti de cuviință are să mă caute el.

— E de la sine înțeles. Doar a venit la Cosmeana ca să te întîlnească.

În mod normal, așa ar fi trebuit să procedeze. Însă, ziua trecu fără ca Durău să se arate. La fel și ziua următoare. M-am dus pînă la motel și am străbătut cele cîteva străzi ale micii localități; „omul cu valiza“ nu se vedea nicăieri! Dispariția lui mă intriga, dar atitudinea Sandei mă intriga și mai mult. Era cît se poate de calmă și nepăsătoare. Lipsa de vești din partea „aliatului“ ei nu părea s-o afecteze. Or, pentru mine, o asemenea atitudine era de neînțeles. După cum îmi mărturisise, ea acceptase invitația Mirelei Todiraș tocmai ca să se poată întîlni la Cosmeana cu Durău. Aci își dăduseră întîlnire. Totuși, nici Durău, nici Sanda nu păreau grăbiți să se vadă și să stea de vorbă! Nu, în afacerea aceasta nimic nu era așa *cum ar fi trebuit să fie!*

În cea de-a doua noapte care a urmat discuției mele cu Durău pe plajă, cînd Sanda a venit în camera mea, mi-am exprimat nedumerirea.

— Ai vreo veste de la „aliatul“ tău? am întrebat-o.

— Încă nu.

— Și nu ți se pare ciudat că pînă acum nu a încercat să te întîlnească?

— Deloc, replică ea așezîndu-se pe pat.

— Cum așa? Doar scopul venirii voastre la Cosmeana era...

— Dragul meu, mă întrerupse Sanda, uiți că Durău e urmărit? Uiți că unul dintre străinii blonzi se află aici? „Aliatul“ meu, cum îl numești tu, este un om prevăzător. Consideră că acum nu-i momentul potrivit să mă întîlnească. Se va arăta numai cînd va fi sigur că nu riscăm să avem surprize neplăcute.

Argumentele ei erau logice. Durău știa cum trebuie să procedeze.

— Oare cine să fie blonzii din tren? Și de ce se țin după dînsul?

— Am mai discutat despre asta, zise Sanda cu reproș în glas. Nu-i cunosc. Dar, fără îndoială că-l urmăresc pe Durău în speranța că astfel vor descoperi locul unde sînt ascunse tablourile tatălui meu.

— Crezi că nici Durău nu-i cunoaște?

— În caz că știe cine sînt urmăritorii lui mi-o va spune cînd ne vom întîlni.

— S-ar putea, deși...

— Prefer să nu ne mai ocupăm de ei, ci de noi, mă întrerupse Sanda.

Zîmbi și se ghemui în brațele mele. I-am dat dreptate. N-avea rost să irosesc discutînd clipele acelea unice.

În noaptea aceea n-am mai vorbit despre afacerea cu tablourile. Nici în următoarele două zile. Ne petreceam timpul pe țărmul mării, făcînd plajă și înotînd, sau hoinărind prin împrejurimi. Încă nu vizitasem ruinele castrului roman și faptul mă mira. Cînd mi-am exprimat dorința să urcăm pînă acolo, fostul meu coleg nu s-a arătat prea încîntat.

— Și eu am vrut să facem o excursie pînă la ruine, dar Iancu n-a fost de acord, interveni Mirela în discuție.

— N-am fost și nici acum nu sînt, replică soțul ei.

— De ce? am întrebat eu. Priveliștea, de acolo de sus, trebuie să fie încîntătoare.

Am privit spre Sanda, sperînd că mă va susține. Dar, spre necazul meu, nu scoase o vorbă; continua să fumeze impasibilă.

— Priveliștea este, într-adevăr, foarte frumoasă, însă printre dărîmăturile acelea mișună viperele, răspunse tăios Iancu Todiraș. N-am chef să ni se întîmple o nenorocire.

— Dacă-i așa, atunci...

— Așa este, te asigur, mă întrerupse el.

N-am mai insistat. Mirela, vădit decepționată, se văzu silită să renunțe și ea la intenția ei de a vizita ruinele castrului.

— Ce ați spune de o plimbare pînă la Mangalia? ni se adresă Iancu, dornic să însenineze atmosfera.

Mirela se lumină la față. Era o fire deschisă, veselă și nu putea sta bosumflată mult timp. Acceptă cu en-

tuziasm propunerea soțului ei, iar Sanda, ieșind din muțenia ei, se arătă la fel de bucuroasă. În ce mă privește, nu eram prea încîntat, însă nu aveam nici un motiv să refuz. Ne-am dus deci la Mangalia și ne-am distrat destul de bine.

Sanda era exuberantă, rîdea, glumea, dansa. Părea tot mai îndrăgostită de mine și nu făcea nimic ca să păstreze aparențele. Parcă n-o mai interesa deloc afacerea pentru care venise de fapt la Cosmeana.

— Văd că ai uitat de Durău, i-am spus, în timp ce dansam într-un bar de noapte din Mangalia. Oare ce s-a întîmplat cu el?

— Ce să se întîmple? Caută, desigur, să scape de indivizii din tren. Curînd are să-și facă apariția.

— Totuși, pînă...

— Iubitule, mă întrerupse ea zîmbind, nu înțeleg de ce îți bați tu capul din cauza lui Durău. Te interesează atît de mult?

— Bine, dar colecția de tablouri?

— Există lucruri mai importante și... mai plăcute decît blestemata aceea de colecție, replică ea și se lipi de mine.

Am strîns-o în brațe și am continuat să dansăm. Regretam că adusesem vorba despre Durău și problemele ei. Cel mai bun lucru era să le dau uitării și să mă bucur de ceasurile petrecute în preajma Sandei.

Soții Todiraș priveau cu ochi buni dragostea noastră, deși uneori ne mai tachinau. Fostul meu coleg susținea că mă port ca un licean îndrăgostit, iar Mirela rîdea, spunînd că vizita la Cosmeana „ne-a fost fatală" Sandei și mie. În zilele care urmară am izbutit să-mi alung aproape cu totul din minte straniile întîmplări în care fusesem antrenat fără voia mea. Din păcate, foarte curînd, am fost silit să mă gîndesc din nou la ele.

Trecuse aproape o săptămînă din ziua cînd mă întîlnisem cu Durău pe plajă. Ca în fiecare dimineață am pornit spre țărmul mării. Numai Sanda, Mirela și eu. Iancu spusese că trebuie să rezolve niște treburi și mă rugase să le însoțesc pe doamne.

Înaintam sporovăind veseli pe drumeagul pietros care ducea spre plajă cînd, deodată, ne-a apărut în față Durău. A trecut pe lîngă noi și și-a continuat liniștit calea. Nu m-a salutat; s-a mulțumit să-mi zîmbească în semn de recunoaștere.

Acea întîlnire neprevăzută mă tulburase. M-am întors spre Sanda. Discuta cu Mirela, cît se poate de bine dispusă. Nimic nu arăta că-l observase pe Durău. Așa ceva era însă imposibil: doar trecuse foarte aproape de ea, mai că o atinsese. Ar fi trebuit să-i admir stăpînirea de sine, dar n-am făcut-o. Analizînd cele întîmplate m-am simțit năpădit de un sentiment neplăcut. Constatam că din nou *ceva* nu era în regulă. Firește, Sanda nu se putea apuca să-mi vorbească despre „omul cu valiza" în prezența Mirelei. În schimb, era foarte ușor să-mi arunce o privire semnificativă, să-mi facă un semn ca să înțeleg că remarcase prezența lui Durău. Or, nu făcuse nimic. Cum era exclus să nu-l fi văzut pe „aliatul" ei, însemna că, pur și simplu, nu-l recunoscuse!

Preocupat, încetasem să particip la conversație. Gheara îndoielii mă sfîșia din nou.

— Te simți rău? mă întrebă Mirela, cu care de cîteva zile ne tutuiam.

— Nu. Sînt doar nerăbdător să mă arunc în brațele mării, i-am răspuns, străduindu-mă să zîmbesc.

Ajunși pe plajă, ne-am bălăcit în apa puțin adîncă de lîngă mal. Doream să rămîn cîteva clipe singur cu Sanda. Prilejul n-a întîrziat să se ivească. Mirela Todiraș s-a întins pe nisip „să-și facă cura de soare" cum spunea, iar eu am profitat ca să-i propun Sandei să înotăm ceva mai departe. Ea a primit. Era o înotătoare la fel de bună ca mine. Curînd despicam undele albastre-verzui cu mișcări viguroase. Ne-am îndepărtat destul de repede de țărm. Acum eram singuri. Speram că-mi va pomeni despre întîlnirea cu Durău, dar nu s-a întîmplat așa.

— Ce minunată e apa! exclamă încîntată. Aș înota întruna. Tu, nu?

— Ba da.

— Hai să mergem mai departe, mă îndemnă zglobie. Te provoc la întrecere!

Era clar că n-avea intenţia să-mi vorbească despre omul cu valiza.

— Ce faci, nu vii?

— Prefer să ies, i-am răspuns. Astăzi nu sînt în formă.

— Dimineaţă nu aveai nimic.

— Aşa-i. Poate că am stat prea mult la soare.

Am pornit spre ţărm şi ea m-a urmat fără tragere de inimă. M-am aşezat pe nisip, la umbra unor stînci. Sanda, rămasă în picioare, mă privea neliniştită.

— Ţi-e mai bine?

— Oarecum.

— Poate că ai dreptate. Te-a moleşit căldura.

Odată ce ea n-avea de gînd să-mi vorbească, aveam s-o fac eu.

— Desigur. Căldura e de vină. Căldura şi... gîndurile.

— Gîndurile? făcu mirată.

— Da. M-am gîndit la „aliatul" tău.

— Iar?

— Dă dovadă de mare prudenţă.

— Te cred. Numai cînd va socoti momentul prielnic are să se arate.

Minţea! Fără îndoială că minţea! Aveam de acum dovada că nu-l cunoştea pe Durău. Şi dacă în această privinţă îmi îndrugase minciuni, era foarte posibil să...

— Ce ai păţit? Ai pălit îngrozitor!

Vocea Sandei mă readuse la realitate.

— N-am nimic, am spus cît am putut de calm. Am să stau aici, la umbră. Tu du-te să înoţi.

— Nu vrei să rămîn cu tine?

— N-are nici un rost. Cînd ai să te-ntorci ai să mă găseşti total refăcut.

Am zîmbit ca s-o liniştesc.

— Îmi place să te privesc cum înoţi, am adăugat.

— Bine, mă duc, dar n-am să întîrzii mult.

Rămas singur, am încercat să-mi adun gîndurile. Descoperirea făcută mă năucise. Sanda nu-l cunoştea pe Durău! De necrezut! Era extrem de dureros pentru mine să constat că mă minţise. Acum nu mai era vorba de îndoieli, ci de certitudini. „Aliatul", omul pe care-l aşteptase trecuse pe lîngă ea, aproape că o atinsese şi nu-l recunoscuse! În privinţa asta deci lucrurile erau clare. „Sanda nu-l cunoaşte pe Durău!" mi-am repetat pentru a nu ştiu cîta oară. Da, în privinţa asta totul era limpede, dar în rest? Oare povestea ei era pe de-a-ntregul închipuită? Am privit spre larg. Sanda spinteca valurile cu mişcări suple; boneta ei albă de baie părea un boboc de nufăr rătăcit pe mare.

„Nu, nu era întru totul falsă", mi-am spus continuîndu-mi raţionamentul. Ştia că Durău se afla în tren, deci ştia de existenţa lui. Numai că nu-l întîlnise în viaţa ei. Bietul om! Şi eu care-l credeam nesincer cînd susţinea, că n-o cunoaşte pe doamna Mirea! Nu el mă minţise, ci ea, femeia iubită!"

Simţeam cum mă cuprinde o mînie surdă. Dacă în clipa aceea Sanda ar fi fost lîngă mine n-aş fi fost în stare să mă stăpînesc. I-aş fi spus ce cred despre minciunile pe care mi le-nşirase. Ceea ce nu înţelegeam era motivul care-o determinase să mintă. De ce o făcuse? La urma-urmelor, nimic n-o silea să mi se destăinuiască, să-mi toarne povestea aceea abracadabrantă cu tablourile, gestapovistul, „aliatul" ei şi toate celelalte. Care era realitatea?

De fapt, Durău şi cei doi indivizi blonzi existau. Însă, ce căutau la Cosmeana? Veniseră, într-adevăr, să pună mîna pe o colecţie de tablouri? Da, ei existau, îi văzusem. Cu Durău şi cu unul dintre blonzi chiar discutasem. Dar colecţia? Fusese ascunsă în acea mică localitate sau în împrejurimile sale cum pretindea Sanda? Nimic nu-mi dovedea existenţa faimoasei colecţii. Atunci? Ce-i adusese pe toţi aceşti oameni la Cosmeana? Şi Sanda? Ce urmărea? Odată ce nu-l cunoştea pe Durău, însemna că nu întîlnirea cu el era motivul care-o făcuse să se instaleze aici. Care era rolul ei în această afacere?

Mirela Todiraş veni să se aşeze lîngă mine.

— M-am prăjit destul, zise făcîndu-şi vînt cu imensa ei pălărie de pai. Sanda mai înoată?

— Da.

— Cum de ai lăsat-o singură?

— N-am prea fost în formă şi am preferat să huzuresc la răcoare.

— Este o înotătoare excelentă, făcu ea cu admiraţie. N-aş avea curaj să mă avînt atît de departe, în larg.

Dar, apropo de Sanda. Aş dori să te întreb ceva. Nu din curiozitate, te asigur. Din pură prietenie.

— Să auzim, am spus, oarecum neliniştit de acea introducere.

— Te întreb din pură prietenie, repetă Mirela. O iubeşti?

Nu-mi era plăcut să răspund la asemenea întrebări, dar n-avea rost să mă ascund după deget.

— Cred că da.

— Şi ea pare să te iubească, chiar foarte, totuşi...

Se opri, ezitînd să continue.

— Totuşi?

— N-ar strica să fii atent.

Mirela Todiraş rostise cuvintele cu o seriozitate care nu se prea potrivea firii sale şăgalnice şi exuberante. Hotărît era ziua surprizelor! Drăgălaşa soţie a fostului meu coleg mi se păruse o femeie veselă, poate un pic superficială, care iubeşte viaţa şi ştie să se bucure de ea. Totdeauna rîdea şi glumea. N-aş fi crezut-o în stare să vorbească pe un astfel de ton.

— Sună ca un avertisment, am observat, izbutind să zîmbesc. Să fiu atent?

— Da. Nu te lăsa prins cu totul de această dragoste. Sanda nu aparţine categoriei de femei care ajung roabele dragostei. Pentru ea este mai mult o distracţie.

Cuvintele Mirelei mă uluiră.

— Mă uimeşti! am murmurat.

— Nu asta am urmărit, replică ea. Ţin la Sanda, însă aceasta nu mă împiedică să văd realitatea.

— Bine, dar chiar tu ai spus că Sanda mă iubeşte!

— Am spus, recunoscu ea. Pentru dînsa reprezinţi „noutatea" şi asta o atrage. Cu trecerea timpului, pasiunea pe care o afişează atît de...

— O afişează? am întrerupt-o cu riscul de a fi nepoliticos. Crezi că se preface?

— Bineînţeles că nu, protestă Mirela Todiraş. Este sinceră. Acum. Nu te aştepta însă ca legătura voastră să fie de durată. Sanda nu este genul de femeie care se lasă subjugată de dragoste. Asupra acestui lucru vreau să-ţi atrag atenţia. Dacă nu-ţi vei pierde capul cu totul, nu vei avea de suferit... mai tîrziu.

Înţelegeam ce voia să-mi zică: „Ia lucrurile aşa cum sînt, o aventură trecătoare, ceva de moment. Nu te aştepta la sentimente zguduitoare şi de durată". Aceasta era esenţa; doar că Mirela folosise alte cuvinte. Din nefericire, nu mai era nimic de făcut: îmi pierdusem capul şi inima. O iubeam nebuneşte pe Sanda şi tocmai de aceea îndoielile mă chinuiau neîncetat.

— Fii sigur, adăugă drăgălaşa mea gazdă, că ţi-am vorbit mînată numai de prietenie şi... de solidaritate.

Ultimele ei cuvinte m-au surprins.

— De solidaritate?

— Da. Îl iubesc foarte mult pe Iancu aşa că pot să te înţeleg.

Emoţia din glasul ei mă impresionă. Îmi dădeam seama cît de superficial o judecasem. Ca să nu-mi trădez tulburarea am privit spre mare. Iubita mea înota, apropiindu-se de ţărm. Mişcările ei erau acum mult mai încete. Nu se grăbea. M-am întors spre Mirela.

— Sper că nu te-ai supărat? zise descumpănită de tăcerea mea.

— Nu. Dimpotrivă, îţi sînt recunoscător. Aş dori însă să-mi spui ce ştii despre musafira ta.

— Am mai discutat despre asta, zise ea zîmbind uşurată, cînd constată că nu sînt supărat.

— Te rog, gîndeşte-te. Mă refer la trecutul ei, la soţul ei.

— Trecutul ei îmi este cu totul necunoscut. Am întîlnit-o acum doi ani pe litoral, am invitat-o şi... a venit. Ne-am simpatizat reciproc, deşi...

Se opri vădit încurcată.

— Deşi?

— Ca să fiu sinceră, la început am fost puţin geloasă.

— Tu? De ce?

— Acum mi se pare ridicol. Noroc că m-am convins foarte curînd că greşeam. Am avut impresia... Mi-e şi penibil să-ţi spun.

— Doar sîntem prieteni nu? am rostit pe un ton încurajator.

— Ei bine, iată. Am avut impresia că Sanda Mirea şi soţul meu se cunoşteau dinainte. Dar, repet, repede mi-am dat seama că nu era aşa.

Oare Mirela se-nşelase? Eu unul nu mai eram sigur

de nimic. Sanda, care mă mințise în privința lui Durău, ar fi putut minți și-n alte privințe.

— Ce te-a făcut să presupui acest lucru? am întrebat-o, ferindu-mă să-i dezvălui bănuielile mele.

Mirela nu se grăbi să-mi răspundă.

— Mi-e greu să-ți explic de ce am ajuns la o asemenea concluzie. Pur și simplu mi s-a părut că se mai văzuseră. Zi-i intuiție feminină, rîse ea, intuiție care în acea împrejurare s-a dovedit greșită.

— Evident, m-am arătat eu de acord, deși în sinea mea gîndeam cu totul altfel.

Sanda ieși din mare și după ce-și scoase boneta de baie își scutură pletele, pe care razele de soare le împodobeau cu pulbere de aur. Cu mersul ei unduitor se apropie de noi.

— Pot să particip și eu la conversație? ni se adresă veselă. Despre ce vorbeați?

— Despre tine, replică Mirela zîmbind.

— Sper că nu m-ați bîrfit prea tare, zise Sanda bine dispusă.

Se așeză lîngă noi pe nisip și se întoarse spre mine care o priveam cu nedisimulată admirație.

— Oare ție îți face semne individul acela? E vreun cunoscut de-al tău? mă întrebă.

— Unde-i? am făcut eu mirat.

— Acolo, lîngă tufișuri.

Am privit în direcția indicată și am simțit gheara îndoielii înfigîndu-mi-se mai adînc ca oricînd în inimă: „individul" care se afla în preajma tufișurilor nu era altul decît Durău!

M-am întors spre Sanda. Așa cum mă așteptasem, nu-i mai acorda nici o atenție „aliatului" ei, ci flecărea cu Mirela Todiraș. Dacă n-aș fi fost deja convins de faptul că acela pe care-l socoteam „aliatul" ei, despre care ea însăși îmi vorbise ca despre un aliat, era pentru dînsa un necunoscut, m-aș fi putut convinge acum. Nu mai încăpea nici o îndoială că Sanda nu-l văzuse în viața ei pe omul cu valiza, pe așa-zisul ei „aliat"!

Mînios și profund decepționat m-am îndreptat spre Durău, însă acesta, din motive numai de el știute, se și îndepărtase, strecurîndu-se printre stîncile de pe țărm. Nu l-am urmat. În cazul că ar fi dorit să-mi vorbească

desigur că m-ar fi așteptat. Nu înțelegeam ce-l îndemnase să se poarte astfel, dar nu-mi făceam griji în privința asta; dacă voia să mă caute știa foarte bine unde mă putea găsi. M-am reîntors deci lîngă cele două femei. Sentimentele contradictorii care mă stăpîneau îmi alteraseră se vede trăsăturile, în ciuda eforturilor mele de a părea calm.

— Doamne, dar ce-i cu tine? exclamă Sanda alarmată.

— Nimic, am răspuns cît puteam de liniștit.

— Cum „nimic"? insistă ea. Ești palid și schimbat la față. Nu cumva ești bolnav?

— N-am nimic, am repetat. Poate doar o ușoară indispoziție.

— În acest caz, n-ar fi mai bine să ne ducem acasă? zise Mirela privindu-mă îngrijorată.

— Dacă v-ar vedea cineva cît de speriate sînteți, ar putea crede că mă aflu pe patul de moarte, am spus eu, încercînd să zîmbesc.

— Da, să plecăm, rosti hotărîtă Sanda și se ridică strîngîndu-și grăbită lucrurile.

Mirela o imită cu aceeași grabă. Cele două femei porniră înainte, discutînd între ele. Le urmam tăcut. Din cînd în cînd, Sanda îmi arunca peste umăr priviri neliniștite. Oare era vorba de neliniștea firească a unei femei îndrăgostite care se teme pentru sănătatea iubitului ei sau altceva?

Era groaznic pentru mine să-mi dau seama că deși o iubeam cu patimă, nu puteam avea încredere în ea.

„Nu-l cunoaște pe Durău, nu l-a văzut niciodată. De ce m-a mințit? De ce a fost nevoie să-mi «servească» povestea cu colecția ascunsă și cu ofițerul neamț? De ce?" mă întrebam mereu.

Oricît mă străduiam, nu reușeam să scap de acele întrebări chinuitoare.

Cînd am ajuns la vilă, l-am găsit pe Iancu Todiraș așteptîndu-ne în cerdac. Nici el nu arăta prea bine. Faptul nu m-a mirat. Doar ne spusese de dimineață că nu e în apele lui.

— V-ați și întors? ne întîmpină mirat. Credeam că veți mai rămîne pe plajă. E încă devreme.

— Ne-am întors, fiindcă prietenul nostru e cam bolnav, îl lămuri soția lui.

— Bolnav? exclamă Iancu privindu-mă cercetător.

— Mirela cam exagerează, am replicat. Sînt și eu un pic indispus. Am stat cam mult la soare.

— Mda, făcu el.

Mirela intră în casă și m-am dat la o parte ca s-o las să treacă. În clipa aceea am observat că Sanda îi făcu semn lui Todiraș, care clătină imperceptibil din cap. Totul durase atît de puțin, încît nu eram sigur dacă nu mă înșelasem. Oare ajunsesem să am vedenii? M-am întors pe jumătate, continuînd să-i urmăresc pe cei doi cu coada ochiului. N-am mai izbutit însă să remarc nimic suspect în purtarea lor.

Curînd, atît Sanda cît și eu ne-am retras în camerele noastre, ca să ne schimbăm îmbrăcămintea de plajă cu una mai potrivită pentru masă.

M-am trîntit pe pat, încercînd să-mi pun oarecare ordine în idei. Semiîntunericul și răcoarea plăcută care domneau în încăpere aveau asupra mea un efect liniștitor. Pînă la urmă, am ajuns la concluzia că, pentru moment, nu trebuia să-mi frămînt mintea căutînd răspunsuri la întrebările care mă chinuiau. La prima ocazie, n-aveam decît să discut cu Sanda, cerîndu-i să-mi dea explicațiile necesare.

Am făcut un duș rece și înviorat m-am dus în camera de zi unde am luat masa. Nu s-a mai pomenit de indispoziția mea și Mirela, care-și recăpătase veselia, dădu conversației o turnură glumeață.

După prînz ne-am făcut obișnuita siestă. Soarele ardea tot mai tare și o plimbare sub torentul razelor sale fierbinți nu ar fi fost deloc plăcută. Stînd culcat în camera mea răcoroasă, m-am simțit tentat pentru o clipă să mă duc la Sanda. Am alungat repede un asemenea gînd. Era preferabil să aștept noaptea, cînd iubita mea avea să vină cu siguranță la mine.

„N-are rost să-i stric odihna acum. Și apoi, la ora asta m-ar putea vedea careva", mi-am spus.

În fond, știam că argumentele pe care mi le ofeream mie însumi erau izvorîte din lașitate. Adevărul era că nu aveam curajul să o înfrunt pe Sanda, să am cu ea o explicație. Constatarea mă umplu de amărăciune.

M-am străduit să dorm, ca să scap de gîndurile chinuitoare, dar fără succes. În cele din urmă, m-am hotărît să ies. N-avea rost să zac acolo, răsucindu-mă în așternut ca un pește pe uscat. Era abia patru și căldura nu se potolise, însă n-am ezitat. M-am îmbrăcat și am părăsit camera.

„Am să fac o plimbare și, cu această ocazie, am să-l caut pe Durău, mi-am spus. Poate că am să izbutesc să dau de el."

Tocmai coboram scările cerdacului cînd, dinspre grădină, am auzit zvon de glasuri. M-am îndreptat într-acolo, sigur că aveam să-mi întîlnesc gazdele. Poate că mă zăriseră și ar fi fost nepoliticos din partea mea să o șterg din casă ca un răufăcător. Spre surprinderea mea, cei care discutau plimbîndu-se pe sub copaci erau Iancu Todiraș și Sanda. M-am oprit locului uimit, dar cum mă văzuseră nu puteam da înapoi. Cînd m-am apropiat de ei am avut impresia că schimbaseră vorba.

— Nici tu nu te-ai putut odihni? mi se adresă Iancu, ștergîndu-și cu batista fruntea transpirată.

— Nu și de aceea mă duc să dau o raită prin Cosmeana.

— Singurel-singurel? glumi fostul meu coleg.

Glasul lui răsuna firesc și mă privea surîzînd. Oare nu cumva impresia mea de adineaori fusese greșită? Nu cumva, datorită stării mele sufletești vedeam ceea ce nu era?

— Da. Vreau să mă întîlnesc cu cineva, am replicat.

Sperasem că cuvintele mele nu o vor lăsa pe Sanda indiferentă.

— Ai și făcut cunoștințe aici? zise ea zîmbind.

Zîmbetul ei, ușor ironic, îmi spulberă speranțele. Mirela avusese desigur dreptate cînd afirmase că invitata ei nu aparținea categoriei de femei care se lasă înrobite de dragoste.

— Vreo frumoasă din Cosmeana sau vreo turistă? rîse Todiraș ca să-i țină isonul.

— Nu mă prea încred în frumoase, am răspuns pe un ton tăios.

M-au privit uimiți. Deși regretam deja felul cum

reacționasem la glumele lor inofensive, n-am găsit necesar să continui convorbirea.

— Vă las, am spus și am părăsit grădina.

În ciuda zăpușelii mergeam repede și, curînd, m-am simțit scăldat în sudoare. La acea oră, străduțele micii localități erau pustii. Le-am străbătut căutînd să dau de Durău. Dar fără rezultat. Nu era nici în barul motelului, unde m-am oprit să beau un suc, nici pe malul mării, printre stîncile unde-l întîlnisem cu cîteva zile în urmă. Soarele îmi azvîrlea pale fierbinți peste fața transpirată și cămașa mi se lipea de trup într-un mod foarte neplăcut. Cu toate acestea am dat o raită pînă la gară, însă Durău nu era nici acolo. Dezamăgit și obosit am pornit-o încet spre vilă. Ajunsesem la concluzia că omul cu valiza ori se ascunsese, ori părăsise Cosmeana. Nu-mi rămînea decît să aștept să mă caute el.

Noaptea se lăsase de mult. Luna vagabondă se ivise dintre nori și-mi împodobea camera cu panglici de argint. Eram din ce în ce mai nerăbdător, deși știam cu certitudine că Sanda nu va întîrzia să vină la mine. Starea mea, atitudinea mea o puseseră pe gînduri și avea să se folosească de prilej ca să-mi ceară unele explicații.

Vila soților Todiraș se cufundase în liniște. Doar de undeva, dinspre șosea, se auzea arareori trecînd vreo mașină. Însă și acel sunet nu avea nimic supărător sau strident; aproape că se confunda cu foșnetul molcom și liniștitor al frunzișului alintat de briză.

Pe la miezul nopții, ca de obicei, Sanda intră în încăpere. Părul îi era strîns în creștetul capului, ceea ce-i dădea o alură de zeiță. Purta o rochie de casă din mătase liliachie, pe care razele lunii țeseau ciudate arabescuri albăstrii.

Am sărutat-o, dar s-a grăbit să se desprindă din îmbrățișare. În ochii ei am observat un licăr de îngrijorare.

— Poți să-mi explici ce ți s-a întîmplat? mă întrebă, așezîndu-se într-un fotoliu.

Mă bucuram că începuse ea însăși discuția. Altfel, cu toată amărăciunea care mă stăpînea, nu mi-ar fi fost

prea ușor să-i pomenesc de minciuna ei. Am luat loc în celălalt fotoliu.

— Nu bănuiești? am replicat.

— Nu bănuiesc nimic, făcu ea vădit indispusă. Ceea ce știu este că te porți ca un copil bosumflat.

Recunoșteam că purtarea mea nu fusese cea mai potrivită, dar nu-mi păsa.

— Ca un copil bosumflat, repetă ea. Oare de ce?

— Chiar nu știi? am spus, fără să acord importanță caracterizării ei.

— Nu. Ce ți-am făcut?

— M-ai mințit, am răspuns.

— Eu? Glumești, desigur.

— Nu glumesc. M-ai mințit în legătură cu Durău.

— În legătură cu Durău? Cum adică?

Privirea ei mirată nu mă putea convinge.

— Foarte simplu, am replicat cît puteam de calm. Nu-l cunoști pe Durău. Nu l-ai văzut în viața ta. Toată povestea cu tablourile, SS-istul, întîlnirea de la Cosmeana etc. este în întregime falsă.

Trăsăturile i se crispară. Era clar că furia și uimirea o stăpîneau în egală măsură.

„Dacă se preface, mi-am zis necăjit, înseamnă că e o mare actriță".

— Cum poți vorbi așa? exclamă ea. Ce rost avea să te mint?

— Tocmai asta aș dori să aflu, am răspuns.

Cuprinsă de mînie se ridică brusc de pe fotoliu.

— Dacă plec acum, rosti ea cu glas înăbușit, de furie, între noi totul s-a sfîrșit. De aceea am să încerc să mă stăpînesc.

Făcu cîțiva pași prin încăpere. Lumina lunii o învăluia într-o licărire vag fosforescentă; trupul minunat al iubitei mele parcă atrăgea acea lumină difuză, rece.

— De ce mă jignești? mă întrebă prăbușindu-se în fotoliu. Cum poți afirma că te-am mințit?

„Ne înfruntăm ca niște dușmani", mi-am spus.

Totuși, eram decis să merg pînă la capăt.

— Trebuie să-mi dai un răspuns, insistă Sanda.

— Afirmațiile mele se bazează pe dovezi, am rostit, străduindu-mă să dau glasului meu fermitatea cuvenită.

— Dovezi?

— Da. Pot să-ţi dovedesc că nu-l cunoşti pe Durău.
— Poţi să-mi dovedeşti? murmură uimită.
— Cu cea mai mare uşurinţă. Iată: ieri dimineaţă, cînd ne-ndreptam spre plajă, ne-am întîlnit cu el. Mai precis, a trecut pe lîngă noi, aproape că te-a atins, tu însă ai rămas impasibilă. La-nceput am crezut că ai procedat astfel, deoarece era de faţă Mirela Todiraş. Curînd însă mi-am dat seama că nu era aşa. Nici cînd am rămas singuri n-ai pomenit despre Durău. N-ai scos o vorbă nici atunci cînd eu te-am întrebat ce devenise. Mi-ai răspuns: „Are să se arate cînd va socoti de cuviinţă" sau cam aşa ceva. Era limpede că nu-l cunoşteai, că nu-l mai văzuseşi vreodată. Şi odată ce Durău este pentru tine un necunoscut, înseamnă că tot ce mi-ai povestit şi are legătură cu el e o minciună.
— Durău a trecut pe lîngă noi? exclamă descumpănită.
— Da. Şi în ciuda evidenţei speram că nu-l observaseşi, doream din suflet să nu-l fi observat. Dar, mi-ai spulberat repede speranţele...
— Eu?
— Îţi aminteşti? Cînd ne aflam pe plajă împreună cu Mirela, la un moment dat mi-ai spus: „Oare ţie îţi face semne individul acela? E vreun cunoscut de-al tău?" Mi-ai spus sau nu?
— Fireşte că ţi-am spus. Nu văd însă ce legătură are cu...
— Ei bine, am întrerupt-o eu, „individul acela" asupra căruia îmi atrăseseşi atenţia, era Durău!
— Era Durău! făcu Sanda ca un ecou.
Dorisem din suflet să clarific lucrurile, să-i spun iubitei mele în faţă că mă minţise, s-o silesc în felul acesta să se explice. Acum însă suferam la gîndul că o voi vedea prăbuşindu-se sub povara minciunii, nu puteam suporta nepăsător s-o văd umilită. De aceea mi-am plecat capul încurcat, evitînd s-o privesc. S-a dovedit curînd că şi de data aceasta mă înşelasem.
— Şi de aceea ai fost atît de indispus toată ziua? continuă ea cu vădită ironie.
Ironia ei mă uimi şi mă înfurie totodată.
— Nu ţi se pare destul? am exclamat.

Şi eu care avusesem impresia că era gata să-şi recunoască vina şi să se simtă umilită!
— Te rog, vorbeşte mai încet, mă mustră ea. Vrei să fim auziţi?
Am înălţat din umeri fără să-i răspund. Eram prea necăjit ca să-mi mai pese dacă vom fi sau nu auziţi.
— Prin urmare, iată motivul pentru care mi-ai făcut scene, zise apoi.
— Nu ţi se pare destul? am repetat revoltat. M-ai minţit în privinţa lui Durău. Şi poate şi în alte privinţe. Nu te mai pot crede. Nu mai cred nici în dragostea ta!
Ultimele cuvinte aproape că le strigasem. Deznădejdea mea ajunsese la culme şi nu mai găseam de cuviinţă să fac eforturi ca să mă stăpînesc, să-mi ascund îndoielile.
— Nimic din ce mi-ai spus nu este adevărat! am adăugat, dîndu-mi seama furios pe mine însumi că în ciuda acestei certitudini continuam s-o iubesc.
— Cît de greşit mă judeci! făcu Sanda cu voce înăbuşită. Te chinuieşti zadarnic şi iroseşti din pricina unei neînţelegeri clipele noastre.
Atitudinea ei mă ului. Cum de îndrăznea să-şi bată joc de mine în asemenea hal?
— Neînţelegere? am rostit sufocîndu-mă de indignare. Tu numeşti noianul de minciuni pe...
— Nu te-am minţit, mă întrerupse ea.
— Adică, ceea ce văd cu ochii, cu proprii mei ochi e fals? am protestat eu mînios.
— Da, zise Sanda liniştit. Durău încă n-a sosit la Cosmeana.
Era prea de tot!
— Cum adică „n-a sosit"? am exclamat. Doar l-am văzut şi i-am vorbit.
— Acela cu care te-ai întîlnit pe plajă şi cu care ai stat de vorbă *nu este Durău!* rosti ea răspicat.
— Nu..., nu este... Durău? am bîiguit, zăpăcit de-a binelea.
— Nu, nu este.
Cum era posibil? Călătorisem cu acel om în tren, constatasem că se află în primejdie, sărise din mers ca să scape de urmăritori, îmi încredinţase valiza lui. Toate astea se petrecuseră aievea, nu mi le închipuisem! Apoi,

mă întîlnisem cu el pe plajă, îmi vorbise! Și ea susține că nu...

— Individul ți-a spus că este Durău? mă întrebă Sanda, întrerupîndu-mi firul gîndurilor.

De fapt, omul cu valiza nu mi se recomandase. Cînd i-am spus, la un moment dat, „domnule Durău", a replicat „Știți cum mă cheamă?"

„Parcă nu-i același lucru?" mi-am zis.

— Firește, am răspuns.

— Află că te-a mințit. Nu știu de ce a procedat așa, dar e limpede că te-a mințit. Omul care-ți făcea semne pe plajă *nu era Durău.* Nu el a venit la mine ca să-mi comunice unde a fost ascunsă colecția de tablouri a tatălui meu. *Nu pe el îl aștept.* Adevăratul Durău încă nu s-a arătat.

— Bine, dar în tren se afla omul cu care ne-am întîlnit pe plajă, am observat eu. El era urmărit de cei doi lungani blonzi. *El, nu Durău al tău,* am accentuat.

— Nu mai înțeleg nimic, murmură Sanda uluită.

Eram și mai nedumerit decît ea. Aveam impresia că sînt pradă unui coșmar.

Cu ochi în care se oglindea spaima, Sanda se apropie de mine, căutînd parcă ocrotire. Un val de duioșie mă năpădi. Am strîns-o în brațe și am sărutat-o. Mi se părea că ne regăsiserăm după o lungă despărțire...

6

În noaptea aceea, iubita mea mă părăsi ceva mai devreme; pe la orele două. Cît timp fusese cu mine ajunsesem să mă mai liniștesc, să cred că, într-adevăr, omul din tren nu era Durău. Însă, așa cum se întîmplase și în alte dăți, cînd rămăsesem singur, îndoielile începură să-și ridice din nou capul, asemeni unor reptile veninoase care se pregătesc de atac. Mă împresurau, mă încolțeau chinuindu-mă. Nu știam ce să mai cred. Oare omul care-mi încredințase valiza lui ca să-și deruteze urmăritorii, omul la a cărui „vînare" asistasem, să nu

fi fost Durău? Cînd i-am spus „domnule Durău" se mulțumise să mă întrebe: „Știți cum mă cheamă?" Dacă nu se numea astfel de ce nu protestase? Ce rost avea să accepte un nume care nu-i aparținea? Oare mă mințise el sau Sanda? În orice caz, omul din tren era amestecat în afacerea cu colecția ascunsă ori cu ce o fi fost. Acest fapt nu putea fi contestat. Atît întîmplarea din tren, cît și prezența lui la Cosmeana dovedeau cu prisosință că era așa. Însă, dacă el nu era Durău, atunci cine era? Unde se afla *adevăratul* Durău, admițînd că exista? Și Sanda? Nu cumva mă mințise în privința „aliatului" ei ca să-și acopere minciunile anterioare? Nu cumva adăugase încă o minciună la noianul de minciuni pe care mi-l servise? Și dacă, realmente, mă mințise și își bătuse joc de mine, de ce o făcuse? Ce abis de minciună și nerușinare se ascundea în sufletul femeii pe care o îndrăgisem?

Asaltat de îndoieli nu reușeam să adorm. M-am uitat la ceas. Era aproape trei dimineața. Deși nu obișnuiam, am luat un somnifer și, curînd, m-am cufundat într-un somn adînc.

M-am trezit tîrziu, cam amețit, dar destul de odihnit. Am făcut la repezeală un duș, m-am îmbrăcat și am ieșit în cerdac. Mă temeam că voi fi în întîrziere, însă am constatat cu ușurare că la masă, luîndu-și tacticos micul dejun, se afla numai Iancu. Doamnele nu se arătaseră încă. Nu prea aveam poftă de mîncare, așa că m-am mulțumit cu o cafea și cu o brioșă. Tocmai mă pregăteam să-mi aprind o țigară, cînd am observat că Ilinca, fata care o ajuta pe Mirela la gospodărie, discuta cu aprindere cu un grup de localnici.

— Ce s-a întîmplat? îi strigă Todiraș.

Tînăra veni în grabă pe cerdac. Era emoționată și avu nevoie de cîteva minute ca să-și vină în fire.

— A fost găsit un om mort! zise ea tulburată.

— Cine? se interesă fostul meu coleg, uimit de vestea aflată.

— Nu-i de pe aici. Nu-l știe nimeni.

— Vreun turist?

— Așa se pare, răspunse fata. Tușa Saveta spunea că în ultimele zile fusese văzut învîrtindu-se prin Cosmeana. Dar nu stătea în gazdă la nimeni, nici la motel.

— Doar nu dormea pe plajă! făcu intrigat Todiraş.

Pînă atunci, preocupat de gîndurile mele, nu prea dădusem importanţă convorbirii lor. Acum însă devenii atent.

— Unii zic că se adăpostea în cetate, continuă Ilinca. Localnicii numeau astfel ruinele castrului roman. Auzind cuvintele fetei am simţit un fior.

— Şi nu se ştie cine era omul? întrebă Iancu.

— Nu, cred că n-avea acte, se grăbi ea să-l lămurească.

Îşi revenise de-a binelea şi îşi cam dădea importanţă.

— Şi cum a murit nefericitul acela? o întrebă.

— S-a înecat. L-au azvîrlit valurile pe plajă. Cică era lovit la cap. Se vede că s-a izbit de stînci.

Urmăream convorbirea lor cu mare interes. Încet-încet mă simţeam năpădit de nelinişte.

— Unde-i acum mortul? am întrebat-o la rîndul meu pe Ilinca.

Todiraş păru mirat de intervenţia mea, dar nu făcu nici un comentariu.

— Păi, oamenii spuneau că e încă pe plajă, în locul unde l-au scos valurile.

— Mergem şi noi acolo? m-am adresat fostului meu coleg.

— De ce să mergem? replică el indispus. Crezi că este un spectacol plăcut?

— Ştiu că nu este plăcut, însă vreau să mă duc, am spus eu.

Neliniştea mea creştea. Nu mai puteam sta locului. Bănuiam cine era mortul, dar totodată speram că mă înşel.

— *Trebuie* să mă duc, am adăugat.

Am pornit grăbit spre ţărmul mării. Iancu Todiraş şi Ilinca mă priveau miraţi.

Încă de departe am zărit mai mulţi oameni. Se uitau la ceva aflat la picioarele lor. M-am apropiat şi mi-am făcut loc mai în faţă.

Cadavrul era umflat de apă şi oarecum alterat, dar nu într-atît încît să nu-l pot recunoaşte. Era omul cu valiza, acela care admisese că se numeşte Durău sau se numea, într-adevăr, astfel!

— Vine şeful de post însoţit de medicul legist, zise cineva.

Un miliţian în uniformă îndepărtă curioşii şi făcu loc unui bărbat corpolent, îmbrăcat într-un costum de tergal cafeniu, cam şifonat. Corpolentul se aplecă asupra cadavrului şi începu să-l cerceteze cu atenţie. Şeful de post, un tînăr de vreo treizeci de ani, aştepta ceva mai la o parte.

— Omul a fost ucis înainte de a fi aruncat în mare, rosti medicul ridicîndu-se. A fost lovit în cap. Amănunte am să vă pot furniza după autopsie. Se ştie cine este?

— Încă nu, răspunse gînditor şeful de post. Deci, avem de-a face cu o crimă?

— Da, zise medicul legist. Nu există nici un dubiu în această privinţă.

M-am îndepărtat de micul grup şi, cu paşi rari, am pornit spre vilă. Mergeam anevoie, parcă aveam legate de picioare greutăţi de plumb. Chipul omului din tren îmi stăruia necontenit în faţa ochilor. Nu cum era acum, deformat de şederea în apă, ci aşa cum era cînd intrase în compartimentul meu. Revedeam privirea lui înspăimîntată; mîinile crispate care strîngeau valiza aceea sărăcăcioasă. Se temuse şi acum aveam dovada că teama lui era pe deplin justificată... Medicul spusese: „Omul a fost ucis înainte de a fi aruncat în mare". Ştiam că-l ucisese unul dintre lunganii blonzi, unul dintre aceia care-l urmăriseră şi de care omul cu valiza nu izbutise să scape. Pentru o clipă chiar m-am gîndit să-i povestesc totul şefului de post. Apoi am renunţat. Ce dovezi aveam?

Sanda se afla în cerdac şi rîdea amuzată de glumele stăpînului casei. Mirela nu era cu ei. Veselia lor îmi mări indispoziţia.

— Ai aflat cum s-a produs accidentul? mă întrebă Iancu Todiraş, invitîndu-mă cu un gest să iau loc.

M-am aşezat pe unul din fotoliile de răchită şi mi-am aprins o ţigară.

— N-a fost accident, ci crimă, am replicat morocănos.

— Crimă? se miră Iancu.

— Vă arde de glume? interveni Sanda în discuţie. Despre ce crimă vorbiţi?

— A fost asasinat un cunoscut de-al meu, am spus.
Amîndoi păreau uluiți.

— Un cunoscut de-al tău? făcu Todiraș nevenindu-i să creadă.

— Da. Omul din tren, am răspuns tăios, privind-o țintă pe Sanda.

Ea nici nu clipi. Vestea o mirase, dar nu o tulburase prea mult.

— Omul din tren? zise ea. Acela care ți-a încredințat valiza lui?

— Da. Acela care mi-a încredințat valiza lui, acela care a sărit din tren, acela care-mi spusese că-l cheamă Durău, am răspuns accentuînd fiecare cuvînt.

Sanda Mirea rămase tăcută. În schimb, fostul meu coleg mă privea din ce în ce mai nedumerit.

— Adică . . ., ți-a . . . ți-a spus cum îl cheamă? Cînd?

— Aci, pe plajă. M-am întîlnit cu el întîmplător, l-am lămurit eu. Se pare însă că mă mințise; nu-l chema așa.

— Nu pricep mare lucru, mormăi Todiraș descumpănit.

Din păcate, nici eu nu pricepeam.

Pentru cîteva clipe își urmă fiecare cursul gîndurilor. Timpul era minunat, soarele strălucea pe bolta de un albastru ireal, iar florile ne-mpresurau cu efluvii parfumate. Da, împrejurimile continuau să fie la fel de încîntătoare, vremea la fel de bună, însă frumusețea lor nu mai avea nici un efect asupra mea. Asasinarea omului cu valiza mă afectase mai mult decît crezusem.

— Cine-i asasinul? S-a aflat? întrebă Sanda, hotărîndu-se prima să rupă tăcerea care devenise apăsătoare.

Glasul ei ferm, lipsit de emoție, mă indispuse.

— Încă nu se știe, am răspuns cu răceală.

Nu păru impresionată de tonul meu.

— Și dacă a fost, totuși, un accident? zise ea cu același calm dinainte.

— O asemenea posibilitate este exclusă, am spus. Medicul legist a fost categoric: Durău a fost ucis și apoi aruncat în mare.

— Durău? făcu Sanda ușor agasată. De ce-l numești așa? Doar . . .

— N-am nici un motiv să cred că se numea altfel, am întrerupt-o eu.

— N-are rost să vă certați pentru asta, interveni împăciuitor Todiraș. În actele sale ce nume era trecut?

— N-avea nici un fel de acte asupra lui, am răspuns.

— Curios! zise fostul meu coleg. Înseamnă că acela care l-a ucis l-a și prădat. I-a luat tot ce avea asupra lui.

— Așa se pare, am mormăit.

În sinea mea îmi spuneam că asasinul îi luase portofelul nu ca să-l prade, deoarece, desigur, Durău n-avea la el prea mulți bani, ci ca să-i ia actele și, poate, și altceva; vreun document care-i era necesar.

— La Cosmeana de foarte multă vreme n-am auzit să fi fost comisă vreo crimă, observă Iancu. Nu încape îndoială că ucigașul a venit din altă parte. Localnicii, nu prea numeroși, sînt cu toții oameni de treabă.

M-am ridicat. Nu mă mai simțeam în stare să discut despre cele întîmplate. Aveam mereu în fața ochilor chipul înspăimîntat al lui Durău.

— Pe mine, vă rog să mă scuzați. Mă duc în camera mea, le-am spus.

Sanda și Todiraș părură mirați, dar nu făcură nici un comentariu.

Ca de obicei, semiîntunericul și răcoarea din încăperea care-mi fusese rezervată avură un efect liniștitor asupra mea. M-am descălțat și m-am trîntit pe pat. Am încercat să-mi pun ordine în idei. Omul din tren murise și eu nu reușisem să aflu nici cum se numea cu adevărat, nici pentru ce venise la Cosmeana. Motivul venirii lui trebuie să fi fost de mare importanță pentru el, altfel, după ce-l prevenisem că unul dintre urmăritorii lui se instalase în localitate, s-ar fi grăbit să plece.

„Firesc ar fi fost să părăsească deîndată Cosmeana cînd aflase că lunganul blond era aici, mi-am spus, dar în afacerea asta nimic nu este firesc".

Regretam amarnic că nu procedasem cum trebuie cu ocazia discuției avute pe plajă cu ciudatul meu tovarăș de călătorie. Trebuia să insist să-mi spună pentru ce fel de „treburi" venise aici.

Da, mă purtasem prostește și acum nu mai aveam posibilitatea să stabilesc cine mă mințise: omul cu valiza,

acceptînd un nume care, poate, nu-i aparținea, ori Sanda.

Tocmai mă gîndeam la ea, cînd am zărit-o ivindu-se în ușă. Pătrunse în cameră și se așeză pe marginea patului.

— De ce te-ai refugiat aici? mi se adresă ea cu un ton mustrător.

— Moartea acelui om m-a impresionat.

Își trecu ușor mîna prin părul meu.

— Desigur, un cadavru nu e un spectacol plăcut, însă, după părerea mea, nu trebuie să te arăți atît de afectat. În definitiv, omul acela era un străin pentru tine. Nu?

Din punctul ei de vedere avea dreptate, însă eu nu-i împărtășeam punctul de vedere.

— Soții Todiraș nu știu ce să mai creadă, continuă Sanda. Atitudinea ta poate să li se pară ciudată.

— Și mie mi se par „ciudate“ multe lucruri și aș dori să-ți pun unele întrebări, am replicat.

— Întrebări? Mie?

— Da. De exemplu: cine la ucis pe Durău?

— De unde vrei să știu?

— Chiar, nu știi?

Un licăr de mînie se aprinse în ochii ei, dar reuși să se stăpînească.

— Dragul meu, nu iau în considerare cele ce spui, rosti ea liniștit. Îmi dau seama că crima asta te-a tulburat, într-atît, încît vorbești fără să te gîndești.

Greșea. De fapt, nu făceam altceva decît să mă gîndesc. Din păcate, fără să ajung la vreo concluzie lămuritoare. Dimpotrivă, cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît mai încurcat mi se părea totul.

— Ești sigură că omul cu valiza, adică victima, nu se numea Durău?

— Doar am discutat de zeci de ori despre asta, făcu ea cu un aer plictisit.

— Ești sigură că cel asasinat nu se numea Durău? am întrebat-o din nou.

— Cît se poate de sigură. Durău este acela care a venit la mine și cu care urma să mă întîlnesc aici. Pe celălalt nu l-am văzut în viața mea. Nu înțeleg de ce s-a dat drept . . .

Se opri deodată și mă iscodi cu privirea. Deși se stăpînea, mi-am dat seama că era neliniștită.

— Ce rost are să mă tot întrebi despre asta? zise continuînd să mă privească cu aceeași atenție.

Brusc, în mintea mea se făcu lumină. Sanda nu venise la mine ca să vadă cum mă simt, ci ca să afle dacă nu cumva reușisem să descopăr identitatea celui asasinat, a omului cu valiza! Se temea, presupunea că, poate, actele sale fuseseră găsite asupra lui și eu știam cum se numește. Constatarea făcută mă răni, dar nu mă împiedică să acționez.

— Dacă din actele celui asasinat reiese că era, într-adevăr, Durău? am replicat cît se poate de liniștit.

— Din acte? Parcă spuneai că nu . . .

— Te rog, răspunde-mi, am insistat.

Fruntea marmoreană i se încruntă ușor și-n ochi i se ivi teama. Nu izbutise să stabilească ceea ce dorea, adică dacă se aflase sau nu identitatea victimei.

— Știu și eu? În cazul că omul cu valiza era Durău, înseamnă că acela care a venit la mine și mi-a propus să colaborăm m-a mințit. Ce pot crede altceva? Din motive cunoscute numai de el, individul respectiv s-a dat drept Durău. Însă mi-e greu să cred așa ceva. Tu ce părere ai?

I-am privit chipul frumos. Acum nu exprima decît o nemărginită uimire. Sanda „juca“ tare. Ori povestea ei era adevărată și „tăria“ ei izvora dintr-o conștiință curată, ori mă mințise cu nerușinare și continua să mă mintă, caz în care „tăria“ ei își avea izvorul într-o minte diabolică și într-un suflet total pervertit. Cu toate că balanța faptelor înclina mai mult spre cea de-a doua alternativă, nu voiam s-o accept. Nu voiam fiindcă nu-mi convenea, fiindcă o iubeam pe Sanda.

— N-am nici o părere, am spus în cele din urmă. Totul mi se pare încîlcit.

Mă privi neîncrezătoare, dar nu făcu nici un comentariu.

— Mergem? mi se adresă încercînd să zîmbească. Gazdele noastre desigur ne așteaptă.

— Mai rămîn, am spus.

— Fă cum crezi, zise cu indiferență. Să nu te mire însă că vor socoti purtarea ta cam . . . exagerată.

Se-ndreptă spre ușă. N-am încercat s-o opresc.
După vreo jumătate de oră, cînd am considerat că-mi revenisem suficient ca să pot face față unei conversații, mi-am aranjat ținuta și am ieșit în cerdac. În definitiv, gazdele mele nu aveau nici o vină pentru ceea ce mi se întîmplase și a întîrzia mai mult în camera mea, indiferent de motiv, ar fi fost o impolitețe. Așa cum mă așteptam, soții Todiraș erau instalați în cerdac, cu o bună provizie de răcoritoare în față. Am luat loc lîngă ei. Am observat deîndată lipsa enigmaticei mele iubite. Fără să întreb nimic am privit spre grădină, sperînd s-o zăresc. Manevra mea nu scăpă ochilor vigilenți ai Mirelei, care îi făcu soțului ei un semn semnificativ.
— O cauți pe prietena noastră? mi se adresă ea.
Zîmbea, însă era cam palidă și trasă la față. Faptul m-a mirat, deoarece amabila mea gazdă era totdeauna veselă și arăta minunat.
— Da, am spus. Credeam că este aici, cu voi.
— A plecat să se plimbe prin Cosmeana, mă lămuri cu exagerată bunăvoință Mirela Todiraș. Știrea despre crima comisă în apropiere a cam enervat-o și a simțit nevoia să facă puțină mișcare.
„Sînt convins că asasinarea acelui om a lăsat-o cu totul indiferentă și că plimbarea ei are un scop anumit", am fost cît p-aci să-i răspund Mirelei, însă am preferat să tac.
— Apropo de crimă, continuă gureșa mea gazdă, am auzit că ai fost la fața locului. Îmi închipui că era un spectacol înfiorător.
— Într-adevăr.
— Asasinul a fost prins?
— Încă nu.
— Sper să fie arestat cît mai curînd, zise ea cutremurîndu-se. Nu-mi place să mă gîndesc că un individ atît de primejdios se-nvîrtește prin împrejurimi.
— Eu unul mă-ndoiesc că ucigașul se mai află prin preajmă, căută soțul ei s-o liniștească. Desigur că a șters-o și acum cine știe pe unde o fi.
— Oricum, Cosmeana noastră, atît de liniștită pînă acum, a devenit un loc al misterelor. Am ajuns să avem de-a face și cu crime, parcă nu ne ajungeau vizitatorii nocturni.

— Te referi la întîmplarea de acum cîteva nopți? am întrebat-o.
— Nu. Mă refer la aceea de azi-noapte, zise ea.
— Mirela a avut un coșmar, îmi explică Iancu Todiraș, și se . . .
— Nu era coșmar, ci realitate, îl întrerupse soția lui revoltată.
— De fapt, ce s-a întîmplat? am ținut eu să aflu.
— Mirelei i s-a părut că a auzit pași, se grăbi Todiraș să mă lămurească.
— Nu mi s-a părut; chiar am auzit pași, preciză ea. Și nu numai pași, ci și un fluierat. Ca un semnal.
Fostul meu coleg de liceu mă privi zîmbind.
— Au fost și semnale, făcu el cu un ton glumeț.
Mie însă nu-mi ardea de glume.
— Ce fel de fluierat? m-am interesat.
— Cam așa, zise Mirela, căutînd, cu drăgălășenie, să imite sunetul respectiv.
— Draga mea, dacă ar fi fost un fluierat puternic ne-ar fi trezit și pe noi, observă soțul ei.
— Eu m-am trezit singură, cine știe de ce, spuse bruna Mirela, înciudată că nu este crezută. Și atunci, în liniștea care domnea, am auzit clar fluieratul. Pe urmă, pași. Cineva umbla prin curte. Ce-i drept, acel cineva pășea cu grijă.
— Odată ce se ferea atît, cum de l-ai auzit? făcu Iancu malițios.
— Ei, uite că l-am auzit, insistă ea, bosumflîndu-se. De cîte ori să ți-o repet?
— Iubito, aș dori să te cred, însă ce susții este imposibil. Nu te gîndești la cîini? Dacă un străin ar fi intrat în curtea noastră Hector și Rick l-ar fi înhățat imediat și ar fi făcut o hărmălaie de nedescris. Or, fidelii noștri paznici patrupezi au tăcut mîlc. Este?
— Da.
— Prin urmare, cîinii n-au lătrat, ceea ce înseamnă . . .
— Au lătrat sau nu, n-are importanță, îl întrerupse Mirela supărată de-a binelea. Eu am auzit un fluierat și niște pași furișați. Sînt cît se poate de sigură.
— O fi fost vreo stafie, rîse soțul ei.
Era limpede că n-o lua în serios, eu însă nu mă în-

doiam că Mirela auzise, într-adevăr, pe cineva umblînd prin curte. Firește, se punea întrebarea: De ce n-au lătrat cîinii? Răspunsul îl dăduse însuși stăpînul casei, bineînțeles, fără să vrea. Spusese: „Dacă un străin ar fi intrat în curtea noastră..." Un străin. Dar, în cazul că era cineva de-al casei? Atunci, era normal ca cîinii să stea liniștiți. Cine era acel „cineva", chemat printr-un fluierat anume? Să fi fost chiar neîncrezătorul Iancu? O asemenea presupunere mi se păru ridicolă. Doar el n-avea nici o legătură cu misterele care ne înconjurau. Să fi fost Sanda? Însă ea petrecuse o parte din noapte cu mine. Atunci?

— Pe la ce oră ai auzit pașii? am întrebat-o pe Mirela. Poate că, cu oarecare aproximație, îți amintești.

— Nu „cu aproximație", replică ea însenininându-se la față. Știu precis ora, fiindcă m-am uitat la ceasul meu de mînă. Totdeauna, înainte de culcare, îl pun pe noptieră. Era trei și douăzeci. Mărturisesc că m-am cam speriat și am vrut să-l trezesc pe Iancu.

— Și de ce n-ai făcut-o? întrebă el.

— Pentru că n-am vrut să-ți stric somnul. Dormeai atît de adînc...

„Deci cu siguranță că nu Iancu a fost «plimbărețul» de azi-noapte, mi-am spus. Dar Sanda? A plecat de la mine mai devreme ca de obicei. Cît o fi fost ceasul? Două, două și jumătate?"

Nu știam la ce oră se retrăsese Sanda în camera ei și, prin urmare, nu puteam afirma că ea umblase prin grădină, chemată de acel straniu fluierat. Dar, din păcate, nu puteam afirma nici contrariul.

— Ai dreptate, cînd spui că la Cosmeana se petrec lucruri ciudate, am admis eu. Voi mai rămîneți aici, la umbră?

— Tu ce intenționezi? răspunse Iancu Todiraș tot cu o întrebare.

— Să mă duc să aflu noutăți despre crimă, am replicat.

— Pot să te însoțesc? mi se adresă Mirela cu ochi strălucitori.

Mi-am dat seama că, deși vestea asasinării omului cu valiza o întristase în oarecare măsură, totuși ardea de curiozitate să afle amănunte.

— Nu găsesc că este potrivit pentru tine, mormăi soțul ei dezaprobator.

— Vorbești de parcă aș fi o copilă, îl înfruntă Mirela. Țin foarte mult să știu ce s-a mai descoperit, dacă criminalul a fost prins. Tu nu vii?

— N-am chef să alerg pe căldura asta ca să mă amestec în treburi care nu mă privesc, zise el vădit indispus. Miliția știe ce are de făcut.

— Cum vrei, dragul meu, rosti soția lui pe un ton împăciuitor și-l sărută pe obraz.

Era, într-adevăr, foarte cald. Deîndată ce am părăsit adăpostul răcoros al cerdacului, parcă pășisem într-un cuptor încins. În cîteva minute, atît Mirela Todiraș, cît și eu, eram lac de transpirație, însă acest fapt nu ne-a micșorat elanul.

În fața postului de miliție domnea o animație neobișnuită. Era clar că vestea asasinatului făcuse rapid ocolul micii localități și stîrnise senzație. Oamenii, adunați în grupuri, comentau în fel și chip tragica întîmplare. Tocmai ne apropiaserăm de sediu, cînd, doi milițieni ieșiră și începură să-i îndemne pe cei prezenți „să circule".

— Nu la noi se referă ordinul, zise Mirela foarte sigură de sine. Îl cunosc pe șeful de post și va fi bucuros să discutăm.

Se dovedi că avea dreptate. Șeful de post, un tînăr locotenent-major, se ivi în ușă să vadă personal cum merge „dispersarea" curioșilor și văzîndu-ne se apropie de noi. O salută pe Mirela Todiraș care, după ce mă prezentă, îl întrebă despre crimă.

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar vă rog să mă credeți că uciderea acelui nefericit ne-a afectat pe toți foarte mult, explică ea. Victima nu era de pe aici, nu-i așa?

— Nu. A venit de curînd la Cosmeana, răspunse ofițerul. După cum am stabilit dormea în ruinele castrului roman.

— Bine, dar acolo sînt vipere! exclamă Mirela.

— S-ar putea, spuse oarecum mirat locotenentul-major, dar acolo dormea.

— Poate că n-avea bani, își dădu ea cu părerea.
— În acest caz, lucrul ar fi explicabil, rosti ofițerul gînditor, numai că el avea bani și încă o sumă destul de serioasă. O sumă pe care nu ne-am fi așteptat s-o găsim asupra unui individ cu un aspect exterior atît de modest.
— Avea bani și dormea printre ruine? se miră gazda mea.
— Cum, n-a fost jefuit? m-am interesat eu, nu mai puțin surprins.
— Oarecum, mă lămuri șeful de post. Asasinul i-a luat actele și tot ce avea prin buzunare, însă nu s-a atins de bani.
— Erau atît de bine ascunși? am întrebat.
— Nu. Și tocmai în asta constă ciudățenia, veni răspunsul.
— Poate că pe criminal nu-l interesau banii, ci altceva, am spus eu încet.
Cuvintele îmi scăpaseră aproape fără voie. În sinea mea mă gîndeam că, mai mult ca sigur, omul cu valiza fusese ucis de unul dintre blonzi nu pentru bani, ci pentru alt motiv. Poate pentru schița locului unde se găsea colecția de tablouri. Oare, exista totuși?
Am simțit privirea iscoditoare a șefului de post ațintită asupra mea.
— Oare există răufăcători care nu se interesează de bani? observă Mirela zîmbind neîncrezătoare.
— Dumneavoastră, tovarășe Radian, ce credeți că-l interesa pe ucigaș? mi se adresă ofițerul, fără să-și ia ochii de la mine.
— Știu și eu? Spuneați că n-ați găsit nici un fel de acte asupra victimei: nici buletin de identitate, nici pașaport, nici legitimație de serviciu. Nimic.
— Așa este, confirmă el.
— Poate că l-a ucis ca să-i ia actele, am spus.
— N-ar fi exclus.
Tonul lui era la fel de politicos ca pînă atunci, dar îmi dădeam seama că răspunsul meu nu-l satisfăcuse. Nici nu era de mirare. Dacă cineva ar fi vrut doar să-i fure actele omului cu valiza nu era nevoie să-l ucidă. Mai precis, i le putea sustrage, fără să recurgă la crimă.

Da, răspunsesem la întrebare cam în doi peri, dar ce puteam să fac?
— Tovarășe Radian, mai înainte v-ați referit la actele celui asasinat, mi se adresă șeful de post. Ați pomenit și de pașaport. De ce credeți că putea avea asupra lui un asemenea document? Nu este ceva obișnuit ca oamenii să circule cu un pașaport în buzunar.
— Nu, nu este, am fost nevoit să admit.
În ce încurcătură mă băgasem! Regretam că nu mă controlasem suficient și mă luase gura pe dinainte.
— Atunci? Aveți vreun motiv să presupuneți că victima urma să plece curînd în străinătate sau că... venea de acolo?
Fără discuție, locotenentului-major îi umbla mintea.
— Nu. Am vorbit și eu așa, într-o doară, am zis cît am putut de degajat. Am enumerat pur și simplu ce acte s-ar fi putut afla în posesia celui ucis.
— Înțeleg, rosti el liniștit.
Eram convins că înțelesese și că... nu mă credea.
Cei doi milițieni reușiseră, între timp, să-i risipească pe curioși. Am mai schimbat cîteva cuvinte cu șeful de post, după care ne-am luat rămas bun.
Am pornit spre vilă. Mirela Todiraș era neobișnuit de tăcută.
Cînd am ajuns, Sanda se întorsese. Am găsit-o fumînd în cerdac, cu un pahar de citronadă rece în față. Spre mirarea mea, volubila noastră gazdă nu comentă, așa cum mă așteptam, discuția noastră cu șeful de post. Nici măcar nu pomeni despre ea. Se mulțumi s-o întrebe pe Sanda cum a fost plimbarea, bău și ea o citronadă și, sub pretext că o doare capul, se retrase în camera ei. Adevărul este că și frumoasa mea iubită evită cu grijă să vorbească despre crimă.
Am privit-o. Chipul ei bronzat contrasta plăcut cu reflexele aurii care unduiau în părul ei bogat. O iubeam mai mult ca oricînd, o doream nebunește, dar, totodată, simțeam că între noi exista ceva care ne despărțea. N-aș fi putut explica ce anume era acel „ceva". Totuși, exista. Îmi debitase o poveste total sau parțial închipuită, fără să știu ce urmărea în fond, de ce o făcuse, ce voia de la mine. Din această cauză însă, între noi se înălțase,

încet-încet, un fel de zid. Pentru că nu mă simțeam în stare să discut cu ea despre toate cîte mă preocupau, deîndată ce Mirela părăsi cerdacul, am făcut și eu la fel.

— Iancu e în grădină. Mă duc la el, i-am spus Sandei în chip de scuză.

Ea se mulțumi să-mi zîmbească cu îngăduință. Și în restul zilei se purtă cu mine deosebit de afectuos, mărindu-mi astfel chinul. În mintea mea domnea o confuzie totală. Dacă mă iubea, atunci de ce mă mințea? De ce își bătea joc de mine? Și mai era o întrebare care mă obseda. Oare avea sau nu vreun amestec în asasinarea lui Durău?

Toate aceste motive m-au determinat în timpul siestei să părăsesc vila. Mă temeam ca Sanda să nu mă caute în camera mea. Nu aș fi avut curajul s-o înfrunt. Prea se strecuraseră multe îndoieli între noi. Și, dealtfel, eram sigur că discuția cu dînsa nu ar fi avut nici un rost; tot nu mi-ar fi mărturisit adevărul.

La ora aceea, căldura devenise apăsătoare. Fără să țin seama de ea, am traversat șoseaua și... am dat peste șeful de post! Se plimba pe sub umbra castanilor din preajma șoselei. Se strădui, cu mare dezinvoltură trebuie să recunosc, să mă convingă că întîlnirea noastră era întîmplătoare. Eu însă mă îndoiam. Înclinam să cred că, dimpotrivă, dădea tîrcoale vilei ca să mă vadă cînd ies și să ne întîlnim „întîmplător".

— Credeam că numai mie îmi place să mă plimb la ora asta, cînd arșița e mai mare, mă întîmpină el. Văd însă că și dumneavoastră aveți același obicei.

— Nu e un obicei, am replicat. Pur și simplu, azi n-am avut chef să dorm după masă.

— În ce mă privește, e un obicei, zise tînărul ofițer. Vedeți, acum e liniște, toți, localnici și turiști, se retrag să se odihnească. Vînzoleala încetează și eu, stînd la umbră, mă pot gîndi netulburat la ale mele.

Sub copaci domnea o răcoare plăcută, dar eram convins că nu obișnuința îl adusese acolo pe inteligentul șef de post, ci modesta mea persoană. Firește, mi-am ținut părerea pentru mine.

— Vă înțeleg, am spus. Mai ales azi, după cele întîmplate, destinderea vă era deosebit de necesară. Ați

aflat ceva nou despre crimă? Sper că nu socotiți întrebarea mea cam indiscretă.

— Deloc. Din păcate, n-am reușit să stabilesc încă identitatea victimei. Cercetările continuă însă și foarte curînd va sosi cineva de la Miliția din Constanța.

— Cu atît mai bine, am rostit pe un ton neutru.

Am mai făcut cîțiva pași. Filtrată de frunzișul des al arborilor, lumina căpătase o nuanță verzuie, calmantă. Mă liniștisem de-a binelea și așteptam urmarea. N-a întîrziat. La un moment dat, locotenentul-major se opri brusc. Vrînd-nevrînd am făcut la fel.

— Tovarășe Radian, mi se adresă, de ce vă preocupă atît de mult acest caz?

— Aveți această impresie?

— Da. Vă preocupă în mod deosebit. Dimineață mi-ați pus o serie de întrebări.

— Din curiozitate.

— Sînt convins că nu este vorba numai de curiozitate, zise ofițerul. L-ați cunoscut pe omul asasinat?

Ce era să fac? Să-l mint? La ce bun?

— Oarecum, am răspuns.

— Oarecum?

— Nu știu cum se numește, dar am călătorit împreună. În același compartiment.

— Cînd ați venit la Cosmeana?

— Da.

— Bine, dar dumneavoastră ați sosit săptămîna trecută, în timp ce omul asasinat a venit abia de cîteva zile. Nu Cosmeana era ținta călătoriei lui?

— Presupun că da, însă a fost silit să-și întrerupă cam brusc călătoria.

— Adică?

— A sărit din tren în plin mers.

— De ce?

— Era urmărit și se temea.

— Urmărit?

I-am vorbit despre cei doi lungani blonzi, precum și despre accentul lor german.

— Credeți că erau străini? mă întrebă.

— Da.

— Și, i-ați mai văzut?

— Numai pe unul dintre ei.

I-am spus ce ştiam despre individul respectiv, unde locuia şi că dădea tîrcoale vilei.

— Şi de ce nu mi-aţi adus la cunoştinţă toate acestea de la început?

M-am mulţumit să ridic din umeri. Ofiţerul nu insistă.

— Ziceţi că victima se temea de cei doi? îşi continuă el şirul întrebărilor.

— Era evident. Dealtfel, aşa cum v-am arătat, atunci cînd a sărit din tren, unul dintre ei l-a urmărit.

— Mda. Asta e tot?

— Desigur, am răspuns cît am putut mai ferm.

Ne-am reluat plimbarea. Dinspre mare adia o briză înviorătoare.

— Indivizii aceia blonzi au venit vreodată la vila prietenului dumneavoastră?

— La vilă? am exclamat surprins. Ce să caute acolo?

— Văd că trebuie să fiu mai explicit, se grăbi el să adauge. Voiam să ştiu dacă „lunganii blonzi", cum i-aţi numit, cunoşteau pe careva dintre ocupanţii vilei.

— Fireşte că nu, am răspuns. Ce v-a determinat să credeţi contrariul?

Căutam să-mi păstrez calmul, însă în sinea mea eram neliniştit. Oare locotenentul-major se referea la Sanda? Spre mulţumirea mea, se dovedi că mă înşelasem.

— Faptul că ieri, din întîmplare, l-am văzut pe unul dintre blonzi discutînd cu Lică Manoilescu, vecinul şi ruda gazdei dumneavoastră.

— Deci îl cunoaşteţi pe blond? L-aţi remarcat?

— Meseria! făcu el zîmbind. Dealtfel, Cosmeana e atît de mică . . .

Da, şeful de post era deosebit de inteligent. Oare ce mai ştia despre această afacere? Bineînţeles, mie îmi spusese numai ceea ce socotise necesar.

— Deci blondul discuta cu Lică? am repetat, fără să-mi ascund surprinderea. După cîte ştiu, nu se cunosc. Poate că a fost ceva cu totul întîmplător.

Nu puteam să nu observ cît de des reveneau în convorbirea noastră cuvintele „întîmplător" şi „întîmplare" . . .

— N-ar fi exclus, admise ofiţerul.

7

Mult timp după plecarea locotenentului-major am continuat să mă plimb pe sub copacii cu frunziş bogat. Încercam, fără succes, să-mi pun oarecare ordine în idei, să mă mai liniştesc. Şi nu era de mirare. Mă simţeam mai descumpănit ca oricînd.

„Lică şi lunganul blond, fluieratul şi paşii auziţi de Mirela, asasinarea lui Durău, dacă se numea realmente astfel. Ce legătură este între toate acestea?" îmi repetam mereu, fără să pot găsi răspunsul potrivit.

Sanda îmi spusese că aşteaptă un anume Durău care urma să-i indice locul unde fusese ascunsă colecţia de tablouri a tatălui ei. Durău a venit, însă nu era cel aşteptat de ea. Problematicul Durău sau omul cu valiza fusese urmărit şi apoi asasinat de urmăritorii lui. Oare ce-i determinase să-l lichideze? Şi, de fapt, colecţia aceea exista sau era doar un basm menit să-mi arunce praf în ochi? Zadarnic îmi frămîntam mintea. Nu izbuteam să mă lămuresc. În cele din urmă, istovit şi necăjit, am pornit încet spre vilă.

Aşa cum presupusesem, ceilalţi îşi făceau siesta. Ştiind că n-avea rost să mă mai culc, am făcut un duş rece, mi-am schimbat hainele şi am ieşit în cerdac. Apa rece mă mai înviorase. M-am instalat pe unul din fotoliile de răchită şi, aţintindu-mi privirea asupra florilor din jurul meu, m-am străduit să-mi recapăt calmul.

Curînd, şi-a făcut apariţia Iancu Todiraş. Arăta vioi şi proaspăt, lucru firesc după un somn bun.

— Am impresia că nu te-ai prea odihnit, zise el privindu-mă atent.

Observaţia lui nu m-a mirat. Ştiam că arăt rău; frămîntările sufleteşti lasă urme adînci.

— Nu m-am culcat deloc, am răspuns. Am ieşit să mă plimb.

— Pe căldura asta? Ce ţi-a venit?

— Asasinarea fostului meu tovarăş de compartiment m-a răscolit şi nu-mi ardea de somn.

— Ca să fiu sincer, nu te înţeleg, spuse Iancu, sorbind o înghiţitură din paharul cu bere rece. Desigur, o

crimă nu-i ceva plăcut, însă nu văd de ce ești tu atît de afectat. Doar afacerea asta n-are nici o legătură cu noi.

— Crezi? am replicat aproape fără voia mea.

Privirea lui Todiraș, iscoditoare, chiar dușmănoasă, stărui asupra mea. Apoi, chipul i se însenină. Totul se petrecu atît de repede, încît nu eram sigur dacă nu mi se păruse.

— Dragă Sergiule, te agiți de parcă individul acela ți-ar fi rudă, zise el zîmbind.

— Nu mi-e rudă, i-am întors-o pe dată, însă am călătorit cu dînsul și am văzut cît era de înspăimîntat. Și apoi, nu pot uita că a avut încredere în mine, mi-a încredințat valiza lui. Vezi deci că, cu mine cel puțin, „afacerea", cum ai denumit-o tu, are legătură.

Mi-am scos o țigară și fostul meu coleg mi-a întins bricheta lui ca s-o aprind.

— L-ai putea chema pe Lică, pentru cîteva clipe? l-am întrebat după ce am tras cîteva fumuri.

— Pe Lică? făcu el uimit.

Am simțit din nou privirea lui ațintindu-se asupra mea la fel de iscoditoare și dușmănoasă. De data aceasta nu mai era o simplă impresie.

— Da, am rostit eu calm. Te-aș ruga să-l întrebi dacă-l cunoaște pe blondul care-l urmărea pe omul cu valiza. Știi, blondul stabilit la Cosmeana.

— De ce crezi că Lică îl cunoaște pe lunganul acela? mă întrebă destul de liniștit, dar continuînd să mă sfredelească cu privirea.

Cu toate eforturile lui, îmi dădeam seama că era nemulțumit. Da. Mai mult nemulțumit decît mirat. Nu pricepeam ce-l nemulțumea. În definitiv, soția lui auzise pe cineva umblînd noaptea prin grădină și, odată ce cîinii nu lătraseră, se putea foarte bine ca acel „cineva" să fi fost Lică. Omul era, ce-i drept, rudă prin alianță cu Mirela, însă știam atît de puține despre el! Deodată, fără voie, m-am gîndit că nici despre fostul meu coleg nu mă puteam lăuda că știu prea multe. În anii care trecuseră de la terminarea liceului nu ne întîlnisem decît de cîteva ori. Aflasem că e șef pe undeva și că se căsătorise. Dar oare atît este suficient ca să poți cunoaște un om? Nici în liceu nu fuseserăm prieteni intimi. Și chiar de am fi fost; adolescentul de odinioară

rămăsese neschimbat? Caracterul, felul său de a gîndi, oare nu se modificaseră? Mă vedeam silit să recunosc că, în fond, Iancu Todiraș era pentru mine un necunoscut!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el.

Își sorbea alene berea, însă privirea lui era ațintită necontenit asupra mea. Nu mă grăbeam cu răspunsul, deoarece nu mă hotărîsem dacă era sau nu potrivit să-i pomenesc de convorbirea avută cu locotenentul-major Corban.

— Cum ți-a venit asemenea idee? insistă gazda mea cu vădită răceală în glas.

Am ajuns la concluzia că n-avea nici un rost să-i ascund adevărul.

— Șeful de post spunea că l-a văzut pe Lică discutînd cu lunganul blond.

Iancu Todiraș se încruntă și în ochi i se ivi un licăr de neliniște. Reuși însă să se stăpînească.

— Șeful de post? făcu el. Nu țin minte ca Mirela sau tu să-mi fi pomenit despre asta.

— Nu mi-a spus-o atunci cînd era și Mirela de față, ci mai tîrziu, l-am lămurit pe dată.

— Mai tîrziu? repetă Todiraș ca un ecou. Te-ai mai întîlnit cu șeful de post?

— Da, azi după amiază. Am ieșit să mă plimb și l-am întîlnit întîmplător. Atunci...

— Uite ce e, dragul meu, mă întrerupse Iancu, fără să mai încerce să-și ascundă nemulțumirea, nu-mi place să-mi fie comentată casa. În nici un fel și de către nimeni.

Pentru o clipă am fost tentat să protestez, să-i arăt că nu i se comenta casa, ci se ancheta o crimă, dar am renunțat. Fostul meu coleg, justificat sau nu, era pornit și discuția noastră s-ar fi prelungit în mod inutil și ar fi putut lua o turnură neplăcută.

— Am socotit de datoria mea să-ți comunic că șeful de post l-a văzut pe Lică stînd de vorbă cu blondul din tren, m-am mulțumit să spun pe un tot cît mai potolit. Tu procedează cum dorești.

Iancu Todiraș nu-mi răspunse. Se ridică și apropiindu-se de capătul cerdacului îl strigă pe Lică. Acesta trebăluia în grădină și veni îndată.

— Musafirul meu mă întreabă dacă cunoşti un turist blond, stabilit de curînd aici, la Cosmeana, i se adresă Todiraş, invitîndu-l cu un gest să ia loc.

Lică se lăsă greoi într-unul din fotolii.

— Un turist blond? se miră el.

— Îl cunoşti sau nu? insistă Iancu, întinzîndu-i lui Lică pachetul de ţigări.

Acesta luă o ţigară, o aprinse şi trase cu sete fumul în piept. Căuta să-şi amintească sau, pur şi simplu, voia să cîştige timp?

— Păi, sigur că nu, zise omul în cele din urmă. De unde să-l cunosc?

— Domnul Radian susţine că ai fost văzut stînd la taclale cu străinul respectiv, rosti Todiraş cu nedisimulată ironie.

— Eu? se miră iar Lică.

— Tu, în persoană, spuse gazda mea.

— Cînd?

Iancu Todiraş se întoarse spre mine cu un licăr de ironie în priviri.

— Vrei să-i explici? mi se adresă.

M-am grăbit să mă conformez. Lică Manoilescu rămase pe gînduri. Părea încurcat.

— Un turist blond, zise ca pentru sine. De unde pînă unde să...

Se opri brusc. Pe buze i se ivi un surîs triumfător.

— Acum ştiu despre cine-i vorba! exclamă el. Din păcate, nu-l cunosc. Străinul acela blond m-a întrebat la ce oră pleacă trenul spre Constanţa. Că era străin nu încape îndoială. Nu vorbea bine româneşte. Sper că v-aţi lămurit.

Nu-i împărtăşeam părerea. Explicaţia lui nu prea stătea în picioare. Ce rost avea ca un străin să-l întrebe pe el la ce oră pleacă trenul? Nu ar fi fost mai firesc să se adreseze celor de la gară? Mai ales că aceasta se afla la doi paşi? N-am făcut, totuşi, nici un comentariu.

— Acum, m-aş duce să-mi termin treaba, continuă Lică ridicîndu-se. Pînă nu se-ntunecă aş vrea să prăşesc şi restul de roşii.

— Eu unul nu te reţin, spuse Iancu Todiraş. Iţi mulţumesc pentru lămurire.

Lică îşi stinse tacticos ţigara şi, şchiopătînd, părăsi cerdacul.

— Sper că totul e clar, mi se adresă fostul meu coleg cu răceală. Te rog să mă scuzi că te las singur, dar am de dat cîteva telefoane, încheie părăsind la rîndul lui cerdacul.

Era evident că nu dorea să mai discute cu mine. Devenisem indezirabil! Atitudinea lui mă descumpănea, mi se părea exagerată. Bineînţeles, nimeni nu se bucură cînd rudele sau prietenii săi se trezesc amestecaţi într-o crimă, deci pînă la un punct îi dădeam dreptate lui Iancu. Însă una este să fii indispus sau necăjit şi alta să întorci pur şi simplu spatele unui fost coleg de şcoală, care pe deasupra îţi este şi oaspete. Nu găseam că greşisem faţă de gazda mea. Ce vină aveam eu dacă şeful de post îl văzuse pe Lică discutînd cu lunganul blond? Doar posomorîta rudă prin alianţă a Mirelei recunoscuse că stătuse de vorbă cu blondul. Mai mult: la fel ca mine şi Iancu Todiraş putea să-şi dea seama că povestea lui Lică este cusută cu aţă albă. Atunci? De ce se supărase pe mine? Oare ce-l deranjase? Faptul că Lică fusese zărit cu blondul sau convorbirea mea cu şeful de post? În cele din urmă am priceput că oricum aş fi sucit şi răsucit purtarea lui Todiraş, nu-i puteam găsi o explicaţie mulţumitoare.

Tocmai mă pregăteam să plec, cînd în cerdac îşi făcu apariţia Mirela. Se vede că făcuse ordine prin casă, deoarece mai ţinea în mînă o cîrpă de şters praful. Puse cîrpa pe speteaza unui scaun şi îşi scoase cu mişcări încete şorţul pe care-l purta.

— Ce s-a întîmplat între tine şi Iancu? mă întrebă privindu-mă nedumerită.

I-am povestit discuţia noastră fără să-i pomenesc, fireşte, că nu dădusem crezare spuselor lui Lică. Chipul bronzat al Mirelei, uşor încruntat pînă atunci, se destinse.

— Şi pentru atîta lucru s-a înfuriat Iancu? făcu ea zîmbind. Voi bărbaţii vă purtaţi adeseori ca nişte copii răzgîiaţi. Sînt convinsă că lui Iancu al meu are să-i treacă repede supărarea. Foc de paie!

Din păcate, se dovedi curînd că drăgălaşa Mirela se înşela. În tot cursul serii, soţul ei mă trată cu o deo-

sebită răceală. Mai precis, cu o politețe atît de rece și distantă, încît devenea de-a dreptul jignitoare. Mirela și Sanda încercară zadarnic să îndepărteze efectele neplăcute ale atitudinii stăpînului casei, să creeze o atmosferă plăcută. Nu izbutiră. În ciuda eforturilor depuse de ele, la cină am fost tratat de Iancu cu aceeași politețe rece și dușmănie neîndemînatic ascunsă. Mirela era pe cît de necăjită, pe atît de surprinsă.

— Nu înțeleg ce-i cu Iancu, îmi șopti ea la un moment dat, cînd acesta se dusese să aducă berea din frigider. Nu l-am văzut niciodată astfel.

Nici eu nu înțelegeam. Motivul pentru care îmi arăta o antipatie atît de vădită era pueril. Într-o atmosferă glacială, pe care surîsul Mirelei nu reușea s-o încălzească, le-am urat „noapte bună“ și m-am retras în camera mea. Am intrat în încăpere lăsînd ușa deschisă, pentru ca briza răcoroasă care sufla dinspre mare să pătrundă nestingherită. Hotărîrea mea era luată: aveam să plec chiar a doua zi. Nu mai puteam rămîne în casa unui om căruia, justificat sau nu, îi devenisem antipatic și mă trata ca pe un dușman. Mi-am făcut valizele, lăsînd afară numai o pijama și uneltele de bărbierit. Apoi, m-am așezat într-un fotoliu, lîngă fereastră.

Cum era și normal, nu mă simțeam deloc în apele mele. Nu-mi făcea plăcere să mă despart astfel de niște gazde care pînă atunci se arătaseră atît de binevoitoare față de mine. Pe urmă, mai era asasinarea omului din tren și ciudata poveste a Sandei care ajunseseră să mă intereseze în cel mai înalt grad. Dacă plecam din Cosmeana nu mai aveam nici o șansă să aflu ce legătură exista între aceste întîmplări și deznodămîntul lor. Și, în primul rînd ar fi trebuit să spun, era Sanda. În ciuda îndoielilor care mă chinuiau, continuam s-o iubesc cu aceeași patimă și perspectiva de a mă despărți de ea nu-mi surîdea deloc.

M-am ridicat și m-am sprijinit de pervazul ferestrei. Liniștea care învăluia totul ca o mantie binefăcătoare era tulburată doar de foșnetul molcom al frunzișului sau de țipătul vreunei păsări de noapte. Ruinele castrului roman străluceau sub reflectorul argintiu al lunii. Acolo dormise Durău, mi-am zis contemplîndu-le. Cît de în-

spăimîntat trebuie să fi fost! Fără să vreau m-am întrebat: „Atunci, de ce nu părăsise Cosmeana?“

Da, și asta era o ciudățenie. Am rămas în continuare la fereastră. Știam că Sanda va veni. Aveam atîtea să ne spunem! Într-adevăr, pe la miezul nopții, iubita mea își făcu apariția. Purta o rochie de casă, lungă, din mătase albastră și cu părul ei auriu revărsat pe umeri semăna mai mult ca oricînd cu o zeiță a nopții. M-am apropiat de ea și am sărutat-o. Nu mi-a răspuns cu înflăcărarea obișnuită.

— Nu-i momentul, zise ea, parcă ar fi vrut să se justifice. Mai bine explică-mi ce s-a petrecut între tine și Iancu Todiraș.

Am zîmbit cam acru. Și Mirela mă-ntrebase același lucru. Din alte motive, firește. I-am povestit Sandei totul.

— Ciudat! rosti ea, în loc de orice comentariu.

— Deci, nici tu nu înțelegi ce l-a determinat pe Iancu să mă trateze cu atîta răceală? am exclamat.

— Nu, nu înțeleg. Dar, înainte de a trece la analizarea purtării amfitrionului nostru, te-aș ruga să-mi spui ce ai mai discutat cu șeful de post.

Am simțit o strîngere de inimă. Oare se interesa din simplă curiozitate sau ceva o neliniștea?

— Nimic deosebit. M-a întrebat dacă-l cunoșteam pe cel asasinat.

— De ce? Avea impresia că-l cunoști?

— Știu și eu?

— Și, ce i-ai răspuns?

Oare mă-nșelam sau, realmente, în glasul ei se distingea o notă de îngrijorare?

— Că am călătorit în același compartiment, că era urmărit de doi lungani blonzi și că a sărit din mersul trenului. Cam asta. Ce altceva îi puteam răspunde?

Se aplecă spre mine. În ochii ei străluceau două stele albastre.

— Sper că n-ai pomenit nimic despre colecția de tablouri a tatălui meu și despre Gerstenmayer? mă întrebă fără să încerce de data aceasta să-și ascundă teamerea.

— Nu, firește că nu, am asigurat-o.

În sinea mea eram cît se poate de necăjit. Stăteam cu iubita într-o cameră învăluită de efluviile parfumate

ale nopții și, în loc să ne spunem cuvinte de dragoste și să ne iubim, vorbeam despre lucruri atît de prozaice și neplăcute. Iroseam clipele, însă nu se putea altfel.

— Și ce ai de gînd să faci? mă chestionă.

— Să plec. În situația creată nu mai pot rămîne.

— Nu te pripi, dragul meu. Mai mult ca sigur că pînă mîine, amicul nostru are să-și revină.

— Mă îndoiesc, am replicat.

— Bine, dar n-are nici un motiv să se supere pe tine! zise Sanda. E o copilărie!

— Tot ce se poate, însă mi-a arătat atît de fățiș dușmănia lui, încît o revenire este imposibilă.

— Fățiș, prea ... fățiș, murmură ea.

Își plecă ușor capul, privindu-mă gînditoare. Da, avea dreptate. Fostul meu coleg își arătase *prea* fățiș supărarea. Din alte ocazii știam că este un om care, dacă vrea, poate să se stăpînească. Odată ce n-a făcut-o, însemna că *voia* să observ, atît eu cît și ceilalți, că era supărat pe mine. Foarte supărat, exagerat de supărat pentru o cauză atît de minoră. Intuiam că Sanda își dăduse și ea seama de asta, însă nu găsea de cuviință să-și exprime deschis gîndurile. Poate ca să nu mă jignească? Să nu mă facă să mă simt dezamăgit? Nu știu. În orice caz, acum pentru mine totul era clar. Parcă mi se luase un văl de pe ochi. Da, Iancu Todiraș se arătase atît de supărat, mă tratase cu atîta răceală și dușmănie tocmai *ca să mă facă să plec!* Concluzia mea era fără îndoială justă. Deci, fostul meu coleg își schimbase cu totul atitudinea față de mine cînd aflase că am discutat între patru ochi cu șeful de post! Purtarea lui, în aparență absurdă, avea un scop bine determinat: să mă facă să plec. Mi-am simțit inima năpădită de amărăciune. Pînă atunci mă îndoisem de Sanda, bănuielile în privința ei mă chinuiseră necontenit. Acum, în urma celor întîmplate, începusem să mă îndoiesc și de Iancu Todiraș, să-l bănuiesc. Fără voie mi-am amintit de cuvintele Mirelei: „La început, am avut impresia că soțul meu și Sanda Mirea se cunoșteau dinainte". Cam așa îmi spusese! Mai mult ca oricînd, aveam temeiuri să cred că nu se înșelase!

— Iubitule, ce-i cu tine? La ce te gîndești?

Vocea Sandei mă readuse la realitate.

— La ceea ce te-ai gîndit și tu, i-am răspuns.

— Neplăcut, foarte neplăcut, șopti ea.

Pentru cîteva clipe am rămas tăcuți. Atunci, l-am văzut trecînd pe Iancu Todiraș. Cum nu obișnuia să se plimbe în cerdac la o oră atît de înaintată, m-am mirat. S-a dus pînă la capătul cerdacului și, la întoarcere, cînd a trecut prin fața camerei mele, a privit spre noi într-un mod ostentativ. Ne aflam lîngă fereastra deschisă, așa că era ușor să ne vadă. Voia să *știm* că ne-a văzut.

— Da, foarte neplăcut, repetă Sanda. Am să mă duc în camera mea.

N-am încercat s-o opresc. Înainte de a ne despărți, avînd în vedere că urma să plec a doua zi, ne-am înțeles să mă caute la București și i-am dat numărul meu de telefon. Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat de rămas bun. Totul era atît de trist... Aveam impresia că între noi se înalță un zid nevăzut.

— Poate că pînă mîine ai să te răzgîndești și n-ai să mai pleci, îmi spuse ea înainte de a ieși. Aș dori atît de mult să rămîi...

Cuvintele ei mă bucurară nespus. Erau o dovadă că nu voia să scape de mine. Cel puțin, așa părea. Cu toate acestea n-am renunțat la hotărîrea mea de a părăsi Cosmeana.

A doua zi dimineață, pretextînd că treburi urgente mă recheamă la București, am mulțumit gazdelor mele pentru ospitalitate și am plecat cu valizele spre gară. Cum era și de așteptat, pretextul meu n-a convins pe nimeni. Totuși, Iancu Todiraș nu încercă nici măcar de formă să mă determine să rămîn și nici nu se oferi să mă conducă la gară cu mașina. Mirela, sincer necăjită de plecarea mea, era vădit încurcată și indispusă de atitudinea soțului ei.

Din fericire, gara era aproape, iar valizele mele destul de ușoare. Privind șinele de cale ferată, care luceau în soare, mi-am amintit atît de omul cu valiza și de fuga lui, cît și de felul prietenesc cum mă primise Todiraș, de zilele plăcute petrecute în casa lui.

„Și acum ce schimbare!" mi-am spus năpădit de amărăciune.

— Plecați, tovarășe Radian?

Vocea șefului de post mă smulse din reverie.

— Da. Nişte probleme de serviciu mă silesc să-mi întrerup concediul, i-am răspuns, oarecum surprins de prezenţa lui pe peron.

„Parcă m-ar fi aşteptat", mi-am spus, încercînd să iau un aer cît mai degajat şi firesc.

— Ei, ce să-i faci, se mai întîmplă, rosti el liniştit, deşi... îmi pare rău.

— Vă pare rău? De ce?

Eram din ce în ce mai intrigat; nu pricepeam unde vrea să ajungă.

— Pentru că, plecînd, nu veţi mai afla cum s-a rezolvat afacerea care ne preocupă.

— Vă referiţi la crimă?

— Şi la crimă şi la ceea ce are legătură cu ea.

— L-aţi prins cumva pe asasin? am îndrăznit să întreb, încurajat de vorbele lui.

— Nu. A venit însă un tovarăş maior de la Miliţia din Constanţa şi cred că vom putea ajunge curînd la un rezultat. Dar, ce părere aveţi? N-ar fi mai bine să discutăm la o cafea? Trenul dumneavoastră va veni abia peste douăzeci de minute, dacă nu întîrzie, bineînţeles, încheie el privindu-şi ceasul de mînă.

I-am acceptat invitaţia. Ne-am instalat în micul bufet al gării. Curiozitatea îmi fusese stîrnită. Nu prea era lume în modesta sală şi cafeaua, neaşteptat de bună, ne-a fost servită îndată.

— S-a stabilit cu certitudine că fostul dumneavoastră tovarăş de călătorie a fost mai întîi ucis şi apoi aruncat în mare, reîncepu el discuţia, sorbind o gură din lichidul aromat. A, era să uit, zise apoi. Cei doi lungani blonzi au fost reţinuţi pentru cercetări la Constanţa. Sînt, într-adevăr, turişti străini.

— La Constanţa? Şi actele victimei s-au găsit asupra lor?

— Nu. Oricum, dacă nu ne-aţi fi vorbit despre ei ne-ar fi scăpat.

— Au mărturisit?

— Da de unde! Susţin cu tărie că nu-l cunosc pe omul asasinat, că n-au nici în clin nici în mînecă cu crima.

Remarcasem că ofiţerul spusese „reţinuţi" nu „arestaţi". Faptul nu m-a mirat; fără dovezi concrete nu se putea face altceva.

— Victima nu v-a spus de ce venise la Cosmeana?

Şeful de post pusese întrebarea cu un ton indiferent, aşa ca într-o doară. Hotărît lucru, era un om extrem de inteligent.

— Nu. Ca să fiu sincer, n-a dat informaţii despre sine. De nici un fel.

— Înţeleg.

— Şi tinerii blonzi ce făceau la Constanţa? Se vede că voiau să-şi piardă urma.

— Cam aşa ceva, zise ofiţerul. Dar să ştiţi că nu sînt chiar atît de tineri. Unul are patruzeci de ani, iar celălalt patruzeci şi doi.

— Patruzeci? am exclamat mirat. Nu-şi arată vîrsta.

— E adevărat. Par mult mai tineri. Şi se descurcau de minune la Constanţa.

— Adică? m-am mulţumit să întreb, gîndindu-mă că în timpul războiului „blonzii" aveau în jur de douăzeci şi cinci de ani.

— Cunoşteau foarte bine oraşul, răspunse şeful de post şi îşi bău tacticos cafeaua.

— Poate că au mai fost pe acolo, am observat.

— Ei susţin că nu. Cică n-au mai fost niciodată la noi în ţară.

— Ciudat!

— Cu atît mai ciudat, cu cît cercetările efectuate de noi în această direcţie le confirmă spusele, rosti ofiţerul liniştit. N-au venit niciodată la noi ca turişti sau în vizită.

— Atunci?

Eram din ce în ce mai nedumerit. Cele aflate mă intrigau la culme. Şi, nu doar acestea, ci şi tactica şefului de post; oare ce urmărea?

— Poate că au mai fost pe aici în timpul războiului, spuse el la fel de calm.

— În timpul războiului? Cum?

— Ca ostaşi ai Wermachtului, de exemplu, răspunse ofiţerul cu nonşalanţă.

Nu mi-am putut stăpîni o tresărire. Şi mie, în tren, cînd îi zărisem pentru prima oară, alura, ţinuta celor

doi blonzi îmi readusese în memorie trupele Wermacht-ului.

— La urma-urmelor, de atunci n-au trecut nici douăzeci de ani.

— Aveți dreptate, am admis.

Înclinam tot mai mult să cred că afacerea în care fusesem amestecat fără voia mea își avea rădăcinile în anii celui de al doilea război mondial. Povestea Sandei nu era deci întru totul falsă. Oare aveam să aflu vreodată în ce măsură și de ce mă mințise femeia pe care o iubeam?

— Păcat că plecați, făcu ofițerul cu regret, parcă răspunzînd gîndurilor mele secrete.

— N-am încotro. Treburile...

— Așa-i. Și gazda dumneavoastră ce-a spus?

— Nimic. S-a arătat înțelegătoare.

— Sînteți prieteni vechi, nu?

— Am fost colegi de liceu.

— De treabă om.

— A, desigur.

— Și doamna care locuiește la familia Todiraș este tot invitata lor?

— Da.

— O cunoașteți și pe ea din adolescență?

Punea întrebările zîmbind, cu aerul că nu le acordă o importanță deosebită. Dar, firește, nu era deloc astfel.

— Nu. Am cunoscut-o aici.

— Foarte frumoasă femeie.

Am socotit înțelept să dau alt curs conversației. Nu intenționam să discut despre Sanda Mirea.

— Știți, i-am vorbit fostului meu coleg despre cele constatate de dumneavoastră cu privire la Lică Manoilescu. L-a chemat și l-a întrebat dacă s-a întîlnit cu blondul.

— Și? făcu ofițerul privindu-și ceasul, de parcă sosirea trenului meu îl interesa mai mult decît răspunsul lui Lică.

— A spus că, într-adevăr, a stat de vorbă cu blondul, care nu prea știe românește, însă habar n-are cine este. Cică străinul l-ar fi întrebat cînd pleacă trenul spre Constanța.

— Așa susține Manoilescu?

— Da. Vi se pare că minte?

— Sigur că minte, replică ofițerul calm. Blondul locuia aproape de gară și mult mai firesc era să se intereseze acolo de mersul trenurilor. Ce rost avea să meargă la vila amicului dumneavoastră, situată în partea opusă gării?

Și eu gîndisem la fel. Era clar că Lică mințise. Și asta însemna că ascunde ceva. Dar ce anume? Era amestecat și el în afacerea din tren?

— De ce nu-l interogați? Poate că ar fi mai sincer, am observat.

— Toate la timpul lor, zise șeful de post. În cazul că l-aș interoga acum, mi-ar da același răspuns pe care vi l-a dat și dumneavoastră.

Plăti consumația și se ridică. L-am imitat. Am ieșit amîndoi pe peron. Trenul meu tocmai sosea.

— Iată-l, mi se adresă ofițerul consultîndu-și din nou ceasul. De obicei întîrzie cîteva minute. Azi a venit la fix. Se vede că și trenul vrea să vă expedieze...

— Și trenul? Adică, credeți că și altcineva dorește „să mă expedieze"? am exclamat eu.

Mă privi gînditor.

— Asta ar trebui s-o știți dumneavoastră, rosti el cu ușoară ironie în glas. Prea v-ați decis brusc să plecați. La ultima noastră întîlnire nu mi-ați spus că aveți o astfel de intenție.

Trenul se oprise și călătorii care așteptau pe peron se grăbiră să urce. M-am aplecat să-mi iau valizele. Am simțit privirea șefului de post ațintită asupra mea. În clipa aceea m-am hotărît dintr-o dată să rămîn. Ce anume mă determinase să renunț la hotărîrea mea inițială, aceea de a părăsi Cosmeana? Ironia din vocea ofițerului? Observația lui, întemeiată dealtfel, că „cineva voia să mă expedieze"? Amintirea celor petrecute în tren? Gîndul că plecînd nu aveam să mai pot contribui la prinderea celui care-l asasinase pe omul cu valiza? Tainica mea dorință de a rămîne în preajma Sandei? Mi-ar fi fost greu să dau un răspuns. Fiecare dintre aceste motive și toate la un loc mă făcuseră să renunț

la plecare. Mi-am luat valizele şi m-am întors spre tînărul şi atît de inteligentul şef de post.

— Oare pot găsi o cameră la motel?

— Nu mai plecaţi?

— Ba da, însă numai peste cîteva zile.

Nu făcu nici un comentariu.

— Atunci, să mergem. Am să vă însoţesc la motel.

Mi se repartiză deîndată o cameră. Ofiţerul nu-şi ascundea mulţumirea.

— Iată-vă instalat, spuse el. Vă las să vă aranjaţi lucrurile. Dacă voi avea noutăţi, am să vă caut.

Ne-am strîns mîinile. Peste cîteva minute mă aflam în camera mea. Era curată, spaţioasă şi mobilată elegant. Ferestrele ei, împodobite cu perdele albăstrii, dădeau spre mare. Drumeagul mărginit de vegetaţie, pe care-l străbăteam zilnic împreună cu Sanda şi soţii Todiraş ca să ne ducem la plajă, se vedea foarte bine. Mi-am pus hainele în şifonier şi m-am instalat la fereastră. N-aveam chef de plimbare. Deja regretam că mă hotărîsem să rămîn la Cosmeana. Localitatea era mică şi fireşte, mai devreme sau mai tîrziu, aveam să dau nas în nas cu fostele mele gazde. Cum aveam să justific prezenţa mea la motel? Iancu Todiraş, aşa cum foarte bine remarcase şeful de post, mă expediase, arătîndu-mi că eram indezirabil şi eu, în loc să plec, să-i întorc spatele, continuam să mă-nvîrt prin preajmă. Ştiam că, oricum ar fi decurs, o întîlnire cu soţii Todiraş nu avea să fie plăcută pentru mine. Desigur, din alte considerente pentru Mirela şi din altele pentru fostul meu coleg.

— Cum dracu de s-au încurcat aşa lucrurile! am murmurat înciudat.

Pe la zece, le-am văzut pe Sanda şi pe Mirela străbătînd drumeagul care ducea la plajă. Purtau rochii de culoare deschisă, dar nu mi-au părut prea vesele. Am urmărit din ochi silueta statuară a Sandei, simţindu-mă din ce în ce mai necăjit. Făcusem o prostie rămînînd la Cosmeana. Aşa socoteam acum.

„N-am să părăsesc deloc motelul, iar mîine dimineaţă am să plec la Bucureşti“, mi-am spus în cele din urmă, răsuflînd ceva mai uşurat.

8

Toată dimineaţa nu m-am clintit din cameră. Pe la amiază am coborît să iau masa în restaurantul motelului. Nu aveam deloc poftă de mîncare, însă nu mai puteam suporta să stau închis între cei patru pereţi ai odăii mele; singurătatea mă apăsa. M-am aşezat la o masă mai retrasă. Sala era aproape goală şi din colţul meu, prin ferestrele mari, puteam vedea o parte a şoselei şi a plajei însorite. Mă gîndeam cu nostalgie la clipele plăcute pe care le petrecusem pe nisipul auriu sau înotînd în undele albastru-verzui ale mării. Nu voiam să mă las copleşit de amintiri, aşa că am cerut chelnerului să-mi aducă un ziar şi am încercat să mă scufund în lectură. Zadarnică trudă. Chipul încîntătoarei mele iubite nu mă părăsea nici o clipă şi-mi spuneam că, desigur, ea îmi şi telefonase acasă, după cum ne înţelesesem, convinsă că ajunsesem la Bucureşti. În mod normal, ar fi trebuit să fiu deja acolo . . . Ce avea să creadă constatînd că nu-i răspunde nimeni?

Sosirea ospătarului, cu ceea ce comandasem, îmi întrerupse acele neplăcute cugetări. Am mîncat foarte puţin şi în silă. Mi-am aprins o ţigară încercînd să stabilesc ce aveam de făcut. După o matură chibzuinţă, am ajuns la concluzia că, pentru moment, oricît m-aş fi frămîntat nu puteam rezolva nimic. Numai în dimineaţa următoare aveam tren spre Bucureşti.

În timp ce-mi beam cafeaua, care mi se părea fără gust, l-am văzut pe Todiraş la volanul maşinii sale. Era singur şi, avînd în vedere direcţia luată, am tras concluzia că se-ndrepta spre Bucureşti. Am mai zăbovit vreo oră în restaurantul motelului. Era trecut de două şi mesele din jurul meu începură să fie ocupate una după alta. Larma veselă a turiştilor nu se potrivea cu starea mea sufletească şi mă indispuse. M-am grăbit să fac plata şi mai prost dispus ca oricînd m-am ridicat de la masă, decis să mă refugiez din nou în camera mea. Atunci l-am zărit pe şeful de post. Tocmai intrase în local şi, aşa cum mă aşteptam, veni drept la mine.

— Aţi luat masa? mă întrebă, după saluturile de rigoare.
— Mda, am mormăit eu acru.
— Să vă fie de bine, îmi ură zîmbind.
L-am privit bănuitor. Oare îşi bătea joc de mine? Tînărul ofiţer nu avea însă asemenea intenţie. Privirea lui nu o ocoli pe a mea şi pe buze îi stăruia acelaşi zîmbet prietenesc. Constatarea bunelor sale intenţii nu-mi izgoni indispoziţia. Locotenentul-major Corban îmi era simpatic, dar nu aveam chef de vorbă.
— M-aţi căutat ca să-mi faceţi această urare? l-am întrebat cu nedisimulată ironie.
— Fireşte că nu, răspunse el la fel de surîzător.
Era clar că-mi înţelegea starea sufletească şi, ca atare, nu avea de gînd să-mi ia în seamă „înţepăturile".
— Am venit să vă rog să mă însoţiţi la post, continuă apoi. Sînteţi aşteptat de superiorii mei.
— Superiorii dumneavoastră? am repetat eu mirat.
— Da. Maiorul Botea şi căpitanul Podeanu. Au sosit în dimineaţa aceasta de la Constanţa.
— De la Constanţa? am repetat ca un ecou. Oare asasinarea acelui nefericit este cauza unei asemenea concentrări de forţe? Nu cred că, în alte împrejurări, tovarăşii de la municipiu s-ar fi deplasat pînă aici.
Cuvintele mele puteau părea nepotrivite, dar nu le rostisem ca să-l tachinez pe simpaticul şef de post. Eram prea uimit şi din această cauză nu-mi ardea să fac pe ironicul.
— Aveţi dreptate să vă miraţi, spuse ofiţerul. În mod obişnuit nu se întîmplă astfel. Acum însă avem de-a face cu un caz oarecum... aparte. Şi apoi, sînt implicaţi şi cetăţeni străini. Pentru ei vă rugăm să veniţi la post. Sînteţi de acord?
Stăteam amîndoi în picioare lîngă masa mea. În jur, gălăgia era destul de mare. Mi-am dat seama că nu era locul cel mai potrivit pentru asemenea discuţie. Desigur că şi interlocutorul meu constatase acest lucru, dar din politeţe nu-mi reproşase atitudinea.
— Bineînţeles. Să mergem, am spus oarecum ruşinat.
Am părăsit motelul împreună. Căldura era apăsătoare şi, curînd, fruntea îmi fu năpădită de broboane de sudoare. La orizont, se îngrămădeau nori vineţii, ameninţători. Nici o adiere nu venea să alunge zăpuşeala aceea neobişnuită.
— Se apropie furtuna, zise ofiţerul.
— Aşa se pare. Dar, la ce străini v-aţi referit? E oare vorba de cei doi blonzi?
— Da, rosti el, tamponîndu-şi cu batista faţa asudată. Au fost aduşi aici de la Constanţa.
— Aici? Cînd?
— Tot în cursul dimineţii.
— Şi eu de ce sînt invitat de superiorii dumneavoastră? V-am declarat tot ce ştiam. Nu mai am nimic de adăugat.
— Nu e vorba să faceţi o declaraţie suplimentară, mă lămuri el binevoitor. Trebuie doar să confirmaţi că cei doi indivizi se aflau în tren, în acelaşi timp cu victima.
L-am privit încruntat. O asemenea perspectivă nu-mi surîdea deloc.
— Vă înţeleg, spuse ofiţerul. Nu este ceva plăcut, dar n-avem încotro: indivizii susţin că nu l-au văzut în viaţa lor pe cel asasinat.
N-am răspuns. Ne-am continuat tăcuţi drumul. N-aveam mult de mers, însă în timp ce străbăteam şoseaua mă gîndeam că, din cerdacul vilei soţilor Todiraş, Sanda sau Mirela mă puteau zări. Faptul acesta îmi era la fel de neplăcut ca şi confruntarea cu cei doi blonzi. Din păcate, nu puteam face nimic. De acum, zarurile fuseseră aruncate...

Maiorul Botea era înalt, uscăţiv, cu părul încărunţit pe la tîmple şi privire pătrunzătoare. Atît el, cît şi căpitanul Podeanu, ceva mai robust, cu alură de atlet şi cu ochi nu mai puţin iscoditori, mă primiră într-un mod cît se poate de amabil, de parcă ne-am mai fi întîlnit. Nu încăpea îndoială că şeful de post le vorbise despre mine şi că îmi cunoşteau declaraţia cît se poate de amănunţit. Oricum, purtarea lor mă făcu să mă simt mai în largul meu şi mai puţin stingherit de iminenta revedere cu blonzii din tren.
În încăperea nu prea spaţioasă, două ventilatoare reuşeau cu greu să mai răcorească aerul. Zăpuşeala nu părea să-l deranjeze pe maior, în schimb, noi ceilalţi

transpiram și căutam să ne aflăm cît mai aproape de ventilatoarele aducătoare de răcoare.

— Apropierea furtunii face căldura deosebit de apăsătoare, mi se adresă maiorul, observînd că mă așezasem lîngă unul dintre ventilatoare. Sînteți în concediu și, fără îndoială, că la ora asta ați fi preferat să vă aflați în semiîntunericul odihnitor al camerei dumneavoastră, dar nu mai puteam amîna confruntarea cu cei doi străini. Ne vom strădui să nu vă reținem prea mult.

Fără să mai piardă vremea ordonă ca lunganii blonzi să fie aduși din încăperea alăturată. Indivizii afișau o aroganță supărătoare. Maiorul îi întîmpină zîmbind, de parcă avea de-a face cu niște oaspeți, nu cu posibili infractori.

— Ei sînt? mă întrebă.

— Da, tovarășe maior, am răspuns prompt.

— Sînteți sigur?

— Absolut.

Cei doi mă priviră cu vădit dispreț, dar mi-am dat seama că mă recunoscuseră.

— Ați călătorit împreună? mi se adresă iar maiorul Botea.

— Da. Dumnealui, am spus indicîndu-l pe cel mai solid dintre ei, după ce primul meu tovarăș de compartiment a sărit din tren, a venit în locul lui.

— Cînd omul acela a sărit din tren, din mers, care dintre ei l-a urmărit?

— Dînsul, am răspuns fără să ezit, arătîndu-l pe celălalt lungan.

— Vă mulțumesc, îmi zise maiorul Botea și, surîzîndu-le celor doi, ordonă plutonierului care-i adusese să-i ducă iar în camera de alături.

— Ați declarat că necunoscutul asasinat la Cosmeana se temea de acești străini?

— Da, acesta este adevărul. Ca să scape de urmărirea lor a sărit din tren în plin mers. Dealtfel, așa cum am arătat, unul dintre ei i-a luat urma și nu a mai revenit în tren. Au recunoscut ceva?

— Nimic, răspunse maiorul. Susțin că sînt niște turiști pașnici.

— Și cum explică faptul că unul dintre ei a rămas să-l urmărească pe omul care a sărit din tren? Nu numai eu, ci și conductorul și alți călători pot depune mărturie în acest sens.

— Știu. Ei însă au dat o explicație simplă; sînt în vacanță, n-au un program anume și fiecare dintre ei se oprește unde are chef.

— Intenționați să-i lăsați să plece? am întrebat, fără să-mi ascund dezamăgirea.

— N-avem încotro, nu-i putem reține fără dovezi concrete, zise maiorul.

— E imposibil! am exclamat. Nu încape îndoială că ei l-au asasinat pe omul acela.

Maiorul zîmbi, dar mă iscodi cu privirea.

— Pe ce vă bazați afirmațiile? mă întrebă cu același ton amical. Există fapte care vă fac să fiți atît de sigur că străinii aceștia au comis crima?

Pentru o clipă, am fost tentat să-i vorbesc despre relatarea Sandei Mirea, dar am renunțat. M-am gîndit că n-aș fi făcut decît să încurc lucrurile, odată ce nu puteam ști dacă povestea ei era adevărată sau nu. Maiorul Botea și subordonații săi aveau nevoie de dovezi concrete ca să-i poată aresta pe blonzii din tren, nu de aiureli.

— Din nefericire, nu pot să vă ajut mai mult, am spus necăjit.

— Ei, ce să-i faci, zise maiorul. Vă rog să ne dați și o declarație scrisă.

Atît el cît și căpitanul Podeanu îmi strînseră mîna și-mi mulțumiră pentru ajutorul dat. Apoi, mi-am scris declarația și am părăsit postul de Miliție.

Am pornit încet spre motel, fără să-mi mai pese că aș putea fi văzut de locatarii vilei lui Todiraș. Gîndul că cei doi blonzi aveau să fie lăsați să plece „liberi și nestingheriți de nimeni“ îmi era deosebit de neplăcut. O rafală neașteptată de vînt mă izbi în față, readucîndu-mă brusc la realitate.

„Furtuna!“ mi-am spus tresărind.

Cerul era acum acoperit în întregime cu nori întunecați, din pîntecele cărora izbucneau din cînd în cînd zigzagurile orbitoare ale fulgerelor. Am grăbit pasul. Vîntul se întețise și ridica trîmbe de praf și frunze. Cînd am pășit în holul primitor al motelului, furtuna se dezlănțui. Bubuitul tunetelor se împletea cu șuierul vîntului și vuietul amenințător al valurilor mării.

M-am îndreptat spre restaurant, dornic să beau un suc rece, înainte de a mă retrage în camera mea. Pășeam gînditor, fără să dau atenție celor care, instalați în fotoliile din hol, așteptau să se potolească stihiile dezlănțuite. De aceea am tresărit cînd cineva mi-a atins brațul. M-am întors surprins. Sanda Mirea se afla în fața mea și mă privea cu un aer mustrător.

Era din nou lîngă mine! Ochii ei violeți, minunați, mă priveau, iar parfumul ei, atît de cunoscut, mă învăluia tulburîndu-mă. Am privit-o la rîndul meu. Mi-am dat seama că o iubeam și o doream mai mult ca oricînd.

— Mă aștepți de mult? am întrebat-o.

— De vreo jumătate de oră. Cum de n-ai plecat? Te-am sunat la București și tu ești aici! Te joci?

— Am pierdut trenul, am invocat eu prima scuză care mi-a venit în minte. Se întîmplă, nu? Cînd am părăsit vila, nu m-am dus direct la gară; am hoinărit prin Cosmeana ca să-mi iau rămas bun de la locurile acestea pe care le-am îndrăgit. De aceea am ajuns după plecarea trenului...

Sanda mă asculta tăcută. Nu făcu nici un comentariu, însă știam că nu mă crezuse.

— Te-am văzut cînd treceai pe șosea, se mulțumi să spună. M-am mirat că te mai afli aici. Nu știam ce să cred. Oare te ascunzi de mine?

— Nu, ce idee! am protestat. Ți-am explicat doar...

— Am auzit, mă întrerupse ea. Ai pierdut trenul. Dragul meu, puteai găsi o explicație mai credibilă, sau, poate, te-am luat prin... surprindere?

Am preferat să dau alt curs conversației. Nu voiam să ne certăm.

— N-ar fi mai bine să stăm la o masă, în restaurant? i-am spus.

— De acord.

Deși sala nu era prea aglomerată, ne-am așezat la o masă mai retrasă. Furtuna ajunsese la apogeu. Prin vitrinele mari ale localului se vedeau arborii zgîlțiiți nemilos de vîntul puternic. Rafalele de ploaie izbeau geamurile, prăvălind asupra lor torente de apă. Șoseaua se transformase într-un puhoi în mijlocul căruia se rostogoleau smocuri de iarbă, hîrtii, frunze și chiar ramuri smulse din copacii biciuiți de vijelie.

— Acum nu poți pleca, am observat eu.

Privirea ei se opri stăruitor asupra mea.

— Partea proastă este că te-a văzut și Mirela Todiraș, spuse încet, fără să dea atenție cuvintelor mele. A fost foarte necăjită și oarecum jignită.

— Jignită? Doar știe bine că soțul ei mi-a arătat clar că am devenit indezirabil.

— Da, însă ea n-are nici o vină, remarcă Sanda.

— Iubito, nu crezi că ar trebui să vorbim despre noi? i-am spus, luîndu-i mîna.

Nu și-o retrase. Doream atît de mult s-o strîng în brațe!

— N-ai vrea să vii la vilă? mă întrebă, lăsîndu-mi întrebarea fără răspuns.

— E imposibil, am replicat. Cînd Todiraș aproape că m-a dat afară? Propunerea ta mă uimește, draga mea.

— De ce? Iancu e plecat la București. Am uitat să-ți spun.

— A plecat?

— Da. A primit o telegramă de la șefii lui. Chestiuni de serviciu, mă lămuri ea. Așa că în casă sîntem numai noi două. De aceea ți-am propus să vii. Fii sigur că Mirela se va bucura să te revadă.

— Bine, dar...

— N-avea grijă, mă întrerupse iubita mea, n-are să-i pomenească nimic soțului ei.

— Nu-i vorba de asta, am replicat oarecum indispus. N-am de gînd să mă duc la vilă.

— Cum dorești, zise Sanda, renunțînd să mai stăruie. Nu părea supărată, ci dezamăgită de refuzul meu.

— Vrei să ne întîlnim la noapte? am întrebat-o.

— Unde?

— Pe plajă.

— Nu va fi plăcut, după o asemenea furtună, spuse ea privind pe fereastră.

Ploua la fel de tare, însă undeva, spre apus, cerul prinsese să se lumineze. Norii negri și vineții, imensă turmă întunecată, se rostogoleau mînați de șfichiul necruțător al vîntului.

— Furtuna se va potoli curînd și...

— Nu, nu se poate, mă întrerupse Sanda. Să ne luăm rămas bun acum.

— Trebuie să ne vedem, am protestat.

— Trebuie, repetă ea ca un ecou. Adevărul este că aveam atîtea să-ți spun . . .

Nu îndrăzneam s-o invit în camera mea de la motel. Dar nu exista altă soluție.

— N-ai vrea să vii la mine?

— În camera ta? făcu indispusă. Nu-mi pasă de convenienţe, dar nu cred că este momentul potrivit să . . .

— În a mea sau într-a ta, am întrerupt-o nerăbdător.

— În camera mea? se miră Sanda.

— Firește. Ești doar turistă, nu? De ce n-ai închiria și tu o cameră? Sînt destule.

— Să închiriez . . .

— Da, am întrerupt-o din nou. În felul acesta eviţi orice fel de comentarii.

— Şi Mirela?

Îmi dădeam seama că ideea mea nu-i displăcea.

— Ai să scapi tu cumva de la vilă, am rostit cu convingere.

— E o nebunie! zîmbi Sanda.

Curînd, furtuna își porni cohortele de nori și fulgere spre alte locuri. Cerul se lumină și razele lui, deşi se apropia ceasul amurgului, avură totuşi destulă putere ca să mai zbicească glia saturată de apă. Micile băltoace, rămase ici-colo, sclipeau ca niște cioburi de cristal, iar picăturile de ploaie, aninate de frunze, aruncau jerbe de scîntei multicolore.

Sanda porni curînd spre vilă. Reţinuse o cameră, aşa cum o sfătuisem eu. Urma ca pe înserat să revină la motel. Ne înţelesesem ca pe la unsprezece noaptea să mă duc în camera ei. Am urmărit-o pe Sanda cu privirea în timp ce se îndepărta. Păşea încet, evitînd băltoacele şi, înainte de a o lua spre drumeagul care ducea la vilă, se-ntoarse şi-mi făcu semn cu mîna. Am făcut la fel, apoi . . . mi-am privit ceasul. Era abia cinci!

„Pînă la unsprezece noaptea e mult!“ mi-am spus, simţindu-mă cuprins de nerăbdare.

Ca să mă mai liniştesc, m-am decis să fac o plimbare pe ţărmul mării. Valurile erau încă destul de agitate şi vuietul lor ajungea pînă la mine ca un muget amenințător.

Acum, după furtună, cerul căpătase o limpezime stranie. Atmosfera, purificată, mirosea înviorător a frunze fragede şi mare. Pe şosea, circulaţia reîncepuse, iar Cosmeana pulsa de viaţă. Oamenii strîngeau în grămezi frunzele rupte, măturau apele care bălteau pe ici pe colo, deschideau ferestrele. Soarele se ivise din nou pe bolta bine spălată de ploaie şi, înainte de a apune, îşi revărsa cu generozitate razele. Păsărelele îşi înfoiau penele ca să se zbicească şi îşi reîncepură trilurile, pisicile îşi făceau toaleta, întinse voluptuos în vreun loc mai însorit, în timp ce cîinii, înnebuniţi de mirosurile aţîţătoare şi necunoscute lăsate în urma ei de vijelie, alergau amuşinînd în toate părţile sau încercînd să vîneze gîzele care îndrăzniseră şi ele să-şi facă apariţia, părăsindu-şi ungherele pe unde stătuseră ascunse.

Această înviorare a naturii îmi stîrnea şi mai mult tulburarea. Păşeam încet pe nisipul umed al plajei, presărat cu smocuri de alge, crengi şi frunze. Talazurile continuau să fie răscolite şi se repezeau spre ţărm împodobite încă cu războinice panaşe de spumă. Nu-şi recăpătaseră culoarea obişnuită; mai erau cenuşii-verzui, nuanţă neliniştitoare dăruită de furtună.

M-am plimbat destul de multă vreme pe malul mării, gîndindu-mă la apropiata şi atît de dorita întîlnire cu Sanda. Totodată însă mă întrebam dacă, de data asta, se va decide să fie sinceră cu mine, dezvăluindu-mi adevărul. În ciuda faptului că o iubeam la fel de pătimaş, sau poate tocmai de aceea, ajunsesem să găsesc tot mai neverosimilă povestea ei cu colecţia de tablouri şi cu nazistul muribund.

Într-un tîrziu, mi-am privit ceasul. Era aproape şase şi jumătate şi m-am hotărît să revin la motel. Mergeam agale, deoarece nu aveam nici un motiv să mă grăbesc. Pe drumeagul din preajma motelului m-am întîlnit nas în nas cu şeful de post. Păru încîntat că mă vede.

— Aţi ieşit şi dumneavoastră la plimbare? mi se adresă, zîmbind ca de obicei. Eu, deîndată ce am putut, am ieşit să iau o gură de aer proaspăt.

Eram convins că nu întîmplător îmi ieşise în cale.

— Nu-i de mirare, am replicat, încercînd să fiu la fel de zîmbitor. După zăpuşeala de astăzi, răcoarea de acum e binevenită.

— V-aţi plimbat pe plajă?

— Da. Însă marea este încă destul de agitată.

— E firesc. Furtuna a fost neobişnuit de puternică. Mă întreb dacă prietenul dumneavoastră a fost surprins în drum de vijelie.

— Prietenul meu? Vă referiţi la Iancu Todiraş? am făcut eu pe miratul.

— Da.

— A plecat? am întrebat cu o nedumerire cît se poate de firească.

Îl simpatizam pe inteligentul ofiţer, dar nu aveam intenţia să-i pomenesc despre vizita Sandei. Se dovedi însă că tertipurile mele nu aveau nici un rost.

— Nu ştiaţi? îmi răspunse el tot printr-o întrebare. Încîntătoarea doamnă care locuieşte la vila Todiraş nu v-a spus?

— Văd că sînteţi la curent, am spus uşor agasat.

— Într-o localitate atît de mică e normal să se afle totul. Amicul dumneavoastră a primit o telegramă care-l chema urgent în capitală. Probleme de serviciu, aşa se pare.

— Şi asta o ştiţi?

Pentru cîteva clipe am păşit alături cufundaţi fiecare în gîndurile lui. Aşadar, Sanda îmi spusese adevărul cînd afirmase că Iancu Todiraş fusese chemat la Bucureşti, pe neaşteptate.

„Cel puţin în privinţa aceasta nu m-a minţit", mi-am zis cu mulţumire.

— Observ că la Cosmeana şi primirea unei telegrame constituie un eveniment, am rostit cu malițiozitate. Un eveniment de care se vorbeşte.

— Localitate mică, ce să-i faci? replică surîzînd ofiţerul. În unele zile nu se primeşte nici o telegramă, continuă apoi. Şi, de fapt, poate că nu era cazul să sosească nici asta.

— Cum adică? am întrebat.

Nu înţelegeam unde vrea să ajungă. Mă convinsesem că locotenentul-major Corban nu era genul de om care aruncă vorbe în vînt.

— Dumneavoastră nu sînteţi de aceeaşi părere? mi se adresă el. De ce era nevoie să i se trimită lui Todiraş o telegramă, cînd i se putea comunica totul telefonic? Doar are telefon, nu?

L-am privit surprins. Într-adevăr, ce rost avea să i se expedieze o telegramă cînd se putea rezolva problema cu un simplu telefon?

— Poate că era nevoie de ceva scris, ca să i se întrerupă concediul, am sugerat.

— Poate, răspunse calm ofiţerul.

În sinea mea găseam ciudată brusca plecare a fostului meu coleg de liceu. La fel de ciudată ca şi purtarea lui din ultimele zile.

— Poate că Lică Manoilescu v-ar fi putut da unele indicaţii. L-aţi interogat?

— Nu. Pentru moment, i-am atras doar atenţia să nu părăsească localitatea.

— Şi cu cei doi străini ce se aude? Au mărturisit ceva? am întrebat. Sau, poate, nu este permis să-mi răspundeţi? N-aş vrea să fiu indiscret.

— Nu comiteţi nici o indiscreţie, mă asigură ofiţerul. Indivizii n-au recunoscut nimic. Susţin cu îndărătnicie că sînt nişte turişti paşnici.

— N-aţi aflat nimic despre ei?

— Pînă acum, nu.

— Au recunoscut că au fost la noi în ţară în timpul războiului?

— Nu. Au declarat că au servit în trupele Wermacht-ului, dar numai în vest. Cică erau prea tineri pe atunci, aşa că n-au fost trimişi încoace.

— Mint. Cu siguranţă că mint.

— Aceasta este şi părerea noastră, însă... nu putem dovedi nimic. Sînt cetăţeni străini şi va trebui să le dăm drumul din lipsă de dovezi.

— Bine, dar ei sînt ucigaşii! am exclamat indignat. V-am mai spus-o.

— Aşa este, zise locotenentul-major. Şi eu cred la fel.

— Atunci?

— Nu-i putem aresta fără dovezi. Nu este suficient să fim noi convinşi de vinovăţia lor. Trebuie s-o şi dovedim.

Gîndul că asasinii aveau să scape nepedepsiţi mă um-

plea de indignare, dar eram nevoit să accept justețea spuselor ofițerului.
— Trebuie s-o dovedim, repetă el îngîndurat.

Cu cît treceau orele, nerăbdarea mea creștea. Pe la opt am luat o cină frugală în restaurantul motelului și, după aceea, m-am retras în camera mea. M-am întins pe pat, fără să aprind lumina. Sanda îmi spusese că are să se instaleze în camera pe care o reținuse deîndată ce avea să se întunece. Nu mă îndoiam că are să se țină de cuvînt.
La unsprezece noaptea, așa cum stabilisem, m-am dus în camera ei. Știam că avea numărul 27. Sanda îmi ceruse să nu bat la ușă ca să nu atrag atenția. M-am conformat. Era acolo și mă aștepta. Ne-am îmbrățișat. O simțeam însă oarecum rigidă în brațele mele. Faptul m-a mirat. Cînd am sărutat-o s-a arătat la fel de pătimașă ca de obicei, dar... era vădit că ceva o preocupa.
— Am recurs la tot felul de manevre ca să părăsesc vila, îmi spuse ea. Din păcate, fără succes; Mirela știe că am venit să mă întîlnesc cu tine. Firește, n-a făcut nici un comentariu, e prea fină pentru asta, însă *știe*. Nu-mi pasă, totuși..., totuși am înțeles că atitudinea ta a jignit-o. Și îi dau dreptate. Cînd ai aflat că soțul ei a plecat, ar fi trebuit să vii la vilă. Nu să ne lași singure. Recunoaște că nu te-ai purtat cum se cuvine. Tu...
O priveam din ce în ce mai îngrijorat. Era la fel de frumoasă, apropierea ei mă tulbura la fel de mult, însă ceva nu era în regulă. Chiar vorbăria aceea neobișnuită dovedea cu prisosință acest lucru. Prin nu știu ce asociație de idei îmi amintea de un tragic episod din copilărie: un bun prieten al familiei, venise să-i anunțe mătușii mele moartea soțului ei, care pierise pe front. Și acel prieten vorbise la început vrute și nevrute, nehotărîndu-se să pomenească din prima clipă despre trista veste. Vorbăria lui n-o păcălise pe mătușa mea. Pălind îngrozitor, ea l-a întrebat: „Ce-i cu bărbatul meu?“ M-am înfiorat fără să vreau și am încercat să-mi izgonesc din minte cele petrecute atunci. N-am izbutit.
— Tu însă, își continuă Sanda perorația, te-ai arătat indiferent și, deși ne știai singure ai preferat să...

— Iubito, ce-i cu tine? am întrerupt-o eu, nemaiputînd să-mi înăbuș îngrijorarea.
Mă privi stupefiată. În ochii ei violeți se oglindea spaima. M-am apropiat de ea și, cuprinzîndu-i mijlocul, am silit-o să se așeze lîngă mine, pe pat.
— Ce-i cu tine? am întrebat-o din nou.
Se ghemui la pieptul meu.
— Mi-e teamă! șopti ea.
Părea, într-adevăr, înspăimîntată. Am strîns-o în brațe, dornic s-o ocrotesc, s-o ajut. Acum, că-mi mărturisise ce o frămînta, rămînea tăcută. Deci, vorbăria ei era menită să-i ascundă teama!
— De cine te temi?
— Nici eu nu știu, murmură lăsîndu-și capul pe umărul meu.
Parfumul ei mă învăluia, îmbătător, trupul ei cald, îmbietor, se afla acolo, lipit de trupul meu, dar, auzindu-i cuvintele, ghimpele îndoielii îmi împunse iar inima. Oare îmi spunea adevărul sau juca teatru? Aș fi vrut atît de mult să fiu sigur că nu mă minte, că era, realmente, amenințată. Din nefericire, ***nu puteam*** fi sigur. N-am rostit nici o vorbă, însă ea parcă ghici ce simțeam. Se desprinse încet din îmbrățișare și se îndepărtă de mine.
— Este ceva în legătură cu... colecția de tablouri? am întrebat-o.
Ezită înainte de a-mi răspunde. Se sprijini cu spatele de perne și, cu un gest binecunoscut mie, își îndepărtă șuvițele de păr de pe frunte.
— Nu chiar, veni abia auzit răspunsul ei.
Am tresărit. Așadar, nu mă înșelasem! Abătut, mi-am aprins o țigară. Am tras un fum, însă mi s-a părut anostă și m-am grăbit s-o sting. Lumina palidă a veiozei țesea în jurul nostru o atmosferă de intimitate, prielnică dragostei. La ce bun? Vraja care mă-nvăluise se destrămase. Rămăsese numai amărăciunea.
— Colecția aceea de tablouri, colecția aceea... nici nu există, nu-i așa? am întrebat-o, evitînd s-o privesc.
Rostisem cuvintele cu greutate. Încă nu-mi răspunsese, dar eram convins că nu greșisem presupunînd că-mi „turnase“ o poveste de adormit copiii...
— Nu există, murmură ea tot atît de încet ca înainte.

Nici nu eram în stare să mă revolt. Mă năpădi un fel de sfîrşeală.

— De ce m-ai minţit? De ce a fost nevoie să inventezi basmul cu tablourile?

Vorbisem calm, aproape cu indiferenţă. Glasul meu parcă venea de departe... De fapt, indiferenţa mea nu era decît o urmare a şocului pe care-l resimţisem. Pare ciudat ceea ce spun, dar aceasta era realitatea. Mi s-ar fi putut aminti că bănuisem de mult totul, că mă aşteptasem la o asemenea întorsătură. Foarte adevărat. Însă una este să ai de-a face cu bănuieli şi alta să te trezeşti în faţa unor certitudini. Cînd eşti chinuit de bănuieli mai poţi spera, s-ar putea dovedi neîntemeiate, în schimb, certitudinea nu-ţi mai lasă nici o licărire de speranţă... Este ceva de netăgăduit.

— De ce? am repetat fără s-o privesc.

— Pentru că nu voiam să te pierd, îmi răspunse cu oarecare înverşunare.

— Şi ca să mă reţii n-ai găsit altă cale decît minciuna? am observat eu cu acelaşi calm aparent.

În sinea mea mă întrebam ce o determinase să-mi mărturisească de bunăvoie că mă minţise. Oare ce urmărea? Oricît aş fi vrut, nu mai puteam avea încredere în ea. Ce garanţie aveam că noul ei adevăr, pe care se pregătea să mi-l „servească" nu era o nouă minciună?

— Poţi să mă condamni, însă am minţit numai fiindcă doream să te păstrez.

— Deci, colecţia de tablouri nu există, am rostit ca şi cînd trăgeam o concluzie.

— Nu există, zise Sanda cu aceeaşi înverşunare în glas. Nici colecţia, nici tatăl meu cel bogat. Tatăl meu era un meseriaş sărman, care muncea din zori şi pînă seara pentru o bucată de pîine. Avea o mică dugheană unde repara încălţămintea uzată a vecinilor, la fel de sărăntoci ca el. Am preferat să-l transform, pentru tine, într-un avocat pe cît de celebru, pe atît de bogat.

— Tatăl meu a fost un simplu muncitor, la fel de sărac ca al tău, am replicat. Crezi că ştiind adevărul despre familia ta te-aş fi iubit mai puţin?

— Voiam să mă prezint într-o....

Am întrerupt-o. Argumentele ei nu mă convingeau, şi mă îndoiam că noua ei versiune era adevărată.

— Şi soţul tău? am întrebat-o. Nici el nu există?

— Din păcate, există, deşi nu ştiu unde se află în prezent. Am devenit soţia lui în 1949. Pe atunci eram foarte tînără. Credeam că tot ce zboară se mănîncă. Îndată după căsătorie, am plecat amîndoi în Elveţia. Deţinea o funcţie destul de importantă şi putea călători des în străinătate. Ne-am instalat la Geneva. Din prima zi mi-a mărturisit că nu mai are de gînd să se reîntoarcă în ţară. Pînă atunci nu-mi pomenise nimic despre intenţiile lui; crezusem că era vorba de o călătorie în interes de serviciu. Mi-a prezentat în culorile cele mai trandafirii viaţa pe care urma s-o ducem acolo. M-a convins. Nu i-a fost greu, dealtfel: îl iubeam. Cîteva săptămîni am dus-o, într-adevăr, foarte bine. Excursii, localuri elegante, spectacole. Eram fericită. Soţul meu nu. Găsea viaţa la Geneva prea sobră, prea monotonă. Visul lui era să emigreze în Statele Unite. De aceea nu m-am mirat cînd, într-o seară, mi-a spus că trebuie să lasă singur, ca să se întîlnească cu un prieten, care avea să ne aranjeze emigrarea în Statele Unite. A plecat. De atunci nu l-am mai văzut, nici n-am primit vreo veste de la el. Îţi închipui cîte am avut de îndurat cînd m-am trezit singură, într-un oraş străin, fără bani, fără prieteni. Oraşele mari ale străinătăţii, cu vitrinele lor strălucitoare, cu clădirile lor impunătoare sînt minunate dacă eşti un turist cu portofelul plin. Însă pentru un străin lipsit de mijloace sînt un infern. Am cunoscut frigul, foamea, umilinţele. Ajunsesem într-o situaţie atît de grea, încît sinuciderea mi se părea singura soluţie. Da, îmi doream moartea, spuse ea.

Glasul i se frînse. Am privit-o. Trăsăturile ei crispate, ochii înlăcrimaţi şi fiorii care-i străbăteau trupul arătau că amintirea acelor zile de deznădejde o tulbura profund. Inima mi se strînse şi, pentru o clipă, m-am simţit tentat s-o iau în braţe şi să o liniştesc cu sărutările mele. N-am făcut-o însă. Mi-am amintit că şi atunci cînd îmi povestise despre nenorocirile închipuite ale familiei ei se arătase la fel de emoţionată. De unde puteam şti că şi de data aceasta nu juca teatru? Şi apoi, în cazul că totuşi nu minţise afirmînd că soţul ei o părăsise acolo, la Geneva, se punea întrebarea de ce nu apelase la Ambasada noastră din Berna ca să ceară repatrierea?

M-am gîndit s-o întreb de ce nu se adresase Ambasadei noastre, dar am renunțat. Ce rost avea? Desigur că ar fi găsit o justificare plauzibilă.

— Îmi dai o țigară? mi se adresă, încercînd să-și recapete stăpînirea de sine.

I-am întins tăcut o țigară și i-am aprins-o. Trase cîteva fumuri și ațintindu-și privirea în gol zise abia auzit:

— Tocmai cînd eram mai disperată, l-am cunoscut pe omul care avea să mă scoată din impas.

— Cine era?

— Gerstenmayer.

— SS-istul? am exclamat uimit.

— Pe atunci nu știam că fusese ofițer în trupele SS. Avea vreo patruzeci și cinci de ani. S-a purtat bine cu mine. Mi-a oferit adăpost, siguranță. Locuiam într-o vilă cam retrasă. Ne vizitau doar cîțiva prieteni de ai lui. După suferințele îndurate, noua mea existență mi se părea minunată. Heinrich, așa îl chema, căuta să-mi facă traiul cît mai plăcut. Sănătatea lui însă era cam șubredă. Odată a avut un atac de cord. Nu știa dacă scapă sau nu. Medicii se arătau sceptici. Știind că va muri, mi-a vorbit despre aurul pe care-l lăsase în România.

„După tablouri de valoare, aur! mi-am spus abătut. Oare care-i adevărul?“

— Și, totodată, mi-a mărturisit că a fost ofițer în SS. Pînă atunci susținuse că este austriac și că lucrase la intendența armatei. Dîndu-și seama că i se apropie sfîrșitul, nu mi-a mai ascuns nimic. Mi-a mărturisit că se refugiase în Elveția și își luase o nouă identitate, deoarece era urmărit pentru crime de război. Se pare că comisese multe fărădelegi. Cu mine se purtase bine, dar poate că o făcuse din cauză că eram din România,și, cine știe? — poate spera să-l ajut la recuperarea aurului său.

Înclinam să cred că așa era, dacă, firește, ceea ce îmi povestise acum era adevărat...

— Apoi mi-a dat și schița locului unde, pe vremea cînd se aflase în România, poruncise să se ascundă aurul. De fapt, era vorba de lingouri de aur și de bijuterii de mare valoare. Ascunzătoarea se află la Cosmeana. Împrejurările în care au fost ascunse îți sînt cunoscute. Cele ce ți-am relatat în această privință sînt reale.

— Tot e ceva, am remarcat ironic. Nu m-ai mințit sută la sută.

— Ironia ta nu mă miră, rosti Sanda cu tristețe. E firesc să fie așa.

Își stinse țigara, mai precis ce rămăsese din ea, și continuă.

— Mai tîrziu, am aflat că aurul și bijuteriile proveneau de la evreii din Ungaria. Era prețul plătit de acei nefericiți în încercarea de a-și salva viața.

— Și tu vrei aurul acela blestemat? Crezi că are să-ți aducă fericire? am exclamat copleșit de furie și amărăciune.

— L-am vrut, zise ea cu vădită oboseală în glas. Suferisem atît de mult din cauza mizeriei... Speram că punînd mîna pe acea comoară o să am existența asigurată. Nu am vrut însă moartea nimănui. Deși...

— Deși? am întrebat, văzînd că se oprise.

— Gerstenmayer mă prevenise. De existența comorii știau și cîțiva foști camarazi de-ai lui. Aceștia și acoliții lor aveau să facă totul ca să-și însușească tezaurul ascuns la Cosmeana. Fără îndoială că ei l-au ucis pe omul din tren.

— Îi cunoști?

— Nu. Cu toate că m-au atacat și pe mine.

— Pe tine?

În ciuda strădaniei mele, vocea mea exprima neîncredere.

— Da. Mi-au furat schița încredințată de Heinrich. Firește, au avut grijă să-mi ia și banii și alte cîteva obiecte, pentru ca totul să pară o spargere obișnuită. Eu însă știam că nu este așa.

— Unde s-a întîmplat?

— La București.

— Te-au urmărit?

— Așa se vede.

— Și?

— Am venit aici fără schiță.

Spusele ei nu erau verosimile. Nu-mi venea să cred că lăsase schița, atît de prețioasă pentru ea, la îndemîna oricui. Și nu numai acest fapt, ci, în general, găseam relatarea ei prea romanțioasă, prea semănînd a roman foileton.

— Fără schiţă ..., am rostit ca un ecou.
— Da. Cînd Iancu Todiraş mi-a comunicat că este momentul să apar la Cosmeana, nu mai aveam schiţa.
Am privit-o uluit. Mi se părea că nu auzisem bine. Todiraş îi comunicase cînd să vină?
— Iancu Todiraş? Cum..., este posibil? am îngăimat cu greutate.
— Ţi se pare incredibil, nu? zise ea cu un surîs amuzat. Ar fi trebuit să pomenesc despre asta mai de mult. Recunosc că povestesc cam dezlînat. Evocarea trecutului lui nu-mi face nici o plăcere.
— Despre ce ar fi trebuit să-mi pomeneşti? am insistat.
— Iată. Cînd mi-a dat schiţa, Heinrich mi-a dat şi o adresă: aceea a lui Iancu Todiraş.
Am privit-o năucit. Ce legătură putea fi între fostul meu coleg de liceu şi acel criminal de război?
— Se cunoşteau? am murmurat neîncrezător.
— Altfel cum de avea adresa lui? replică ea.
— Poţi obţine uşor o adresă, i-am întors-o.
— Nu este numai asta. M-a sfătuit să-i solicit sprijinul. Nu mi-a dat amănunte, nici nu i le-am cerut de altfel, dar se vedea că avea încredere în Todiraş. După toate probabilităţile „colaboraseră"...
— „Colaboraseră"? Adică, SS-istul acela te-a sfătuit să apelezi la Iancu Todiraş? am întrebat în speranţa că Sanda îmi va spune că-i înţelesesem greşit explicaţiile.
N-a fost aşa. M-a privit cu compătimire.
— Exact, rosti apoi răspicat.
„Colaboraseră? Iancu şi SS-istul Gerstenmayer?" îmi repetam uluit şi îndurerat.
Am încercat să judec mai limpede, am făcut unele calcule. În 1944, fostul meu coleg care era mai mare ca mine cu doi ani, avea douăzeci şi trei de ani. Dar, era aceasta o dovadă că avusese legături cu trupele hitleriste? Deodată, cuvintele Mirelei îmi reveniră cu o dureroasă claritate în minte. „La început am avut impresia că soţul meu şi Sanda Mirea se cunoşteau mai de mult", îmi spusese ea. Aşadar, nu se înşelase!
— Şi? am izbutit să şoptesc.
— I-am scris lui Todiraş, m-am întîlnit cu el...
— Unde? am întrerupt-o.

— La Bucureşti, cînd am revenit în ţară. Pentru că m-am întors. Mă atrăgea aurul acela.
— Şi Mirela?
— Ce-i cu Mirela? se miră ea.
— Ştia? Adică, era la curent cu faptul că tu şi soţul ei vă cunoşteaţi?
— Bineînţeles că nu.
Cel puţin Mirela Todiraş nu mă minţise.
— Înseamnă că întîlnirea voastră de pe litoral n-a fost... întîmplătoare, am observat.
— Nu. Totul fusese aranjat de Iancu Todiraş. Mi-a telefonat unde anume se află şi mi-a cerut să vin. M-am conformat şi... Ei, restul a fost uşor. Mirela este o femeie pe cît de drăguţă, pe atît de încrezătoare. M-a simpatizat din primul moment, ne-am împrietenit şi m-a invitat la Cosmeana. N-avea idee că nu invitaţia ei mă adusese aici.
— Ai venit la chemarea lui Iancu, dornică să pui mîna pe aurul acela pătat cu lacrimi şi sînge, am spus cu răutate. Iată ce te-a adus la Cosmeana. Şi naiva de Mirela credea că ai venit dînd curs invitaţiei ei...
— Credea şi nădăjduiesc să creadă şi în continuare, zise Sanda. Să ştii că ţin la Mirela şi n-aş vrea să sufere aflînd realitatea.
— Pînă la urmă tot are să afle şi are să sufere, am remarcat eu acru.
Sanda nu mă contrazise. Îşi dădea desigur seama că, mai devreme sau mai tîrziu, totul avea să iasă la iveală. Pentru cîteva clipe rămaserăm tăcuţi, cufundaţi în gînduri.
— Şi schiţa? mi-am amintit eu. Ai venit la Cosmeana fără schiţă?
— Da. Ţi-am spus: între timp fusese furată. Am încercat s-o refac din memorie, dar fără succes. Speram că Iancu Todiraş cunoaşte locul şi...
— Pînă acum, speranţa ta se numea Durău, acum se numeşte Todiraş, am observat, eu. Sau poate că şi Durău este o creaţie a ta!
Şi-a plecat fruntea fără să răspundă. N-am insistat.
— Durău există şi..., începu ea, dar am întrerupt-o.
— Nu te mai osteni să inventezi o nouă poveste despre providenţialul Durău. Ceea ce mă interesează pe

mine este dacă acum mi-ai spus adevărul. Mai precis, aş vrea să fiu sigur că nu mi-ai îndrugat iar basme.

— Dragul meu, cum poţi să fii atît de crud?

Un val de mînie mă năpădi. Am apucat-o de umeri şi am zgîlţîit-o cu putere.

— Sanda, trebuie să ştiu, *trebuie!* aproape că am strigat. Acum mi-ai spus adevărul?

— Da, da! exclamă ea. Crede-mă! Te rog mult să mă crezi!

— Nu ţi-e teamă că am să le comunic totul celor de la Miliţie? Doar am mai discutat cu şeful de post.

— Nu, nu mă tem că ai s-o faci, răspunse ea, lipindu-se de mine.

— Îţi închipui că pot tăcea? Uiţi că asasinarea...

— N-ai s-o faci, n-ai să mă trădezi, mă întrerupse ea.

— Cum poţi fi atît de sigură? am replicat. Pe ce te bazezi?

— Pe dragostea noastră, răspunse zîmbind. Mă iubeşti şi te iubesc.

— Această dragoste nu te-a împiedicat să-mi înşiri un munte de minciuni gogonate, am observat cu amărăciune. Straniu fel de a iubi!

— Acum nu te mint, murmură ea.

— Precizarea este binevenită, am spus căutînd să-mi recapăt calmul. Nu văd însă de ce nu m-ai minţi şi acum...

— Sergiule, vrei să mă răneşti? Nu-ţi dai seama că nu te mai pot minţi?

— Nu, am rostit cu brutalitate. De ce mi-ai spune adevărul de data asta?

— Pentru că nu se poate altfel! exclamă Sanda cu glas tremurător. Numai tu mă poţi ajuta şi... şi apoi, mă tem, mă tem să nu fiu ucisă...

Observasem de la început că era înspăimîntată. Poate că nu se prefăcea, aşa cum o bănuisem la un moment dat. M-am întors spre ea. Privirile ni se întîlniră.

— Sergiule, murmură ea, chiar dacă mă condamni din pricina aurului, nu mă poţi părăsi. Mă iubeşti. Ştiu că mă iubeşti.

I-am înconjurat umerii cu braţul şi am tras-o uşor spre mine. Se ghemui din nou la pieptul meu, căutînd

parcă ocrotire. Gestul ei m-a mişcat mai mult decît o mie de cuvinte.

— De cine te temi? am întrebat-o, cu faţa îngropată în părul ei.

— De foştii camarazi ai lui Gerstenmayer. Sînt capabili de orice mîrşăvie. Dealtfel, vezi şi tu că tuturor acelora care au vreo legătură cu tezaurul nu le-a mers deloc bine. Omul din tren a fost asasinat, Iancu Todiraş a plecat pe neaşteptate şi Lică...

— Lică! am exclamat uimit. Era şi el amestecat?

— Da. Se supunea orbeşte lui Todiraş.

— Atunci, cum de s-a apucat să discute cu unul dintre lunganii blonzi? Erau şi ei de partea voastră? am întrebat nemaiînţelegînd nimic.

— Fireşte că nu, protestă Sanda. Nu pot fi sigură, dar am toate motivele să cred că sînt trimişii „celorlalţi".

Eram prea năucit ca să descîlcesc pe loc ghemul acelor întîmplări încîlcite.

— Şi ce-i cu Lică? m-am mulţumit să întreb.

— A dispărut, zise ea abătută.

— A dispărut? am repetat uluit. Cînd?

— De dimineaţă n-a mai dat pe la vilă şi Mirela credea că nu venise deoarece nu se simţea bine. Înainte să pornesc încoace, nepoata lui, Ilinca, i-a mărturisit îngrijorată că nu se arătase nici pe acasă. Nu ştia ce să facă, fiindcă nu se mai întîmplase ca el să plece fără să-i spună unde se duce sau cît are să lipsească. Mirela a liniştit-o cu greu, însă era şi ea îngrijorată.

— Faptul că lipseşte de azi dimineaţă nu înseamnă că a dispărut. O fi avut şi el ceva de rezolvat, şi, plecînd în grabă, n-a apucat să-şi anunţe nepoata. Poate că, între timp, s-a şi întors.

— N-ar fi exclus, admise Sanda, dar mi-am dat seama că nu credea într-o asemenea eventualitate.

Se îndepărtă de mine şi se lăsă iar pe perne. M-am ridicat şi m-am apropiat de fereastră. Cerul era de un negru-albastru catifelat, presărat cu stele. Luna nu se vedea. Frumoasele nopţi, cînd luna îşi revărsa cu dărnicie razele argintii, îmi reveniră în minte.

„Frumoasele nopţi cu lună, nopţi de dragoste!" m-am gîndit năpădit de amărăciune.

Mi se păreau atît de îndepărtate... Parcă nici nu le trăisem... De ce mă mințise Sanda? De ce-mi otrăvise sufletul și stricase ceea ce începuse atît de minunat?

— Sergiule, așa că n-ai să pleci mîine? mă smulse glasul ei din dureroasa-mi reverie. Așa-i că n-ai să mă lași singură?

„Ciudată întîlnire de dragoste!" mi-am spus.

Dar era oare o întîlnire de dragoste? Fără o sărutare, fără o mîngîiere... Nu, nu putea fi socotită astfel; era o întîlnire de „lămurire a unor probleme" nu una de...

— Sergiule, nu-mi răspunzi, iubitule?

Glasul Sandei îmi întrerupse iar firul gîndurilor.

— Și cu Durău ce era? am întrebat-o la rîndul meu. Susții că pe omul cu valiza nu-l cunoșteai și, totuși, îi știai numele. Fiindcă victima, adică omul din tren sau omul cu valiza spunea că se numește astfel. Care-i realitatea? L-ai cunoscut pe omul cu valiza ori pe altcineva care se numea, sau pretindea că se numește Durău? Din cele ce mi-ai povestit acum reiese că despre tezaur ți-a vorbit SS-istul Gerstenmayer.

— Așa este, confirmă ea. El mi-a dezvăluit existența tezaurului, ascuns de naziști la Cosmeana. Tot el mi-a vorbit și despre Durău, care-i fusese, de asemeni, „colaborator".

— Avea și Durău o schiță a locului cu pricina? am vrut să aflu.

Dacă omul din tren avea asupra lui schița respectivă aceasta putea constitui mobilul asasinării sale.

— N-avea. Cel puțin așa afirma Heinrich. Știa însă că tezaurul fusese ascuns la Cosmeana.

Oare Durău acela fusese asasinat de indivizii blonzi numai din dorința de a scoate din competiție un concurent? Fără schiță, n-ar fi reușit nimic. Cei doi riscaseră atît de mult numai ca să se debaraseze de prezența lui? Îmi venea greu să cred așa ceva.

— Iubitule, te rog, spune-mi, ai să pleci? mă întrebă Sanda cu neliniște în glas.

— Nu, n-am să plec.

— Cît sînt de fericită! exclamă ea. Îți mulțumesc.

Ochii ei mari, de culoarea violetelor, păreau negri în lumina difuză care ne învăluia. Am înțeles chemarea lor,

dar n-am reacționat. În ciuda celor întîmplate o iubeam pe Sanda, o iubeam atît de mult, încît eram decis să rămîn la Cosmeana de dragul ei. Totuși, în acele clipe, zidul nevăzut se înălța din nou între noi. Dezvăluirile ei mă răniseră prea tare.

— Acum, te las să te odihnești, i-am spus.

— Am să încerc, murmură, fără să caute să mă rețină.

— Noapte bună, iubito, am șoptit, pornind spre ușă.

Deodată, m-am oprit locului. Cum de nu mă gîndisem mai de mult la asta?

— Sanda, ce ar fi să plecăm amîndoi de aici? am întrebat-o, plin de speranță. Este cea mai potrivită soluție. Renunță la...

— Știi bine că nu se poate, mă întrerupse ea. Miliția nu ne-ar permite să părăsim localitatea.

— Nu-i adevărat, am replicat. Nu ne-ar opri nimeni.

— Pe tine, poate. Eu trebuie să rămîn. Uiți de situația în care se află Mirela? Soțul ei a șters-o în grabă, iar Lică, ruda ei, a dispărut. N-o pot lăsa singură. Cînd se vor liniști lucrurile, te voi urma, fii sigur.

Părea sinceră. Într-un fel, avea dreptate. Nu puteam însă crede că își luase gîndul de la acel blestemat tezaur. Oricum, mi-am dat seama că n-avea rost să prelungesc discuția.

— Să nu mai discutăm atunci, am rostit cu un ton împăciuitor. Deși sînt convins că atît Iancu Todiraș, cît și Lică se vor întoarce curînd acasă. Noapte bună, draga mea.

Ajuns în camera mea, m-am culcat deîndată. Însă n-am reușit să adorm. Surprinzătoarele destăinuiri ale Sandei se prăvăliseră asupra mea ca o avalanșă. Deși mă simțeam obosit, am încercat să-mi pun ordine în idei. Speram că, de data aceasta, iubita mea nu mă mințise. Nu eram însă deloc sigur că dragostea ce nutrea față de mine o determinase să fie sinceră. Înclinam să cred că, mai degrabă, situația grea în care se afla și teama de a nu fi ucisă o îndemnaseră să-mi mărturisească adevărul. Cu cît mă gîndeam mai mult la mărturisirile

ei, convingerea că nu mă mințise se întărea. Se dăduse pe mîna mea fără reticențe, îmi relatase despre legătura ei cu un criminal de război nazist, îmi arătase ce rol jucaseră Iancu Todiraș și Lică, „omul lui de încredere". Da că m-aș fi dus să declar toate acestea la Miliție, atît ea, cît și „amicii" ei ar fi avut serioase neplăceri. Mai ales acum, după asasinarea omului cu valiza. Și, bineînțeles, ar fi fost siliți să-și ia rămas bun pentru totdeauna de la tezaur. Deci, Sanda spusese adevărul. Acum. Eu însă cum trebuia să procedez? Pe de o parte îmi dădeam seama că datoria mea era să comunic autorităților cele aflate, pe de altă parte însă nu voiam s-o trădez pe Sanda, s-o fac să sufere. Îmi era greu să aleg între datorie și dragoste. Mi-am aprins o țigară și am căutat să mă liniștesc cumva. În cele din urmă am ajuns la concluzia că, pentru moment, era mai bine să nu aduc la cunoștința Miliției ceea ce aflasem. Pentru moment numai. Poate că, într-o zi, două, lucrurile aveau să se clarifice de la sine. Mai precis, nădăjduiam că cercetările vor da roade și nu va fi nevoie să-mi denunț iubita. Nu excludeam nici posibilitatea ivirii unei rezolvări neprevăzute.

Totodată, m-am decis ca a doua zi să fac o vizită Mirelei Todiraș. Fosta mea amfitrioană, care mă tratase cu atîta prietenie, nu era amestecată în acele tragice evenimente și socoteam că ar fi fost necorect din partea mea s-o las singură în clipele grele prin care trecea.

Odată aceste hotărîri luate, m-am simțit ceva mai liniștit și am reușit să adorm. M-am trezit peste cîteva ore, cu o vagă durere de cap. Un duș călduț m-a ajutat să-mi revin și am coborît să iau micul dejun. Firește, înainte am bătut la ușa Sandei însă, așa cum mă așteptasem, aceasta plecase la vilă. După ce mi-am băut cafeaua, m-am îndreptat și eu într-acolo. Trebuie să recunosc că așteptam cu nerăbdare s-o revăd pe Sanda.

Cele două femei se aflau în cerdac. Erau ceva mai palide, însă la fel de frumoase. Mirela Todiraș mă întîmpină cu prietenie și nedisimulată bucurie. M-a servit cu sanvișuri, salată și bere rece, sporovăind întruna. Făcea eforturi să pară veselă, dar îngrijorarea i se citea în ochi.

— Știi, îmi spuse ea după obișnuitul schimb de amabilități, Lică a dispărut. Acum două nopți a plecat de acasă și nu s-a mai întors. Biata Ilinca, nepoată-sa, e tare necăjită. Ce crezi, i s-a întîmplat ceva? In ultimul timp nu prea era în apele lui.

— Ce să i se întîmple? am căutat eu s-o liniștesc. Poate că s-a dus să-și rezolve unele treburi și n-a apucat să-și anunțe nepoata. Apare el, nu-ți fie teamă.

— Bine ar fi să ai dreptate, oftă Mirela. Dealtfel, și Iancu este de aceeași părere.

— Vezi? am zis eu. Ți-a telefonat?

— Da, acum o oră. De la București. Cum rezolvă problemele de serviciu pentru care a fost chemat se întoarce aici. Zicea că Lică s-o fi încurcat cu vreo drăguță.

— Tot ce se poate, interveni Sanda în discuție. Dragostea vine cînd nu te aștepți.

Glumea și se străduia să alunge temerile Mirelei. Pînă la urmă aceasta păru să se mai liniștească și ne propuse chiar o plimbare. Am acceptat. Puțină mișcare, după atîta încordare nervoasă n-avea să ne strice.

— Mă duc să-mi pun sandalele cele mai comode, zise Mirela, cu zîmbetul de altădată. Astea pe care le port mă cam strîng.

Deîndată ce amfitrioana noastră intră în casă, Sanda se întoarse spre mine. Nu mai surîdea. Acum, că eram numai noi doi n-avea motive să se prefacă veselă.

— Lică n-a apărut încă, îmi șopti ea. Nu-mi place deloc treaba asta. Nu cred că a dispărut de dragul unei iubite. E o aiureală să...

— Draga mea, am întrerupt-o, n-are rost să te frămînți. Nici eu nu cred că omul a luat-o razna din pricina amorului.

— Atunci?

— Poate că Lică a fugit deoarece se temea să nu fie interogat de Miliție. Doar șeful de post l-a văzut stînd de vorbă cu unul dintre străinii din tren. Și apoi, chiar tu ai afirmat că Lică Manoilescu devenise unealta lui Todiraș și era amestecat în afacerea cu tezaurul. Știindu-se cu musca pe căciulă, omul a preferat s-o șteargă.

— S-ar putea să ai dreptate, admise Sanda gînditoare.

Mirela reveni, încălțată cu niște sandale albe cu tocuri joase. Atît iubita mea, cît și eu am căutat să părem

cît mai bine dispuși, ceea ce, la început, ne-a fost destul de greu. Mai ales mie. Curînd însă, după ce ne-am plimbat pe aleea umbrită de arbori din apropierea țărmului și am respirat aerul marin, sărat și înviorător, ne-am revenit de-a binelea. N-am făcut plajă. Ne-am mulțumit să ne plimbăm pe la umbră, discutind de una de alta. Fără vreo înțelegere prealabilă, nici unul dintre noi nu se atinse de subiectele „tabú": asasinarea omului din tren și dispariția lui Lică. Știind cît de mult o atrag misterele pe încîntătoarea doamnă Todiraș, faptul putea părea surprinzător.

Pe la amiază le-am condus pe cele două femei la vilă și am vrut să mă retrag, însă Mirela nu m-a lăsat; insistă să iau masa cu ele.

— Așa ne vom simți mai puțin singure acum, cînd Iancu lipsește, încheie ea.

Ilinca, cu ochii roșii de plîns, veni să pună masa. Am căutat cu toții să-i dăm curaj, s-o liniștim, dar fără mare succes. Din această cauză, am mîncat în tăcere și cînd, după prînz mi-am exprimat intenția să mă reîntorc la motel, Mirela nu m-a reținut.

— Dacă vrei, se mulțumi să-mi spună, vino deseară să cinezi cu noi.

I-am promis și, copleșit de gînduri negre, am părăsit vila.

Întors la motel, m-am retras în camera mea, unde datorită jaluzelelor trase domnea o răcoare plăcută. M-am întins pe pat și am încercat să dorm, străduindumă să nu mă mai gîndesc la încîlcita afacere în care ajunsesem să fiu amestecat cam fără voia mea. In cele din urmă, am reușit să ațipesc. Zbuciumul ultimelor zile și noaptea nedormită sfîrșiseră prin a mă dobori. M-a trezit soneria telefonului. Am ridicat receptorul, întrebîndu-mă cine mă căuta oare. Era simpaticul locotenent-major Corban.

— S-a întîmplat ceva? m-am interesat alarmat deodată.

— Vom discuta cînd veți veni la noi, îmi răspunse el. Vă așteptăm.

— Voi fi acolo la cinci, l-am asigurat.

Somnul îmi pierise de-a binelea. M-am uitat la ceas; era aproape patru. Deci, reușisem să dorm două ceasuri. Tot mai bine decît nimic. Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și după ce am băut o cafea am părăsit motelul. Apoi am pornit spre postul de Miliție. De cînd îmi telefonase locotenentul-major Corban, nu încetasem să mă întreb ce se întîmplase. Eram sigur că survenise ceva, altfel n-aș fi fost invitat la Miliție numai așa, de florile mărului.

La post eram, într-adevăr, așteptat. În afară de tînărul șef de post, se mai aflau acolo maiorul Botea și căpitanul Podeanu. Cele două ventilatoare nu reușeau să răcorească încăperea în care domnea o căldură apăsătoare. Ofițerii veniți de la Constanța pentru anchetarea asasinării lui Durău răspunseră cu amabilitate la salutul meu, dar simțeam privirile lor cercetătoare ațintite asupra mea cu o insistență pe care ei încercau s-o disimuleze.

Maiorul mă invită să iau loc. Mă conformai, afișînd un calm aparent. În sinea mea nu eram deloc liniștit. Oare ce se mai întîmplase? Mă chinuia nu numai gîndul că aș putea afla despre o nouă dramă, ci și conștiința mea cam ... încărcată.

Maiorul Botea nu se grăbea să-nceapă discuția. Pentru cîteva clipe, în mica sală domni tăcerea. Aveam convingerea că nu urmărea să-mi pună nervii la încercare; pur și simplu voia să-nceapă cu cea mai potrivită întrebare.

— Tovarășe Radian, de ce ați venit la Cosmeana? mă întrebă maiorul în cele din urmă.

L-am privit surprins. Credeam că fusesem chemat fie pentru că survenise un nou eveniment, fie ca să dau unele informații cu privire la faptele deja petrecute. Nici măcar pentru o clipă nu-mi trecuse prin minte că mă chemaseră ca să mă interogheze.

— M-a invitat Iancu Todiraș, fostul meu coleg de liceu, am răspuns.

— Pentru ce?

Da. Nu mă înșelasem: eram interogat! Mă copleși un sentiment neplăcut. Am reușit, totuși, să mă stăpînesc.

— Ca să-mi petrec concediul şi, totodată, ca să-mi dau părerea cu privire la unele modificări pe care dorea să le aducă vilei moştenite de soţia lui.

— Aşadar, îl cunoaşteţi bine pe Iancu Todiraş, zise el.

Aveam impresia că le mai vorbisem despre toate astea. Nu înţelegeam rostul întrebărilor maiorului.

— Am fost colegi, însă nu pot afirma că îl cunosc bine, am replicat.

— Vă rog să fiţi mai explicit, îmi ceru maiorul Botea.

— Am fost colegi, dar de la terminarea liceului ne-am întîlnit foarte rar. Fiecare dintre noi a pornit-o pe drumul său. Profesiuni diferite, anturaj diferit...

— Deci, aţi venit la Cosmeana numai ca să vă petreceţi concediul şi să-i daţi prietenului dumneavoastră unele sugestii cu privire la vila lui? insistă maiorul.

Vorbea amabil, dar din vocea lui răzbătea o undă de neîncredere. Nu ştiam ce să mai cred.

— Fireşte că numai pentru aceste motive, am răspuns, ascunzîndu-mi cu greu iritarea.

— Mda, mormăi el vădit indispus. Şi pe Lică Manoilescu de cînd îl cunoaşteţi?

Iritarea îmi pieri ca prin farmec. Prin urmare, era vorba de dispariţia lui Lică. Din păcate, nu-i prea puteam ajuta în această privinţă.

— L-am cunoscut aici. Este pensionat de boală. Ca rudă şi vecin îi ajută pe soţii Todiraş la întreţinerea grădinii.

— Rudă cu cine? întrebă maiorul.

— Cu doamna Todiraş. Rudă prin alianţă. Lică Manoilescu avea grijă de vilă în lipsa ei şi a soţului.

Observasem că tînărul şef de post lua notiţe.

— Aţi aflat cumva că Manoilescu nu este actualmente la locuinţa sa? continuă el să mă interogheze.

— Da.

— Ştiţi de cînd lipseşte?

— De ieri dimineaţă.

Privirea maiorului se opri iscoditoare asupra mea.

— Ştiţi cumva unde s-a dus sau unde se găseşte acum?

— Nu.

— Cum aţi aflat de plecarea lui?

Am preferat să nu pomenesc de faptul că vestea mi-o adusese Sanda Mirea.

— Mi-a spus doamna Todiraş. Constatase dispariţia lui şi era îngrijorată. La fel şi nepoata lui, Ilinca.

— Dispariţie? făcu maiorul. De ce numiţi astfel lipsa lui Lică Manoilescu de la domiciliu?

— Fiindcă el nu obişnuieşte să plece fără să-şi anunţe nepoata. Ori, acum, nu i-a spus nimic.

— Şi ce cred locatarii vilei despre lipsa lui Manoilescu?

— Nepoată-sa, Ilinca, este îngrijorată, la fel şi doamna Todiraş, cu toate că...

Am ezitat să continui. Ce rost avea să pomenesc de presupunerile Mirelei? Le socoteam nefondate.

— Vă rog să continuaţi, mă îndemnă maiorul Botea.

— La început, doamna Todiraş a crezut că e vorba de o poveste sentimentală.

— Sentimentală? făcu maiorul.

— Da. Era de părere că Lică a plecat să se întîlnească cu vreo drăguţă.

Maiorul se posomorî.

— Doamna Todiraş are dreptate numai în parte, zise el. Manoilescu s-a dus, într-adevăr, să se întîlnească cu cineva, însă nu cu o drăguţă.

— Nu? Aţi aflat cu cine? am exclamat.

— Cu asasinul său.

Cuvintele maiorului mă năuciră. Aveam impresia că în jurul meu totul se clatină. Am pălit, însă glasul îmi răsună destul de firesc cînd am vorbit.

— Cu asasinul său? A fost ucis?

— Din nefericire, da.

— Cine l-a ucis?

— Acela cu care avea întîlnire.

— Cînd s-a întîmplat? am întrebat din ce în ce mai uluit.

— Tovarăşe Radian, aici eu pun întrebări, nu dumneavoastră, îmi atrase atenţia maiorul.

Căpitanul Podeanu se mulţumi să-mi arunce o privire dezaprobatoare, după care continuă să studieze dosarul din faţa lui. Şeful de post îşi verifica notiţele, fără

să se amestece în discuție. Mi-am dat seama că o cam luasem razna.

— Vreți să ne ajutați? mi se adresă maiorul Botea.

— Bineînțeles. Tocmai de aceea am declarat deja tot ce știu.

— Poate că, totuși, unele amănunte nu ni le-ați adus la cunoștință. Și aceasta nu din reavoință, ci din cauză că nu le-ați socotit importante. Pentru noi însă chiar și cel mai mărunt amănunt are însemnătate.

— Nu-mi amintesc să fi...

— Un moment, mă întrerupse el, nu vă grăbiți cu răspunsul. La Cosmeana, o localitate mică și liniștită, într-un scurt interval de timp s-au comis două crime. Între ele este o legătură pe care trebuie s-o descoperim. Cînd vom reuși acest lucru, vom avea în mînă capătul firului.

— Așa este, tovarășe maior, dar nu înțeleg în ce fel v-aș putea fi eu de folos, am replicat destul de calm.

— Foarte simplu. Dumneavoastră ați locuit aproape două săptămîni în vila soților Todiraș. Or, prima victimă, omul fără acte găsit asasinat pe țărmul mării, a fost văzut adesea dînd tîrcoale vilei. Mai mult chiar, ați stat amîndoi de vorbă. Iar cea de a doua victimă, Lică Manoilescu, era vecin și rudă prin alianță cu gazdele dumneavoastră. Deci, oricum am face, tot la vilă ajungem. De aceea vă rog să vă gîndiți bine și pe urmă să-mi răspundeți dacă în răstimpul cît ați locuit acolo n-ați observat nimic deosebit, nimic care să vă atragă atenția.

Observasem eu multe lucruri ciudate, dar se dovedi că dragostea mea pentru Sanda era prea puternică și n-o puteam trăda. Deoarece, nu era posibil să-i relatez totul maiorului fără să pomenesc de femeia iubită.

— Îmi pare rău, am spus, însă cît am locuit în vila fostului meu coleg de liceu nu s-a petrecut nici un eveniment ieșit din comun.

— Poate fi ceva, în aparență fără nici o legătură cu cazurile de care ne ocupăm, insistă maiorul.

— Nu. Nimic, am rostit aproape cu fermitate.

— Atunci, nu vă mai rețin, îmi zise el. Dacă vă amintiți vreun amănunt, oricare ar fi, vă rog să ni-l comunicați.

Insistența lui dovedea limpede că nu mă crezuse.

De aproape o jumătate de oră mă plimbam pe aleea umbrită de tei și castani. Sub cupola de frunze domnea o lumină verzuie, odihnitoare. Pășeam încet, încercînd să trag unele concluzii. Zadarnică trudă... Acum, după comiterea celei de a doua crime, lucrurile se încurcaseră și mai mult. În orice caz, Lică Manoilescu nu fusese asasinat de cei doi străini blonzi, ei aflîndu-se încă la Miliție pentru cercetări. Prin urmare, se punea întrebarea: cine-l ucisese pe Lică?

Mi-am continuat plimbarea. Se însera și curînd trebuia să mă duc la vilă; doar Mirela Todiraș mă aștepta la cină. Eram decis, cu acest prilej, să-i aduc la cunoștință tragicul sfîrșit al rudei sale. Atît ei, cît și Ilincăi. Faptul îmi era deosebit de neplăcut, dar nu-l puteam evita. Deși era aproape șase și jumătate, nu mă hotăram s-o pornesc spre vilă. M-am oprit locului, încercînd să mă gîndesc la un mod cît mai potrivit pentru a comunica Mirelei asasinarea lui Lică. Atunci l-am zărit pe șeful de post. Cu chipul zîmbitor, ca de obicei, se apropie de mine.

— Ați ieșit să luați aer? mă întrebă.

— Mai mult ca să mă calmez, am replicat.

— Înțeleg: v-a tulburat ceva, făcu înțelegător.

— Mă îndoiesc. Ceea ce m-a afectat pe mine, dumneavoastră poate să vi se pară firesc.

Căutasem să vorbesc cît mai calm, dar din glasul meu răzbătea o undă de reproș.

— Vă referiți la crimă? vru el să știe.

— Nu, ci la faptul că superiorul dumneavoastră mă bănuiește.

— Vă înșelați, zise tînărul ofițer zîmbind. Dacă v-ar bănui s-ar purta cu totul altfel. Adevărul este că cel de al doilea asasinat a încurcat și mai mult lucrurile.

— Așa m-am gîndit și eu, am spus aproape fără voie.

— Vedeți? Atunci, de ce vă miră că ne străduim să cercetăm toate pistele posibile?

— Aveți dreptate, am recunoscut eu. Însă în ce fel a fost ucis Lică Manoilescu?

— După ce a fost lovit în cap cu un corp contondent, a fost aruncat în prăpastia situată pe partea cealaltă a dealului.

— Care... deal? am bîiguit uluit.

— Acela pe care se află ruinele castrului roman. Cadavrul său a fost găsit de un grup de turiști, care încercaseră să escaladeze dealul pe partea lui abruptă.

— Cînd? am reușit să îngîn.

— Azi-dimineață. Dar moartea survenise de peste douăzeci și patru de ore.

— Poate..., poate că este vorba de un accident, am spus, dornic să mi se confirme absurda presupunere. Dacă panta era abruptă, ar fi putut aluneca, și-ar fi putut pierde echilibrul...

— O asemenea posibilitate este exclusă, zise locotenentul-major cu fermitate, spulberîndu-mi firava speranță. Lică a fost asasinat.

— Oare ce căuta lîngă ruine? am murmurat.

— Avea întîlnire cu asasinul său. Acesta l-a lovit pe la spate, apoi l-a prăvălit în prăpastie.

— Cum puteți fi atît de sigur?

— Crima a avut doi martori.

— În acest caz, înseamnă că știți cine este ucigașul! am exclamat.

Chipul șefului de post se întunecă. Pentru o clipă, m-am temut că mersesem prea departe cu întrebările. Observația maiorului Botea îmi reveni cu claritate în minte: „Tovarășe Radian, aici eu pun întrebări, nu dumneavoastră". Se dovedi, spre ușurarea mea, că mă înșelasem.

— Din păcate, nu știm, spuse ofițerul. Martorii, o pereche de îndrăgostiți, se aflau prea departe ca să poată distinge trăsăturile ucigașului. Și apoi, cînd s-a comis crima încă nu se luminase de ziuă. Semiîntunericul care domnea la acel ceas și ușoara ceață care învăluia culmea dealului nu le-au permis să vadă fața asasinului. Mai mult, semiîntunericul și ceața estompau contururile, creau jocuri de umbre înșelătoare. De aceea și descrierea aspectului exterior al criminalului, făcută de cei doi tineri, este foarte aproximativă.

— Bine, dar de ce nu au strigat, de ce nu au intervenit în vreun fel?

— Erau prea departe ca să poată interveni cu eficacitate. Dealtfel, după cum se pare, totul s-a petrecut extrem de repede și bieții de ei înlemniseră de groază, mă lămuri ofițerul. Preocupați cum erau unul de celălalt, v-am spus doar că erau doi îndrăgostiți, la început n-au dat atenție omului care, așezat pe o grămadă de bolovani, aștepta pe cineva. Abia dacă i-au semnalat prezența. Întîmplător l-au zărit pe asasin. S-a ivit brusc în spatele celui care aștepta, l-a lovit în cap cu ceva și apoi i-a dat brînci în prăpastie. Înainte ca martorii, încremeniți de spaimă, să poată reacționa în vreun fel, ucigașul se și făcuse nevăzut. Mulțimea stîncilor, a ruinelor și, mai ales, semiîntunericul îi favorizau retragerea.

Ascultam relatarea ofițerului și mă simțeam copleșit de remușcări. Chiar dacă amănuntele pe care nu le adusesem la cunoștința autorităților nu aveau legătură cu crimele comise, ele le-ar fi putut oferi, poate, un punct de pornire. Pentru o clipă, am fost tentat să-i spun simpaticului șef de post tot ce știam, dar gîndul la Sanda m-a oprit. Am fost silit că mă găseam între ciocan și nicovală; pe de o parte doream din tot sufletul să contribui la prinderea vinovaților, iar pe de altă parte nu voiam să-i fac vreun rău iubitei mele. Și, odată ce rolul jucat de ea în această întunecată afacere nu-mi era clar, cum puteam fi sigur că destăinuirile mele nu-i vor dăuna? M-am decis deci să-mi amîn declarația pentru un moment mai potrivit și am continuat să pășesc tăcut alături de șeful de post.

— Oricum, am spus eu, nu încape îndoială că Manoilescu se dusese în acel loc singuratic deoarece avea întîlnire cu cineva.

— Desigur, admise locotenentul-major. Rămîne de stabilit cine l-a ucis pe Lică; acela care-i dăduse întîlnire sau altcineva?

Înclinam să consider adevărată prima presupunere, fiind foarte greu de crezut că o terță persoană putea avea cunoștință de o întîlnire tainică, într-un loc atît de retras și la o oră atît de neobișnuită.

— Dacă l-a ucis altcineva, atunci omul care i-a fixat întîlnirea are să se arate curînd și are să dea explicații, am rostit fără mare convingere.

— Nu-mi fac iluzii în această privință, zise ofițerul zîmbind, și, mi se pare că nici dumneavoastră.

Această nouă dovadă a perspicacității sale mă alarmă.

— Mă feresc să trag concluzii, am spus cu un aer cît mai indiferent.

Cum, între timp, ajunsesem în preajma motelului, ne-am oprit.

— Ziua de azi a fost destul de agitată, observă el. Îmi închipui că abia așteptați să vă odihniți.

Vorbise fără pic de ironie, dar nu eram deloc sigur că și credea ce spune. Bănuia, firește, că mă voi duce la vilă.

— Da, a fost o zi grea, am admis, fără alt comentariu.

După ce ne-am luat un cordial rămas bun, m-am îndreptat spre motel. Scopul meu însă nu era să rămîn în camera mea, ci să-mi aranjez cumva ținuta. Eram nerăbdător să ajung la vilă, unde Mirela Todiraș și Sanda mă așteptau.

De la fereastra camerei mele l-am văzut pe locotenentul-major Corban îndreptîndu-se spre postul de Miliție. M-am schimbat în grabă și am pornit spre vilă. Se înserase. Pe cerul albastru închis se iviseră primele stele, însă la orizont, spre apus, stăruia o geană de lumină purpurie, ca reflexul unui rug imens. Aerul se mai răcorise și dinspre mare adia o briză plăcută. Scăpați de arșița zilei, arborii își fremătau lin ramurile, iar florile răspîndeau parfumuri suave. Din păcate, frumusețea naturii nu avea nici un efect asupra mea. Eram într-o stare sufletească deosebit de proastă: remușcările simțite cînd șeful de post îmi explicase cum fusese asasinat Lică Manoilescu mă chinuiau și mai mult. Faptul că nu relatasem autorităților unele amănunte care puteau contribui la descoperirea asasinului mă făcea să mă consider vinovat. Gîndul că procedasem așa de dragul femeii iubite nu mă mai consola. Dacă aș fi relatat Miliției despre misterioasele deplasări nocturne ale lui Lică, despre totala lui supunere față de Todiraș și, mai ales, despre cele întîmplate la Cosmeana în perioada cînd trupele hitleriste se aciuiseră pe teritoriul țării noastre desigur că aș fi ajutat la bunul mers al anchetei. Firește, eram convins că ambele crime aveau legătură cu cele ce-mi povestise Sanda Mirea, adică erau o consecință a celor petrecute în trecut.

Din cauza gîndurilor care nu-mi dădeau pace am parcurs distanța care mă separa de vilă într-un timp mai îndelungat decît ar fi fost normal. Cînd am ajuns era aproape șapte și jumătate.

— Credeam că nu mai vii, mă întîmpină Mirela, zîmbindu-mi prietenos.

Atît ea, cît și Sanda se aflau în camera de zi. Masa era pusă. Știam că dacă le-aș fi adus la cunoștință asasinarea lui Lică nici una dintre ele nu s-ar mai fi atins de mîncare. M-am decis deci să le dau neplăcuta veste după cină. Am încercat să par vesel, dar fără succes.

— Ai aflat ceva despre Lică? mă întrebă Mirela.

— Unde-i Ilinca? am întrebat-o la rîndul meu.

— Ilinca? Acasă la ea, îmi răspunse Mirela Todiraș. Am trimis-o să se culce. I-am dat și un somnifer. Firește, este încă devreme, dar am socotit că-i mai bine să doarmă. Biata fată tare-i îngrijorată de dispariția unchiului ei. Lîngă ea este o prietenă de a ei, altfel aș fi reținut-o aici. Nu înțeleg, totuși, de ce ai vrut să știi unde-i Ilinca. S-a întîmplat ceva cu Lică?

Mi-am dat seama că n-avea rost să mai tac.

— Da, am răspuns. A fost găsit.

— Unde? De ce a plecat? se interesă Mirela.

— N-a plecat, am zis încet. A fost asasinat și apoi aruncat în prăpastie.

— Asasinat? Lică asasinat? bîigui Mirela Todiraș pălind.

— Asasinat! făcu Sanda ca un ecou.

Pînă atunci nu rostise nici un cuvînt. Am privit-o. Era palidă și în ochi i se citea spaima.

— Cum..., cum s-a întîmplat? reuși să întrebe gazda noastră.

Am povestit cît mai pe scurt ceea ce aflasem de la șeful de post. Mă ascultau înspăimîntate.

— Și noi care credeam că s-a dus la o întîlnire de dragoste! zise Mirela cu amărăciune. Bine că Ilinca nu-i aici. Mîine am să-i aduc la cunoștință moartea unchiului ei. Firește, cu multe menajamente. Are să fie o cruntă lovitură pentru ea.

— E groaznic! murmură Sanda înfiorîndu-se.
— Dar Iancu? exclamă deodată Mirela. Trebuie să-i telefonez. Cînd va afla ce s-a întîmplat, va veni îndată acasă. Am să . . .
Soneria de la intrare o sili să se întrerupă.
— Cine să fie oare? șopti ea fără să se clintească.
— Mă duc să văd, am spus eu.
— Nu, nu deschide, mă opri Mirela.
— Și dacă sînt cei de la Miliție? am întrebat-o.
— Cei de la Miliție? făcu mirată.
— Vin probabil să-ți anunțe moartea lui Lică, am lămurit-o. Trebuie să deschidem.
— Crezi că sînt ei? rosti Mirela Todiraș cu greutate. Din pricina spaimei care o stăpînea nu putea judeca limpede. Am încercat s-o liniștesc și m-am dus să deschid. Sanda, deși tot atît de înspăimîntată, rămase tăcută. Soneria se auzi din nou. Înainte de a descuia ușa am privit prin vizetă. Nu mă înșelasem: în fața intrării vilei se aflau, într-adevăr, ofițerii cu care mă întîlnisem în aceeași după amiază la postul de Miliție.

9

I-am condus pe cei trei ofițeri în camera de zi. Nu părură deloc surprinși văzîndu-mă; se așteptau să mă găsească acolo. Cînd am intrat în încăpere, pentru cîteva clipe am avut senzația stranie că timpul se-ntorsese înapoi și că trecutul devenise prezent; parcă retrăiam prima mea întîlnire cu Sanda Mirea! Ca și atunci, stătea lîngă ușa deschisă care dădea spre cerdac. Lumina candelabrului din mijlocul tavanului, o lumină blîndă, mierie, așeza reflexe aurii și roșiatice în părul ei, strîns într-un coc greu pe ceafă și făcea ca rochia ei lungă, din mătase moarată, să unduiască în ape viorii, ciclamen și albastre. Silueta ei se desena zveltă pe fundalul întunecat al cerului. Am privit-o fermecat, subjugat de frumusețea ei neobișnuită. Semăna cu o zeitate marină care, învăluită în peplos de unde fremătătoare, binevoise să vină printre muritorii de rînd. Totul a durat doar cîteva clipe . . . Vocea maiorului Botea mă readuse la realitate; se scuza pentru că, împreună cu colaboratorii săi, sosise la o oră cam nepotrivită.

Nu, nu era ca atunci . . . Iancu Todiraș lipsea, soția lui, palidă și temătoare, nu avea nimic din exuberanța acelei seri, iar Sanda făcea eforturi să pară indiferentă. Eu însumi, rănit după ce descoperisem minciuna femeii iubite, neliniștit și sfîșiat de îndoieli nu mai eram același.
— Bănuiți desigur scopul vizitei noastre, se adresă maiorul celor două femei.
— Da, domnul Radian ne-a comunicat trista veste, zise Mirela.
— Lică Manoilescu vă era rudă? întrebă maiorul.
Ca și la postul de Miliție, el punea întrebările. Însoțitorii săi tăceau, mulțumindu-se să urmărească cu atenție reacțiile noastre.
— Rudă prin alianță, preciză Mirela Todiraș. Unul dintre unchii mei, din partea mamei, este căsătorit cu o verișoară de a lui Lică.
— Înțeleg. Deci Lică Manoilescu n-a spun nimănui unde se duce?
— Nu. Cum nu se arătase în tot cursul zilei, și cum așa ceva nu se mai întîmplase, Ilinca, nepoata lui de soră, cuprinsă de îngrijorare, m-a anunțat. Înainte, îl căutase pe la toți cunoscuții, dar nu era nicăieri. Deoarece în ziua respectivă nu-l zărise nimeni prin Cosmeana, Ilinca a ajuns la concluzia că el părăsise casa în cursul nopții.
— Avea dreptate, zise maiorul Botea. Aș dori să-mi spuneți dacă în ultimul timp ați observat la ruda dumneavoastră vreo schimbare. Părea preocupat, îngrijorat?
— Nu. Se purta ca de obicei.
— Dar, în general, n-a survenit recent vreun fapt care să vă atragă atenția?
— Nu, n-am . . .
— Scuză-mă, Mirela, o întrerupse Sanda Mirea. Ai uitat de pași?
În ochii maiorului se ivi o scînteiere de interes; rămase însă impasibil.
— Pași? A, da, așa este! exclamă Mirela. Uitasem de ei. Știți, cu cîteva nopți în urmă, explică ea maiorului,

am auzit pe cineva umblînd prin curte. Faptul m-a mirat, fiindcă Hector și Rick, cîinii noștri, pe care-i lăsăm liberi cînd se-ntunecă, nu lătrau. Sînt foarte buni paznici; cum simt pe cineva străin fac o hărmălaie de nedescris. Nu cred însă că acea întîmplare are vreo legătură cu uciderea bietului Lică.

— Pe noi ne interesează orice eveniment ieșit din comun, zise maiorul Botea. Orice amănunt. Așadar, cîinii n-au lătrat.

— Nu. Mirată și speriată l-am trezit pe soțul meu, continuă Mirela. Am ieșit pe cerdac amîndoi, dar n-am zărit pe nimeni.

— Există posibilitatea să vă fi înșelat? o întrebă ofițerul.

— Nu. Am auzit foarte bine pașii, rosti cu convingere tînăra femeie, căreia prezența oamenilor legii părea să-i fi redat curajul.

— Și un fluierat, adăugă Sanda.

— Da, așa este, zise doamna Todiraș. Uitasem.

— Ce fel de fluierat? vru să știe maiorul.

— Cred că era un semnal. Însă, cînd i-am vorbit soțului meu despre pași și despre fluierat a rîs și a spus că poate visasem. Dar eu eram trează cînd i-am auzit.

— Odată ce sînteți sigură că ați auzit un fluierat ca un semnal și pe cineva umblînd prin curte fără ca paznicii patrupezi să latre, înseamnă fie că acel „cineva" le era cunoscut, fie că se-ntîlnise cu un om al casei, în stare să-i potolească. Cred că asupra acestui lucru ați vrut să ne atrageți atenția, doamnă Mirea, încheie maiorul, întorcîndu-se spre Sanda.

— Am amintit doar prietenei mele un fapt, zise Sanda cu indiferență.

Atitudinea ei însă nu ne păcăli; atît maiorul cît și eu ne-am dat seama că pomenindu-i Mirelei de pașii auziți noaptea urmărise exact acest scop. Întrebarea era: de ce procedase astfel?

Maiorul Botea nu făcu nici un comentariu.

— Înainte de a dispare, Manoilescu a primit vreo vizită, vreun mesaj? i se adresă Mirelei.

Ea nu se grăbi să răspundă. Rămase cîteva clipe pe gînduri, încercînd să-și readucă în memorie evenimentele ultimelor zile. Dinspre grădină soseau efluvii parfumate și se auzea țîrîit de greieri. Pacea acelei nopți, din păcate, nu se potrivea deloc cu starea mea sufletească. Am privit-o pe Sanda. Se așezase într-un fotoliu, lîngă ușa care dădea spre cerdac. Pe chipul ei palid am surprins o expresie de triumf! Constatarea mă uimi. Am privit-o mai stăruitor, însă ea își reluase aerul impasibil. Oare mi se păruse?

— Cred că a primit un mesaj, zise în cele din urmă Mirela.

— Un mesaj? I-a scris cineva? întrebă maiorul calm.

Eram însă sigur că noutatea aflată îl interesa în cel mai înalt grad. Ca și pe colaboratorii lui dealtfel.

— Nu. I-a telefonat. Adică . . ., așa cred.

— Nu sînteți sigură? insistă maiorul, zîmbind însă ca s-o încurajeze.

— Sînt, spuse ea cu hotărîre. Să vedeți cum s-a întîmplat. Am pornit cu prietena mea spre plajă. Cînd am ajuns la poarta care dă în șosea, am observat că uitasem să iau termosul cu citronadă rece. Am rugat-o pe Sanda să mă aștepte și m-am întors. În hol, unde se află telefonul, l-am găsit pe Lică cu receptorul în mînă. Mai precis, tocmai atunci îl punea în furcă. L-am întrebat cine sunase și mi-a răspuns că nimeni.

— Nimeni? făcu maiorul mirat.

Mirela roși ușor; își plecă fruntea, oarecum rușinată că nu reușise să fie mai explicită.

— Adică nimeni cunoscut. Susținea că fusese o greșeală. Cineva greșise numărul.

— Și dumneavoastră l-ați crezut?

— În clipa aceea da. Acum însă mă gîndesc că, totuși, vorbise. Cînd l-am zărit avea un aer preocupat. S-ar putea însă să mă înșel. Ce rost ar fi avut să mintă?

— Poate că acel care-i telefonase îi ceruse să nu pomenească nimănui despre convorbirea lor, zise maiorul Botea.

— De ce i-ar fi cerut-o? se miră ea.

— Pentru că voia să-l ucidă, o lămuri ofițerul. Fără îndoială că individul care-i telefonase era asasinul. Îi telefonase ca să-i dea întîlnire la locul unde intenționa să-l asasineze.

— Groaznic! murmură Mirela înfiorîndu-se.

Era, într-adevăr, îngrozitor să te gîndești că uciga-

şul, prin acel telefon, îl atrăsese pe Lică în capcană. Într-o capcană a morţii.

— Cînd aţi plecat la plajă, însoţită de doamna Mirea, nepoata lui Manoilescu se afla şi ea în casă? se interesă maiorul.

— Nu. Plecase după cumpărături.

— Am putea vorbi cu Ilinca? Poate că ştie cine i-a telefonat unchiului ei.

— Acum nu este posibil, zise cu regret Mirela. Dispariţia lui Lică a impresionat-o profund. Îi ţine loc de tată. Ilinca plîngea şi se zbuciuma necontenit. I-am dat un calmant şi a adormit. O prietenă de a ei a venit să stea cu dînsa. Sînt însă sigură că Ilinca nu ştie nimic; în caz contrar mi-ar fi spus totul. În starea de deznădejde în care se afla nu mi-ar fi ascuns nimic.

— Se prea poate, admise maiorul. Atunci, vom sta de vorbă cu ea mîine. Dar dumneavoastră nu bănuiţi cine i-ar fi putut telefona lui Lică? i se adresă Mirelei.

— Nu, răspunse ea. Lică era un om foarte retras. Nu ştiu să fi avut prieteni. Poate că infirmitatea să fi contribuit la felul lui de a fi. Şchiopăta destul de vizibil. Cu ani în urmă a suferit un grav accident de muncă şi a rămas infirm. De aceea a şi fost pensionat de boală.

— Dar dumneavoastră, doamnă Mirea? întrebă maiorul. Nu bănuiţi cine l-ar fi putut suna pe Manoilescu?

— Nu, zise Sanda. Dealtfel, nu ştiu nimic despre dînsul.

Mirela Todiraş găsi necesar să le explice celor trei ofiţeri că Sanda venise la Cosmeana abia de două săptămîni, ca invitată a ei.

— N-a mai fost niciodată pe aici, aşa că n-are cum să vă ajute în privinţa lui Lică, încheie ea.

— Doamnă Todiraş, i se adresă maiorul, aţi declarat că după cîte ştiţi dumneavoastră, victima nu avea prieteni. Dar duşmani, avea?

— Nu-i cunosc duşmanii, ceea ce nu înseamnă că, într-adevăr, n-avea, replică ea.

— Dumneavoastră, doamnă Mirea, este desigur inutil să vă adresez aceeaşi întrebare, zise maiorul Botea surîzînd ca să mai destindă atmosfera.

— Din păcate, aşa este, rosti Sanda liniştit. Oricum, e greu de presupus că i-a telefonat un duşman.

Ochii maiorului scînteiară din nou, trădîndu-i interesul. Vocea lui însă, cînd vorbi, era indiferentă.

— Ce vă face să credeţi acest lucru? întrebă el.

— Faptul că Lică Manoilescu n-ar fi acceptat să se întîlnească noaptea şi într-un loc pustiu cu un duşman, replică iubita mea cît se poate de calmă. Şi, domnule maior, adăugă apoi, sînt sigură că şi dumneavoastră gîndiţi la fel ca mine.

Maiorul Botea se mulţumi să se încline uşor în direcţia ei.

Chipul frumos al Sandei era impasibil, dar o mulţumire tainică îi licărea în priviri. Privind-o, m-am întrebat din nou ce urmăreşte şi, totodată, i-am admirat perspicacitatea. Eram silit să recunosc justeţea observaţiei sale. Într-adevăr, Lică Manoilescu n-ar fi acceptat să se întîlnească cu un duşman sau cu un necunoscut oarecare, noaptea şi într-un loc atît de singuratic. Era limpede că acel care-i dăduse întîlnire se bucura de încrederea lui. Altfel nu i-ar fi dat ascultare şi n-ar fi ajuns pînă acolo încît s-o mintă pe Mirela şi să nu pomenească nimic nepoatei lui. Da, cel care-i telefonase lui Lică se bucura de deplina lui încredere. Mai mult chiar, Lică i se supunea. Această ultimă constatare mă făcu să tresar.

„Oare ... este posibil? m-am întrebat îngrozit. Nu, nu se poate".

Am încercat să alung deîndată acel gînd. Am observat că maiorul Botea mă privea şi m-am străduit, cu preţul unui efort considerabil, să iau un aer cît mai nepăsător. Iată unde mă conduseseră cuvintele Sandei! Desigur că şi oamenii legii ajunseseră la aceeaşi concluzie ca şi mine.

— Vă amintiţi cumva de vreun alt amănunt care ne-ar putea fi de folos? ni se adresă maiorul, căruia starea mea nu-i scăpase.

La răspunsul nostru negativ se ridică, cerîndu-şi încă o dată scuze pentru vizita făcută la o oră atît de nepotrivită. Ceilalţi doi ofiţeri îl imitară şi îşi luară, la rîndul lor, rămas bun de la doamne.

Am ieşit să-i conduc.

— Dumneavoastră mai rămîneți, nu? mi se adresă maiorul cu un surîs ușor.

— Încă cîteva clipe, am răspuns.

Am încuiat poarta și am revenit la vilă. Era clar că maiorul Botea n-avea o părere prea bună despre mine.

— Ce grozăvie! exclamă Mirela, cînd mă văzu intrînd în încăpere. Cum să-i dau Ilincăi o asemenea veste? Dacă se frămînta atît din cauza dispariției unchiului ei, ce are să facă aflînd că a fost asasinat? Groaznic, groaznic! Și Iancu care lipsește tocmai acum! Am să-i telefonez să vină imediat acasă. Nu, mai bine mîine, spuse după ce-și privi ceasul. Este aproape zece și jumătate și dacă-i povestesc cele întîmplate aici este în stare să pornească la drum chiar în noaptea asta. Da, am să-i telefonez mîine.

Era clar că intrase în panică și am căutat s-o liniștesc. Și Sanda s-a arătat foarte atentă, promițîndu-i să fie de față cînd îi va anunța Ilincăi trista veste.

— Mai întîi o vom pregăti cumva sufletește și numai după aceea îi vom aduce la cunoștință moartea unchiului ei, îi zise ea Mirelei. Nu te mai necăji, doar am să fiu și eu lîngă tine.

— Îți mulțumesc, Sanda. Ești foarte drăguță. Și cu Iancu ce să fac?

— Ai să-i telefonezi mîine, așa cum foarte bine te-ai gîndit, am intervenit la rîndul meu în discuție, mișcat de starea ei. N-are rost să-l alarmezi și să-l faci să vină încoace în puterea nopții. Și așa, în clipa asta n-ar putea rezolva nimic. E preferabil să călătorească ziua.

— Sigur, recunoscu Mirela. Nu-mi surîde deloc ideea să umble noaptea cu mașina; ar putea avea un accident și numai din vina mea.

— Dragă Mirela, nu-ți face probleme, totul are să se rezolve cumva pînă la urmă, căută s-o liniștească Sanda. Du-te să te culci și ia și un somnifer ca să te odihnești cum trebuie. Am să-l conduc eu pe Sergiu.

— Bine. Eu mă duc să mă culc, murmură Mirela Todiraș. Mă cam doare capul.

Își luă rămas bun de la mine și porni spre camera ei, nu înainte de a-i mulțumi încă o dată Sandei pentru grija ce-i purta. M-am simțit copleșit de un sentiment de amărăciune auzind-o. Mirela, cea bună și naivă, îi mul-

țumea femeii care-i tulburase liniștea casei și, în mare măsură, era responsabilă pentru necazurile ei!

„Din fericire, Mirela nu știe încă adevărul! m-am gîndit întristat. *Încă!*"

După plecarea Mirelei, am stins luminile în camera de zi și am ieșit cu Sanda în cerdac. Cîteva clipe am stat nemișcați, învăluiți în lumina stelară, tăcere și parfum de flori. Din depărtare se auzea răsuflarea calmă a mării. Mîna iubitei mele care mîngîia în neștire corolele catifelate ale petuniilor mi se lăsă ușor pe braț.

— Nopții nu-i pasă de suferințele oamenilor, murmură ea. Este atît de frumoasă!

„Nu atît de frumoasă ca tine", am vrut să-i spun, dar n-am făcut-o.

Lumina de argint topit a stelelor dădea un farmec deosebit făpturii ei. Nu voiam însă să mă las pradă acelui farmec. Erau unele lucruri care se cereau clarificate și pentru asta trebuia să-mi păstrez mintea limpede.

— Sanda, aș vrea să-ți cunosc părerea, i-am spus.

— Despre ce?

— Despre toate cîte s-au întîmplat.

— Te referi la asasinarea lui Lică Manoilescu?

— Și la asta și la altele.

— Știu și eu. E greu să trag concluzii.

— Totuși, am insistat.

— Prefer să nu emit păreri în privința asta.

— De ce?

— E îngrozitor să mă gîndesc cine anume i-a telefonat bietului Lică.

— Bănuiești cine i-a telefonat?

— Tu nu?

— Crezi că el era acela care i-a dat întîlnire lui Lică Manoilescu?

— Cine altul putea fi? Cui i-ar fi dat ascultare Lică? Numai lui.

Nu rostiserăm nici un nume. Nici nu era nevoie. Amîndoi gîndeam la fel.

— De ce crezi că l-a ucis pe Lică? am întrebat-o.

— Ca să-i închidă gura pentru vecie. Morții nu vorbesc. Mă înfiorai. Oricît îmi era de neplăcut, mă vedeam silit să recunosc că Sanda avea dreptate. Lică fusese ucis fi-

indcă știa prea multe. Și ucigașul... Da, numai el, Iancu Todiraș, putea fi ucigașul!

— De aceea ai pomenit celor de la Miliție despre pași și despre faptul că Lică fusese atras în capcană de un om pe care-l cunoștea și în care avea încredere? am întrebat-o pe Sanda.

Acum nu mai aveam nici un dubiu; voise să atragă atenția anchetatorilor asupra lui Iancu Todiraș, să le sugereze în mod subtil că el îi dăduse întîlnire lui Lică și apoi îl asasinase. Nu puteam crede că procedase astfel din datorie cetățenească. Urmărea, desigur, un scop, dar care?

— Ar fi fost preferabil să tac? replică ea.

— Bineînțeles că nu. Cu toate acestea...

— Înțeleg, iubitule, mă întrerupse, lipindu-se de mine. Mai bine să nu ne gîndim la lucruri atît de dureroase.

Am prins-o ușor de umeri și, cu blîndețe, am îndepărtat-o de mine. Păru să nu dea atenție gestului meu.

— N-ai vrea să-mi explici și mie?

— Dragul meu, chiar tu mi-ai spus că șeful de post îl văzuse pe Lică Manoilescu stînd de vorbă cu unul dintre străinii blonzi.

— Este adevărat. Și?

— Dacă a discutat cu indivizii aceia care l-au ucis pe omul cu valiza, Lică o făcuse desigur din porunca lui Todiraș.

— Adică, consideri că ținea legătura cu ei fiindcă așa îi poruncise Iancu Todiraș?

— Exact. Iar în noaptea aceea cînd Mirela a auzit un fluierat ca un semnal și pași, iar cîinii nu au lătrat, sînt convinsă că vizitatorul nocturn era unul dintre cei doi blonzi. Și avînd în vedere că Iancu se afla lîngă soția lui, Lică era acela la care venise străinul. Firește, mai eram și noi doi, însă nici tu, nici eu n-am fi putut potoli cîinii.

Raționamentul ei nu avea nici o fisură. Faptele nu se putuseră petrece altfel.

— Și mai este ceva, continuă Sanda, ceva care se referă la tine.

— La mine?

— Da. Ții minte? Din clipa cînd i-ai relatat lui Todiraș că șeful de post ți-a spus că-l văzuse pe Lică Manoilescu stînd de vorbă cu unul dintre lunganii blonzi ai devenit indezirabil.

— Așa-i, însă...

— Vezi? mă întrerupse ea. Din clipa aceea Iancu Todiraș te-a tratat cu deosebită răceală, a făcut totul ca să pleci din casa lui.

— Prin urmare, într-un fel i-am dăunat lui Lică? Fără să vreau, aducîndu-i la cunoștință lui Iancu...

— Iubitule, tu nu ai nici o vină, mă întrerupse Sanda din nou, mîngîindu-mă ușor pe obraz. Nu te frămînta degeaba. Lică, oricum, era condamnat. Șeful de post și, deci, și superiorii lui știau că se întîlnise cu unul dintre nemții bănuiți a-l fi asasinat pe omul din tren. Mai devreme sau mai tîrziu avea să fie chemat la Miliție și interogat. Or, tocmai de asta se temea Iancu Todiraș. Bietul Lică îi era devotat, însă nu era prea deștept și, la un interogatoriu condus cu abilitate, ar fi putut face declarații care i-ar fi dăunat lui Todiraș. De aceea s-a decis să-l suprime.

— Să-l suprime..., am murmurat ca un ecou.

— Da. Lică Manoilescu era un martor incomod care trebuia redus la tăcere.

Cele două asasinate, posibilitatea ca fostul meu coleg de liceu să fie un ucigaș, necazurile care-o amenințau pe neștiutoarea Mirela și situația mea destul de încurcată erau evenimente neplăcute, tragice. Îmi stăruiau necontenit în minte și numai gîndul la ele mă împiedica să rîd, ce-i drept cam acru, de ceea ce se petrecea cu mine în acel moment. Și, oare, nu era demn de compătimire și de rîs faptul că stăteam lîngă femeia iubită, învăluit de parfumul ei, și atît de aproape, încît zulufii de pe tîmplele ei alintați de briza marină îmi atingeau obrazul, într-o noapte liniștită, în întuneric și singurătate și în loc să-i șoptesc vorbe dulci, s-o strîng în brațe și s-o sărut eu discutam cu dînsa despre crime și criminali, despre cercetările Miliției, despre felul cum acționase un asasin și alte asemenea „drăgălășenii"? Da, eram conștient de grotescul situației mele, însă nu-mi ardea de rîs. Crispat și chinuit de îndoieli ascultam explicațiile Sandei. Trebuia să recunosc că concluziile ei se bazau pe o logică perfectă, ori tocmai această logică mă înfiora. Deoarece, în fond, Sanda îmi demonstra cu argumente greu

de combătut că Iancu Todiraş temîndu-se că Lică, omul lui de încredere şi totodată complice, luat la întrebări de Miliţie l-ar fi putut da de gol, se hotărîse să-l ucidă. Ca să-şi îndeplinească planul criminal îi telefonase, îi fixase o întîlnire într-un loc singuratic şi, după ce-l lovise în cap, îl aruncase în prăpastie! Apoi, se reîntorsese în capitală ca un porumbel nevinovat! Ceva, totuşi, nu mi se părea plauzibil în purtarea lui Todiraş, dacă admiteam că este în stare să ucidă. Faptul că-i telefonase lui Lică.

— Chiar dacă lucrurile s-au întîmplat aşa cum presupui, oare Iancu ar fi făcut greşeala să-i telefoneze lui Lică Manoilescu? Un telefon interurban poate fi depistat şi, mai ales, exista riscul să ridice altcineva receptorul: Mirela, tu, Ilinca...

— Dragul meu, greşeşti judecînd astfel, replică Sanda. Todiraş cunoştea rosturile casei, obiceiurile noastre, prin urmare *era sigur* că la ora aceea în hol avea să se afle numai omul lui, căruia îi ceruse să fie acolo. Pe la zece, Mirela şi cu mine plecam la plajă, iar Ilinca după cumpărături. Datorită unei simple întîmplări, faptului că uitase termosul, Mirela s-a întors şi l-a surprins pe Lică cu receptorul în mînă. În mod normal n-ar fi avut cum să-l vadă. În ce priveşte riscul ca, totuşi, să ridice altcineva receptorul, Todiraş n-avea de ce să-şi facă griji; în asemenea caz putea ori să întrerupă legătura, ori să pretindă că doreşte să afle ce mai e nou pe acasă.

Am privit-o. Aerul ei triumfător m-a întristat. Avea răspuns pentru orice întrebare de-a mea şi ţinea cu tot dinadinsul să mă convingă de vinovăţia lui Iancu Todiraş!

— Totuşi, dacă la telefon ar fi răspuns altă persoană, nu Lică, atunci ar fi trebuit să renunţe la planul lui de a-l atrage în cursă, am observat, nu fără malițiozitate, dornic s-o pun în încurcătură.

— N-ar fi renunţat, l-ar fi amînat numai pentru o altă dată, se mulţumi ea să spună.

Siguranţa cu care vorbea mă scoase din sărite. Înclinam să cred că aşa se petrecuseră lucrurile, dar nu-mi plăcea s-o aud pe femeia iubită dovedindu-se atît de „expertă".

— Bine, dar odată ce Todiraş, încă înainte de a pleca la Bucureşti, s-a înţeles cu Lică să se afle la o anumită oră din zi lîngă telefon, înseamnă că premeditase crima! am exclamat.

— Fireşte că o premeditase, rosti ea calmă. Nu asta încerc să-ţi demonstrez?

Nu mai avea rost să lupt împotriva evidenţei; Sanda era convinsă de vinovăţia lui Iancu Todiraş şi făcea tot posibilul să mi-o dovedească. Şi nu numai atît...

— Aş mai rămîne cu tine, îmi şopti, dar i-am promis Mirelei că stau cu ea. Sper că n-ai de gînd să aduci la cunoştinţa maiorului Botea sau a şefului de post cele ce am discutat noi acum?

Am asigurat-o că nu aveam astfel de intenţii. Nu m-am mirat observînd că, în ciuda eforturilor ei, nu reuşi să pară încîntată de decizia mea. Era mai mult decît limpede că voia să comunic autorităţilor convorbirea noastră ca „să-l bage la apă" pe Iancu Todiraş. Tot atît de limpede era însă că nu dorinţa de a contribui la pedepsirea vinovatului o îndemna să se comporte astfel. Nu cunoşteam motivele care-o determinau să vrea distrugerea lui Todiraş, dar nu i-am pus nici o întrebare în acest sens; ar fi fost inutil.

Sanda m-a condus pînă la poartă, m-a sărutat şi a fugit spre vilă.

„Paradoxală femeie! mi-am spus, îndepărtîndu-mă alene. Faptul că se străduieşte să-l înfunde pe Iancu Todiraş n-o împiedică să se arate grijulie şi prietenoasă faţă de soţia lui!"

Nu mă grăbeam să ajung la motel. Evenimentele acelei zile şi, în mod deosebit, convorbirea mea cu Sanda mă tulburaseră şi ştiam că nu voi izbuti să adorm. O plimbare, în liniştea nopţii, îmi va ajuta să mă calmez.

Am străbătut drumeagul mărginit de tufişuri dese care ducea spre mare. La ora aceea înaintată ţărmul era pustiu. Valurile clipoceau molcom, purtînd pe creştet pulbere de argint stelar. Păşeam pe nisip, lăsîndu-mă mîngîiat de briza răcoroasă.

Dar, din motive pe care nu le cunoşteam, Sanda dorea arestarea lui Iancu Todiraş. Şi eu îl socoteam a fi ucigaşul lui Lică Manoilescu şi aveam convingerea că, aproximativ, procedase aşa cum îmi explicase ea ca să-l atra-

gă în capcană pe complicele lui. Ce se ascundea însă sub toate astea? Cum de ajunsese Todiraş să ucidă? Şi apoi, noua versiune a Sandei cu privire la omul cu valiza şi la tezaurul ascuns era adevărată? Cum puteam fi sigur că nu mă minţise din nou sau că, în cel mai bun caz, nu-mi dezvăluise decît parţial realitatea? Mă străduiam să analizez situaţia bazîndu-mă pe faptele deja cunoscute de mine, însă fără succes. Aveam încontinuu senzaţia că ceva îmi scapă.

În cele din urmă, m-am îndreptat spre motel. Am urcat în camera mea şi m-am culcat imediat. Am luat un somnifer; eram sigur că altfel n-aş fi reuşit să adorm, asaltat cum eram de gînduri şi îndoieli. Pastila şi-a făcut curînd efectul şi m-am cufundat într-un somn adînc, ca de plumb, fără vise.

Dimineaţa m-am trezit tîrziu, cu capul greu şi gura uscată. Am făcut un duş, mai mult rece decît cald, şi cumva mai înviorat, am coborît în restaurantul motelului ca să iau micul dejun. De la masa unde stăteam puteam vedea atît marea cît şi şoseaua. În timp ce-mi sorbeam cafeaua priveam la maşinile care treceau. Erau destul de numeroase la acea oră. Cele mai multe se îndreptau spre Constanţa şi staţiunile de pe litoral, iar celelalte spre Bucureşti. Contemplînd forfota maşinilor m-am întrebat de ce nu plecam? De ce nu părăseam Cosmeana? Odată ce nu eram în stare să mă lămuresc în privinţa încurcatei afaceri cu tezaurul ascuns de nazişti, afacere care costase viaţa a doi oameni, ce rost mai avea să rămîn? Nu trebuia să mă trudesc prea mult ca să aflu răspunsul: nu plecam din cauza Sandei. O iubeam, nu voiam să mă despart de ea, nu o puteam lăsa singură, tocmai acum cînd lucrurile păreau mai încîlcite ca oricînd.

Deşi n-aveam intenţia să plec, m-am decis să mă interesez la ce oră erau trenuri spre Bucureşti. După ce mi-am băut cafeaua m-am dus la gară care, dealtfel, nu era departe. Am întrebat-o pe casieră ceea ce mă interesa şi, într-o doară, am privit spre peron. Am fost surprins şi dezamăgit văzîndu-i pe cei doi lungani blonzi. Cu rucsacurile în spate aşteptau trenul plimbîndu-se încoace şi încolo! Aşadar, fuseseră puşi în libertate! Faptul mă înfurie, cu toate că nu prea ajutasem autorităţile să obţină dovezi împotriva lor. Ieşind din clădirea gării m-am ciocnit de şeful de post, care, probabil, urmărea de la distanţă plecarea celor doi indivizi. M-a salutat cor ial, în schimb eu i-am răspuns destul de morocănos la salut.

— Vreţi să ne părăsiţi? V-aţi luat bilet? m-a întrebat, surîzînd ca de obicei.

— Nu, încă n-am de gînd să plec de aici, am replicat. În schimb, observ că suspecţii sînt gata de drum.

— Nu-i mai puteam reţine, zise ofiţerul. Sînt cetăţeni străini şi trebuie să fim deosebit de atenţi. Fără suficiente dovezi nu putem aresta oamenii.

— Înţeleg, am murmurat indispus.

— N-aţi vrea să servim ceva la bufetul gării? mi se adresă, el, părînd a nu fi observat proasta mea dispoziţie.

Am acceptat. Poate că discutînd cu el aveam să aflu vreo noutate. Ne-am aşezat la o masă de unde se putea vedea peronul. Şeful de post a comandat o cafea, iar eu o citronadă rece. Am fost serviţi repede. În acea clipă, sosi trenul de Bucureşti şi străinii blonzi se grăbiră să urce. Încă nu terminasem de băut ceea ce comandasem cînd trenul şi porni.

— Urmăritorii şi, mai mult ca sigur, ucigaşii omului cu valiza au plecat, am spus înciudat. Mîine se vor duce la Otopeni şi, într-un ceas-două vor fi acasă „liberi şi fericiţi".

— Nici chiar aşa, zise zîmbind şeful de post. Nu înseamnă că dacă i-am lăsat liberi, îi lăsăm de capul lor. Poate că ne veţi ajuta şi dumneavoastră.

— V-am declarat tot ce ştiu, m-am grăbit să răspund.

— După cum v-am explicat şi altă dată, unele amănunte se pot uita.

— Dacă-mi amintesc de vreunul am să vi-l comunic, l-am asigurat.

— Ar fi bine să urmaţi exemplul prietenei dumneavoastră.

— Care prietenă?

— Doamna Sanda Mirea, mă lămuri el amabil. Aseară i-a amintit doamnei Todiraş unele amănunte deosebit de interesante, de care aceasta uitase. Desigur din pricina emoţiei.

— Unele amănunte? am făcut eu pe miratul.

— Da. Pașii, fluieratul, cîinii care nu au lătrat... Inteligentă femeie!

— Cine, Mirela Todiraș?

— Mă refer la doamna Mirea.

— Inteligentă și, mai ales, dornică să vă ajute, am spus cu un ton cît se poate de sincer.

— Într-adevăr, foarte dornică, admise șeful de post. N-a continuat discuția pe această temă, lucru care m-a bucurat.

— Mi-a părut bine că v-am întîlnit, zise el ridicîndu-se. Acum trebuie să plec. Am treabă la post.

M-am ridicat la rîndul meu.

— Mă tem că v-a cam decepționat convorbirea avută cu mine, nu m-am putut stăpîni să remarc.

— Ce vă face să credeți așa ceva? rîse el.

— Faptul că nu v-am relatat nimic deosebit, nu v-am destăinuit nici un secret.

— Nu acesta a fost motivul pentru care am vrut să stăm de vorbă, replică, fără să-și piardă buna dispoziție.

— Atunci e O.K., m-am prefăcut eu bucuros. Totuși, trebuie să recunoașteți că superiorul dumneavoastră, tovarășul maior Botea, mă bănuiește.

— Nu vă bănuiește, ci presupune că nu ne-ați spus tot ce știți, ținu el să precizeze.

— Este și părerea dumneavoastră?

— Bineînțeles, răspunse zîmbind.

Sinceritatea lui m-a dezarmat. Ne-am continuat tăcuți drumul. În preajma postului de Miliție ne-am despărțit. Salutul tînărului ofițer a fost și de astă dată cordial.

Trebuie să recunosc că atitudinea lui mă impresionase mai mult decît aș fi vrut. Într-adevăr, situația mea nu era deloc plăcută. Ascunsesem o parte din cele ce știam, însă oamenii legii își dăduseră seama de aceasta. Nu mă putusem decide să relatez fapte care ar fi pus-o pe iubita mea într-o postură deosebit de nefavorabilă, cu implicații neprevăzute, și acum m-aș fi găsit în dificultate dacă aș fi fost nevoit să fac mărturisiri și să mă justific pentru că întîrziasem atît de mult să le aduc la cunoștință autorităților.

Pentru o clipă m-am gîndit să mă duc la vilă, însă am renunțat. Nu voiam să dau ochii cu neștiutoarea Mirela și să joc teatru în fața ei. O nouă întîlnire „întîmplătoare" cu șeful de post fiindu-mi la fel de penibilă, m-am hotărît să rămîn în camera mea, să citesc.

Am stat așadar în cameră și abia pe la amiază am coborît în restaurantul motelului să iau masa. Am comandat o omletă și o salată, de care abia dacă m-am atins; nu aveam poftă de mîncare, toate mi se păreau anoste. Vederea grupurilor de turiști veseli și gălăgioși îmi mărea indispoziția. De aceea m-am grăbit să mă retrag în camera mea.

Razele soarelui se strecurau prin jaluzelele pe jumătate trase, împodobind podeaua cu dungi de lumină. M-am instalat într-un fotoliu încercînd să nu mă gîndesc la nimic. O bătaie discretă în ușă mă readuse la realitate. Bănuiam cine venise. M-am grăbit să deschid, cuprins de tulburare. Sanda intră în cameră cu mersul ei de regină sau de zeiță. Tîrît de un impuls greu de stăvilit, am strîns-o la piept și am sărutat-o. Mă sărută și ea, dar se desprinse repede din îmbrățișare.

— Dragul meu, de ce n-ai venit la vilă? Te-am așteptat.

M-am scuzat, evocînd o indispoziție trecătoare. Nu avea rost să-i explic motivul care mă determinase să ocolesc casa Todiraș.

— Te-am așteptat, repetă Sanda cu reproș. Și nu numai eu, ci și Mirela.

— Cum se simte? Dar Ilinca?

— Biata fată a fost foarte afectată de moartea unchiului ei. Ne-am străduit s-o liniștim și am lăsat-o în grija prietenei sale. Nu are idee de treburile lui Lică. Altfel, desigur că ne-ar fi spus ceva sub efectul șocului resimțit la aflarea tristei vești.

— Nici nu mă așteptam să fie la curent cu „afacerile" lui Lică, am spus eu.

— Maiorul Botea va fi cam dezamăgit cînd va sta de vorbă cu Ilinca, observă iubita mea.

— Te-am întrebat cum se simte Mirela, i-am amintit.

— Ceva mai bine, de cînd știe că soțul ei va veni curînd.

— I-a telefonat?

— Da. Azi dimineață. I-a povestit despre asasinarea lui Lică și Todiraș i-a promis să vină îndată. Cînd am să mă reîntorc la vilă s-ar putea să-l și găsesc acolo. Sper

că n-ai relatat celor de la Miliţie ceea ce ţi-am spus eu. N-aş vrea ca Iancu Todiraş să aibă neplăceri.

— Oare? am replicat neîncrezător. Chiar, nu voiai să comunic maiorului sau şefului de post ce am aflat de la tine?

— Fireşte. Destăinuirile mele îţi eru destinate numai ţie.

— Atunci, poţi să fii liniştită; n-am pomenit despre ele la Miliţie.

Am privit-o, încercînd să descopăr pe chipul ei frumos o undă de dezamăgire, de părere de rău. N-am descoperit nimic. Dimpotrivă, părea mulţumită.

— Iubitule, ce-i cu tine?

— Ce-mi ascunzi? am replicat.

— Ce să-ţi ascund? rosti ea cu tristeţe în glas. Ştii că nu am secrete faţă de tine.

— Aş vrea să fie adevărat, am murmurat, ridicîndu-mă din fotoliu.

Am făcut cîţiva paşi prin încăpere, încercînd să mă stăpînesc.

— Te îndoieşti de mine? mă întrebă Sanda cu lacrimi în ochi.

M-am aşezat pe pat, lîngă ea.

— Cum să nu mă îndoiesc? am spus. Prima dată m-ai minţit. De unde să ştiu că nu mă minţi şi acum?

Îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Nu mă crezi? şopti îndurerată.

Părul ei îmi mîngîia faţa, parfumul ei mă învăluia şi buzele ei calde, fremătătoare erau atît de aproape... Am izgonit îndoielile care mă chinuiau şi am luat-o în braţe. Patima ne prinse pe amîndoi în mrejele ei...

Sanda plecă pe înserat. Clipele de fericire petrecute cu ea nu-mi alungaseră disperarea. O iubeam, dar ştiam că venise la mine numai ca să se convingă de ataşamentul meu, de supunerea mea. Da, vedeam limpede ce scop urmărea şi, tocmai pentru că o iubeam şi o doream mai tare ca oricînd, sufeream. Pe scurt, eram în egală măsură fericit şi nefericit.

Aveam impresia că mă sufoc şi, după un duş rece, m-am îmbrăcat şi am coborît să iau o cafea. În timp ce sorbeam lichidul fierbinte şi aromat priveam pe fereastră. La ora aceea circulaţia era mai redusă şi mi-a fost

uşor să zăresc maşina lui Todiraş, îndreptîndu-se spre vilă.

„Aşadar, s-a reîntors la Cosmeana", mi-am spus îngîndurat.

Am părăsit motelul şi am pornit-o pe drumul care ducea la mare, dar... m-am trezit faţă-n faţă cu maiorul Botea! Nu mai era posibil să-l ocolesc. Ne-am salutat şi, foarte politicos, m-a poftit la postul de Miliţie, „să mai discutăm de una de alta". Am acceptat. Ce puteam face? Eram doar în concediu şi nu puteam evoca nu ştiu ce treburi importante.

La post se afla şi simpaticul locotenent-major Corban, care cerceta un dosar, notîndu-şi din cînd în cînd ceva într-un carnet. Căpitanul Podeanu nu era acolo.

— O cafea? Un suc? mă-ntrebă maiorul.

— Un suc, am răspuns.

Şeful de post aduse dintr-o încăpere alăturată pahare cu suc rece. La invitaţia maiorului Botea am luat loc şi am început să vorbim banalităţi. Nu-mi venea să cred că fusesem invitat la Miliţie numai ca să stau la taclale. Aveam impresia că ofiţerii aşteptau ceva. Pe măsură ce treceau clipele mă convingeam şi mai mult de aceasta. La un moment dat, îşi făcu apariţia căpitanul Podeanu.

— Tovarăşe maior, a pornit încoace, rosti el.

Superiorul său nu făcu nici un comentariu, ci continuă să vorbească cu mine.

Curînd am aflat ce sau, mai precis, pe cine aşteptau oamenii legii. În birou intră Iancu Todiraş. Nu păru deloc încîntat cînd mă văzu, dar se mulţumi să mă ignore. Şeful de post se ridică şi-l prezentă superiorilor săi, care se presupunea că nu-l cunosc.

— Asasinarea lui Lică m-a uimit şi m-a îndurerat profund, începu Todiraş, după amabilităţile de rigoare. Nu mai vorbesc de soţia mea şi de nepoata lui. Nu pricep cum de s-a întîmplat o asemenea nenorocire. Din ceea ce mi-a spus soţia mea am înţeles că, după părerea dumneavoastră, pe Lică l-a atras cineva în cursă, cineva care-l pîndea...

— Aşa este, confirmă maiorul. Acest lucru reiese clar din depoziţiile a doi martori.

— Prin urmare, odată ce a fost văzut, asasinul vă este cunoscut, zise Todiraş.

Vorbise calm, însă din glasul lui răzbătea o undă de nelinişte.

— Din păcate, nu, îl lămuri maiorul. Martorii nu l-au văzut la faţă.

— Regretabil lucru, făcu Iancu Todiraş cu un aer dezamăgit.

— Regretabil, într-adevăr, admise maiorul Botea, însă nu ne facem griji; curînd asasinul va fi prins.

Ca să fiu sincer, m-a uimit faptul că maiorul îi dezvăluise lui Todiraş că martorii nu le putuseră furniza descrierea exactă a asasinului. N-ar fi fost preferabil să-l lase să creadă contrariul?

— Mi-aţi putea spune dacă i-aţi telefonat lui Lică Manoilescu de la Bucureşti? i se adresă maiorul lui Todiraş.

— Cînd anume?

— Acum două zile. Ia-ţi telefonat de la Bucureşti?

— Da, răspunse Todiraş, după o scurtă gîndire.

Am rămas surprins; nu mă aşteptasem ca Iancu să recunoască cu atîta uşurinţă. Dacă ofiţerii au fost surprinşi la rîndul lor, au avut grijă să n-o arate.

— Cam pe la ce oră aţi vorbit cu el? întrebă maiorul.

— Pe la zece, răspunse prompt Todiraş. Însă nu lui i-am telefonat, ci soţiei mele. Voiam să-i comunic că am să mai lipsesc cîteva zile. Întîmplător, nu ea, ci Lică a ridicat receptorul.

Ofiţerii schimbară o privire rapidă între ei. Era vădit că promptitudinea lui Todiraş îi descumpănise.

— Deci aşa s-au petrecut lucrurile, zise maiorul.

— Exact. Lică mi-a spus că soţia mea plecase la plajă, împreună cu doamna Mirea.

— Şi i-aţi cerut lui Lică să-i comunice doamnei Todiraş că veţi mai lipsi cîteva zile? întrebă iar maiorul.

— Chiar aşa, confirmă Iancu.

— Ciudat! observă maiorul. Lică Manoilescu nu i-a pomenit nimic soţiei dumneavoastră.

— Nu pot înţelege ce l-a îndemnat să procedeze astfel, făcu mirat Todiraş.

— Şi nu numai atît: nici măcar nu i-a adus la cunoştinţă că i-aţi telefonat. Ce părere aveţi?

— Ştiu şi eu? Purtarea lui mi se pare inexplicabilă.

— Lică avea duşmani?

— N-am auzit să aibă, răspunse Todiraş.

Maiorul Botea îi mai adresă cîteva întrebări, cu privire la anturajul lui Lică Manoilescu însă, ca şi Mirela, Iancu Todiraş declară că acesta era un om foarte retras.

Aveam impresia că maiorul îi adresa întrebările din simplă rutină, şi nu fiindcă se aştepta la vreo revelaţie surprinzătoare.

— Pentru moment am terminat, îi spuse maiorul în cele din urmă. Nu vă mai reţinem.

Todiraş strînse mîna celor trei ofiţeri şi părăsi postul de Miliţie. Pe mine nu se ostenise să mă salute.

— Prin urmare, Iancu Todiraş a recunoscut că a vorbit la telefon cu Lică, zise căpitanul Podeanu ca pentru sine.

— Mda, mormăi maiorul. S-a arătat sincer.

Îşi aprinse o ţigară şi, ridicîndu-se, făcu cîţiva paşi prin încăpere. Nu-l mai văzusem fumînd şi m-am mirat.

— Mai degrabă şmecher, observă căpitanul.

— Ai dreptate, admise superiorul lui.

Rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi se-ntoarse spre mine.

— Mi-aţi spus că Iancu Todiraş v-a fost coleg de liceu, deci prieten.

— Nu neapărat, am replicat. Ne cunoşteam de pe băncile liceului, dar nu eram prieteni în adevăratul înţeles al cuvîntului.

— Mă rog, dar, oricum, v-a invitat să vă petreceţi concediul de odihnă în casa lui, aţi locuit la el vreo două săptămîni, continuă maiorul.

— Aşa este, am admis.

— Atunci, cum explicaţi faptul că aici, în birou, nu numai că nu v-a acordat vreo atenţie, dar nu v-a spus nici măcar bună ziua?

Am tăcut descumpănit.

— V-aţi certat? insistă maiorul.

— Da.

— De ce?

— Dintr-un motiv strict personal, am răspuns.

— Personal?

— Da. N-are nici o legătură cu cazul de care vă ocupaţi.

Reuşisem să dau glasului meu fermitate, însă eram sigur că nici unul dintre ofiţeri nu mă crezuse.

Maiorul Botea își stinse țigara și, apropiindu-se de fereastră, privi afară.

— Și cu Durău cînd v-ați întîlnit? mă întrebă, fără să se întoarcă spre mine.

Luat prin surprindere de întrebarea lui nu mi-am putut reprima o tresărire.

— Cu Durău? am repetat ca un ecou.

— Exact. Cînd v-ați întîlnit cu el?

— În tren. Am călătorit în același compartiment. Dar am declarat acest lucru.

— Știu. Nu m-am referit însă la întîlnirea din tren. Unde l-ați mai văzut?

— Pe drumul care duce spre plajă, am răspuns.

Eram uluit. De unde cunoștea numele omului cu valiza? Pînă atunci, la postul de Miliție fusese socotit un necunoscut, odată ce asupra lui nu se găsiseră nici un fel de acte. În ce mă privește, mă ferisem cu grijă să-i rostesc numele; dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să intru în amănunte, pe care preferam să le păstrez, cel puțin momentan, pentru mine. Atunci?

— Numai acolo? mi se adresă maiorul.

— Firește, am zis.

— Ciudat, remarcă el. Cîteva persoane v-au văzut discutînd cu Durău pe plajă. Ați discutat mult timp. Ascunzînd unele fapte nu ne ajutați. Dimpotrivă, ne creați greutăți.

— N-am avut intenția să ascund ceea ce știu, am replicat îndată. Pur și simplu am uitat.

— Așa ...

Era limpede că nu mă credea. N-ar fi fost de mirare să înceapă să mă bănuiască de-a binelea.

— Și despre ce ați vorbit cu Durău?

— Despre întîmplarea din tren.

— Oare n-ați uitat să ne relatați și alte ... amănunte? mă-ntrebă el, privindu-mă cercetător.

Mă simțeam din ce în ce mai încurcat. Din fericire, telefonul sună chiar în clipa aceea. Șeful de post ridică receptorul și, după un scurt schimb de cuvinte, îl întinse maiorului.

— E pentru dumneavoastră, îi spuse.

Maiorul Botea vorbi la telefon. Părea foarte mulțumit.

— Deci, e absolut sigur, i se adresă interlocutorului nevăzut. Da. Bine.

Depuse receptorul în furcă și, cu mulțumirea încă zugrăvită pe față, se-ntoarse spre subordonații săi.

— Se-ntîmplă cam des ca unii să uite unele amănunte atunci cînd fac declarații, observă el.

— Tovarășe maior, vă rog să mă credeți că, într-adevăr, am uitat să vă relatez convorbirea mea cu Durău, am căutat eu să mă justific. Nu i-am acordat o importanță prea mare.

— Nu m-am referit la dumneavoastră, ci la Iancu Todiraș, preciză Maiorul.

— La Iancu? m-am mirat eu.

— Da. A uitat să ne aducă la cunoștință un amănunt.

— Ce anume? întrebă căpitanul Podeanu.

— Că în noaptea crimei a părăsit Bucureștiul. Cu mașina.

Cuvintele maiorului mă uimiră. Oare Sanda avea dreptate cînd susținea că fostul meu coleg îl ucisese pe Lică?

— Venea încoace? se interesă căpitanul.

— Așa se pare, răspunse superiorul său.

Peste cîteva minute, deoarece prezența mea nu mai era necesară, mi-am luat rămas bun de la cei trei ofițeri și am plecat. Îmi dădeam seama că, în urma ultimelor date obținute de cei de la Miliție, lațul se strîngea tot mai tare în jurul lui Iancu Todiraș. Odată ce îi telefonase lui Lică și părăsise Bucureștiul în noaptea crimei, ascunzînd acest fapt, nu mă mai puteam îndoi că el era ucigașul. Da, Sanda nu se înșelase afirmînd că Todiraș își asasinase complicele ca să-i închidă gura pentru vecie. Constatarea mă întrista. Desigur că maiorul Botea și oamenii săi cercetaseră amănunțit toate mișcările lui Todiraș și nu le fusese greu să stabilească în ce fel își petrecuse timpul. M-am îndreptat spre motel pășind încet, ca un somnambul. Îmi era silă de toate și doream din suflet să mă aflu cît mai departe de acele locuri.

Se însera. Ferestrele caselor se luminau pe rînd. Un șuvoi de mașini, de toate mărcile și culorile, se scurgea pe șosea spre Constanța ;turiștii se grăbeau să ajungă la destinație înainte de căderea nopții. Una sau două dintre ele opriră la Cosmeana și ocupanții lor, încărcați cu bagaje dar bine dispuși, intrară în holul motelului.

Ajuns, în sfîrşit, în camera mea, m-am apropiat de fereastra care dădea spre mare. Valurile se rostogoleau alene, mînate de o briză blîndă. Cîteva perechi de îndrăgostiţi adăstau îmbrăţişate în umbra stîncilor. Priveliştea paşnică nu izbutea să-mi izgonească din minte cele aflate în după-amiaza aceea la postul de Miliţie. Deodată am tresărit.

„Oare ce-l determinase pe maiorul Botea să-mi spună ce i se telefonase de la Bucureşti? De ce trebuise să-mi aducă la cunoştinţă că se afla în posesia unor dovezi în stare să-l incrimineze pe fostul meu coleg? În definitiv, maiorul, justificat dealtfel, nu avea încredere în mine, îşi dăduse seama că nu-i declarasem tot ce ştiu. Atunci de ce mi se destăinuise? Nu se temea că-l voi pune la curent pe Todiraş?"

Pentru cîteva clipe am rămas locului descumpănit, apoi un gînd îmi sfredeli mintea. Dacă o făcuse fiind sigur că n-aveam să apuc să-l anunţ pe fostul meu coleg de pericolul care-l paşte, deoarece avea intenţia să-l aresteze chiar în seara aceea? Presupunerea mea părea plauzibilă şi m-am simţit îmboldit s-o verific. Am ieşit deci în grabă din motel şi m-am îndreptat spre vilă, avînd grijă să mă aţin în umbră ca să nu fiu văzut. Stînd în dosul unui tufiş des am privit cu atenţie vila. Iancu Todiraş, soţia lui şi Sanda cinau în cerdac. De la punctul meu de observaţie îi puteam vedea foarte bine, mai ales datorită becului agăţat chiar deasupra mesei. Mîncau şi discutau liniştiţi. Am iscodit împrejurimile cu privirea. Nu se vedea nici un miliţian. Am stat acolo aproape un ceas şi jumătate. Ocupanţii vilei s-au dus la culcare, fără să se întîmple nimic. Însemna că mă înşelasem asupra motivului care-l determinase pe maiorul Botea să-mi arate atuurile ce deţinea.

După o scurtă plimbare, m-am reîntors la motel şi am urcat în camera mea. Nu-mi era foame. Ca să scap de gîndurile chinuitoare m-am culcat. Am izbutit să adorm cu greu şi somnul mi-a fost bîntuit de coşmaruri. Spre ziuă, m-am trezit scăldat în sudoare. Mă simţeam mai obosit decît atunci cînd mă culcasem.

Nu, nu mai puteam continua astfel. Trebuia s-o conving pe Sanda să vină cu mine la Bucureşti. Dealtfel, vrînd-nevrînd, eram nevoit să plec; peste o săptămînă

concediul meu expira. Speram că ofiţerii care anchetau cele două crime comise la Cosmeana nu aveau să se opună plecării mele. În sinea mea mă temeam că ei s-ar fi putut împotrivi să plec, deoarece ştiau că nu le declarasem totul.

Dimineaţa am petrecut-o citind în micul parc din preajma motelului. Mă aşteptam, din minut în minut, să aflu de arestarea lui Todiraş. A venit însă amiaza fără să se întîmple nimic. Nu-mi ardea de mîncare, aşa că la prînz m-am mulţumit cu un sanviş şi o cafea. Prin vitrinele largi ale restaurantului le-am zărit pe Sanda şi Mirela revenind de la plajă însoţite de Iancu Todiraş. Mergeau încet şi discutau între ei. Se părea că mă frămîntam mai mult decît dînşii...

Tocmai îmi beam cafeaua, care se răcise de-a binelea, cînd în restaurant intră şeful de post. Nu m-am mirat văzîndu-l; mă aşteptam să apară. Se arătă bucuros că mă vede şi, la invitaţia mea, se aşeză la masa la care stăteam. Comandă o gustare şi un suc rece, apoi mă privi şi îmi zîmbi.

— Azi n-aţi fost pe plajă, mi se adresă.

— N-am avut chef, am replicat morocănos.

— În schimb prietenii dumneavoastră şi-au petrecut întreaga dimineaţă scăldîndu-se în mare şi prăjindu-se la soare, mă informă, la fel de zîmbitor.

— Treaba lor, deşi cred că Iancu Todiraş ar face mai bine să se arate mai preocupat de situaţia dificilă în care se găseşte.

— Se găseşte într-o situaţie dificilă? zise ofiţerul.

— Desigur. Ştiţi ca şi mine că superiorul dumneavoastră îl bănuieşte a fi ucigaşul lui Lică.

Observaţia mea păru să-l amuze.

— Ca să fiu sincer, tovarăşul maior nu prea obişnuieşte să-şi dezvăluie gîndurile. Prin urmare, nu pot afirma dacă-l bănuieşte sau nu pe fostul dumneavoastră coleg de liceu.

— Bine, dar ieri, cînd am fost la post, tovarăşul maior Botea spunea că Todiraş a părăsit capitala în noaptea crimei.

— E adevărat. Aşa i se raportase prin telefon.

— Vedeţi? I-aţi pus întrebări în acest sens lui Iancu? m-am interesat.

— Pînă în prezent, nu.

— Cum se poate? Era vorba de un indiciu important! mi-am exprimat eu mirarea.

— Tocmai pentru că este un indiciu important, tovarăşul maior a vrut să-l verifice mai temeinic. Şi dumneavoastră ce-aţi mai făcut? Cum v-aţi petrecut timpul?

— M-am plimbat de unul singur şi pe urmă am stat în camera mea.

Am observat că răspunsul meu îl dezamăgise. Oare ce se aşteptase să fac?

— Dacă nu sînt indiscret, am spus, aş dori să vă întreb cum de aţi aflat că numele omului din tren este Durău? După cîte ştiu, asupra cadavrului său nu s-au găsit nici un fel de acte.

— Foarte simplu, mă lămuri şeful de post, fără să facă vreo aluzie la indiscreţia mea. Am dat semnalmentele sale unde trebuia şi s-a stabilit că respectivul intrase la noi în ţară cu cîteva săptămîni în urmă. Avea paşaport în regulă, ca cetăţean austriac.

„Acum, precis că are să mă chestioneze cu privire la Durău“, mi-am spus.

Se dovedi că mă înşelasem. Locotenentul-major Corban nu-mi adresă nici o altă întrebare. Mai zăbovi puţin, apoi plecă. L-am urmărit cu privirea în timp ce se îndepărta, întrebîndu-mă ce-l determinase să vină la masa mea. Desigur, dorise să afle de la mine ceva. Oare reuşise? Doar eu fusesem acela care pusese întrebări. Însă . . ., cine ştie?

Curînd, am părăsit şi eu restaurantul şi am urcat în camera mea. Inciudat, am constatat că pe măsură ce treceau clipele nerăbdarea mea creştea; abia aşteptam ca Sanda să fie iar lîngă mine, s-o strîng în braţe. Nu-mi promisese, dar ştiam că va veni la mine. Şi aşa se întîmplă. Cam la vreo oră de cînd mă retrăsesem în cameră, iubita mea se ivi în prag. Purta o rochie subţire de mătase albastră, închisă în faţă cu nasturi argintii. Am îmbrăţişat-o şi am tras-o spre pat. Şi-a scos repede rochia şi s-a ghemuit în braţele mele; întocmai cum dorisem. Am strîns-o la piept şi am sărutat-o. Pentru o vreme, m-am lăsat pradă patimei care mă mistuia, pierzînd noţiunea timpului şi a locului . . .

Ceva mai tîrziu, culcaţi unul lîngă altul, ne-am aprins

cîte-o ţigară. Fumam în tăcere. Sanda a început prima discuţia.

— Îmi închipui cît de neplăcut a fost pentru tine cînd l-ai întîlnit ieri pe Todiraş la postul de Miliţie, îmi zise ea.

— Într-adevăr, n-a fost plăcut. Dar, de unde ştii că l-am întîlnit acolo?

— Ne-a povestit chiar el, Mirelei şi mie.

— A, aşa . . . Maiorul Botea i-a pus o serie de întrebări şi, cu acest prilej, Iancu a recunoscut că vorbise la telefon cu Lică. Chipurile, voise să-i telefoneze Mirelei, însă s-a întîmplat ca Lică să ridice receptorul.

— Şi p-asta ne-a spus-o.

— Este, totuşi, ceva ce nu v-a povestit, deoarece nici el nu-l ştie, am replicat.

— Ce anume? făcu Sanda interesată.

I-am relatat despre comunicarea primită de maiorul Botea, cu privire la faptul că Todiraş părăsise Bucureştiul în noaptea cînd a fost asasinat Lică Manoilescu. Iubita mea nu păru prea impresionată de această veste.

— Prin urmare, maiorul, deîndată ce a aflat noutatea s-a grăbit să ţi-o comunice ţie! făcu ea zîmbind.

Ironia din glasul ei mă descumpăni.

— Exact, am răspuns.

— Te bucuri cumva de încrederea celor de la Miliţie?

— Da de unde. Dimpotrivă; bănuiesc că nu le-am declarat tot ce ştiu. Mai precis, mi-au dat de înţeles că sînt la curent cu faptul că le-am ascuns unele date interesante.

— Şi, cu toate acestea, ţi-au făcut nişte confidenţe deosebit de importante, observă ea cu maliţiozitate. Nu ţi se pare ciudat?

— Ai dreptate, e ciudat, am admis. Nu pricep însă de ce au procedat astfel?

Sanda zîmbi cu condescendenţă.

— Pentru un motiv foarte simplu, dragul meu, zise ea aplecîndu-se spre mine şi sărutîndu-mă pe tîmplă. Voiau să-i comunici lui Todiraş cele aflate de la ei.

— Crezi că . . .

Mi-am lăsat fraza neterminată. Trebuia să recunosc că raţionamentul Sandei era corect. Nu exista altă explicaţie pentru „încrederea“ pe care mi-o arătase maiorul Botea.

Era un ofițer prea experimentat ca să pot presupune că se apucase așa, tam-nesam, să-mi facă mie confidențe în legătură cu cazul pe care-l ancheta.

— Voia să-i comunic lui Todiraș că... Bine, dar de ce? De ce?

Sanda rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi, cu mișcări încete, își stinse țigara.

— Nu-i ușor de răspuns, rosti ea în cele din urmă. Fie că voiau în felul acesta să vadă cum va reacționa Todiraș, fie că este o verificare...

— Verificare? am exclamat.

— Da. S-ar putea ca maiorul și subordonații lui să nu aibă, în realitate, nici un fel de date cu privire la așa-zisa reîntoarcere a lui Todiraș la Cosmeana în noaptea crimei. Și, neavîndu-le, încearcă să le obțină prin această... manevră.

— E imposibil! am protestat. Doar eram acolo cînd i s-a telefonat maiorului!

— Cît ești de naiv, iubitule! zise Sanda, zîmbind din nou. Cineva i-a telefonat acelui inteligent maior, dar de unde știi tu cine era și ce i-a spus?

Am privit-o stupefiat. Trebuia să recunosc că, și de data asta, avea dreptate; n-aveam certitudinea că, într-adevăr, i se adusese la cunoștința maiorului ceea ce-mi spusese el! Deodată, mi-a venit în minte și recenta întîlnire „întîmplătoare" din restaurantul motelului cu zîmbitorul șef de post. Atunci, mă tot întrebasem ce urmărise, ce intenționase să afle de la mine. Datorită spuselor Sandei aveam răspunsul: dorise să știe dacă-l prevenisem pe Todiraș! Da, asta era!

— S-ar putea, am murmurat uluit.

— Nu „s-ar putea", ci „mai mult ca sigur", zise cu hotărîre Sanda.

Ar fi trebuit să-i fiu recunoscător că-mi deschisese ochii, dar... nu eram. Ca și altădată, aș fi preferat ca iubita mea să fie mai puțin descurcăreață în asemenea chestiuni. N-avea rost însă să-i fac reproșuri.

— Și ce propui? m-am mulțumit s-o întreb.

Își puse capul pe umărul meu și, pentru cîteva clipe, rămase tăcută.

— Cred că cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut

este să plecăm de aici. Cine știe ce se mai poate întîmpla.

Cuvintele ei m-au bucurat nespus. Doar intenționam s-o conving să vină cu mine.

— Ai vrea să plecăm la București?

— Da.

— Cînd?

— Cît mai repede.

— Bine că te-ai hotărît, am spus eu încîntat. Ce faci însă cu Mirela și cu Iancu? Cum ai să le explici brusca ta dorință de a părăsi Cosmeana? Doar ești invitata lor...

— Am să găsesc eu o justificare, replică sigură de sine.

N-aveam motive să mă îndoiesc de capacitatea ei de a „se descurca". Așa că ne-am înțeles ca după ce va aranja lucrurile cu soții Todiraș să-mi dea de știre ca să putem pleca. Eram foarte mulțumit; îmi dădeam și eu seama că devenise nu numai inutil, ci și primejdios să ne mai prelungim șederea la Cosmeana. Însă, din nefericire, n-a fost să fie așa cum plănuisem...

Pe la nouă dimineața, Ionel, un băiat care locuia în vecinătatea familiei Todiraș, se prezentă la motel.

— Doamna Sanda vă roagă să veniți imediat la vilă, îmi transmise el, plin de importanță, mesajul iubitei mele.

— S-a întîmplat ceva? l-am întrebat cuprins de îngrijorare.

— Nu știu. Are să vă spună doamna, zise Ionel și plecă îndată.

Stăpînit de neliniște, m-am grăbit să mă duc la vilă. Sanda mă aștepta lîngă poarta grădinii.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat-o.

— Todiraș a dispărut, rosti ea repede.

— A dispărut? Cum așa? am exclamat. Cînd?

Avalanșa mea de întrebări o descumpăni.

— Știu și eu? Probabil că în zori, spuse ea. Oricum, aseară am cinat cu toții, părea calm, chiar bine dispus. Și, dimineața, nu mai era...

— Nu mai era! am repetat din ce în ce mai uimit.

— Acum, vino să mergem în casă, mi se adresă Sanda, luîndu-mă de braț. Mirelei să-i spui că ai trecut să-ți iei rămas bun.

— Bine, am zis.

Eram nemulţumit; nu-mi surîdea deloc ideea să mă prefac în faţa fostei mele gazde că n-am habar de dispariţia soţului ei.

Mirela se afla în camera de zi. Stătea ghemuită într-un fotoliu şi tristeţea chipului ei îmi strînse inima.

— A, tu erai, Sergiule, spuse ea cînd mă zări. Nu ştiam cu cine stă Sanda de vorbă.

Părea tristă, dar nu îngrijorată, şi speriată, aşa cum, în mod normal, ar fi trebuit să fie dacă n-ar fi ştiut unde-i este soţul. La-nceput, constatarea aceasta mă puse în încurcătură. Curînd însă am ajuns la concluzia că explicaţia nu putea fi decît una singură: soţul ei îi comunicase că pleacă!

Cu o răceală care mă surprinse, Mirela mă invită să iau loc.

— Nu, mulţumesc, am replicat. Am venit numai pentru cîteva minute, ca să-mi iau rămas bun.

— Te-ai hotărît să pleci?

Se vedea că Mirela pusese întrebarea într-o doară, nu dintr-un interes real; simplă rutină.

— Da. Şi am vrut să-ţi mulţumesc pentru amabila găzduire.

Mirela încercă zadarnic să schiţeze un surîs.

— N-a fost o găzduire prea reuşită, observă cu un ton obosit.

Mă pregăteam să protestez, cînd se auzi soneria de la intrare. Ne-am privit neliniştiţi.

— Oare cine-o fi? murmură Mirela pălind.

— Vedem imediat, am spus, oferindu-mă să deschid eu uşa.

Şi, am văzut. Era maiorul Botea şi locotenentul-major Corban.

— Iată că ne întîlnim din nou, mi se adresă cu vădită ironie maiorul.

I-am condus în camera de zi. Sanda, uşor tulburată, îi salută cu o înclinare a capului. Mirela, palidă şi străduindu-se fără succes să pară calmă, le ieşi în întîmpinare.

— Stimată doamnă, ne scuzaţi că vă deranjăm, i se adresă maiorul, însă am dori să stăm puţin de vorbă cu soţul dumneavoastră.

Mi-am dat seama că o privea cu milă.

— Regret, dar soţul meu nu este aici, reuşi ea să îngîne.

— Vine mai tîrziu? La ce oră să-l căutăm? se interesă pe un ton amabil maiorul Botea.

Mirela păli şi mai tare, dar izbuti să se stăpînească. Situaţia ei nu era deloc de invidiat. Din nefericire, nu puteam face nimic ca s-o ajut. Nefiind la curent cu acţiunile lui Iancu Todiraş, dacă aş fi intervenit în discuţie n-aş fi reuşit altceva decît să încurc şi mai rău totul. De aceea am preferat să tac.

— Nu vine, răspunse în cele din urmă Mirela. Soţul meu a părăsit Cosmeana.

— Cînd?

— Mi se pare că azi-dimineaţă.

— Nu sînteţi sigură? insistă maiorul.

— Ştiţi ..., era în zori. Dormeam şi Iancu m-a trezit ca să-şi ia rămas bun. Nu m-am uitat la ceas. După plecarea lui am ..., am adormit din nou. Da, am adormit şi ... şi ... De aceea nu pot preciza la ce oră a plecat.

Mirela era o femeie sinceră, cu suflet deschis, nu se pricepea să mintă. Se bîlbîia într-un mod lamentabil. O compătimeam din toată inima şi, eram sigur, la fel ca mine simţeau şi cei doi ofiţeri.

— Nu v-a explicat ce l-a determinat să plece cu noaptea-n cap? o întrebă maiorul.

— Mi-a explicat, el ..., sigur că mi-a explicat, se grăbi să-l asigure Mirela.

— Ce anume v-a spus?

— A ... a fost silit să plece din cauza unor probleme urgente de serviciu. Da, de serviciu. Mi-a ... explicat foarte clar.

— Aşadar, s-a dus la Bucureşti?

— Bineînţeles, acolo s-a dus, zise Mirela Todiraş, căutînd să dea vocii sale oarecare fermitate.

— A plecat cu maşina?

Tînăra femeie tăcu descumpănită. Se vedea cît de colo că nu era în stare să mintă şi, de aceea, era un adevărat chin să inventeze răspunsuri la întrebările maiorului. Sanda, calmă şi enigmatică, urmărea scena fără să intervină în discuţie.

— N-aş putea preciza, reuşi să spună Mirela. Cred că da, însă nu sînt sigură.

Mi-am dat seama că maiorul Botea pusese această întrebare ca să se convingă — dacă mai era nevoie! — că Mirela Todiraş minţea.

— Dar, pentru ce îl căutaţi pe soţul meu? continuă ea. Poate vă pot ajuta.

— Voiam să-i punem cîteva întrebări, o lămuri maiorul zîmbind. Ei, ce să facem? Am avut ghinion. O să discutăm cu soţul dumneavoastră cînd are să se întoarcă la Cosmeana. Pentru că are să se întoarcă, nu?

— Fireşte, îl asigură Mirela, doar concediul nostru nu s-a terminat încă.

— În acest caz, vom reveni, zise maiorul Botea. Vă rugăm să ne scuzaţi pentru deranj.

Cei doi ofiţeri ieşiră conduşi de Sanda. Deîndată ce părăsiră încăperea, Mirela se prăbuşi pe divan şi izbucni în plîns.

— Pot să-ţi fiu de folos cu ceva? am întrebat-o mîhnit că o vedeam pe vesela şi şăgalnica Mirela într-o asemenea stare.

— Nu, cu nimic, murmură ea printre suspine.

Am înţeles că prezenţa mea acolo nu mai avea rost, ba chiar devenea inoportună.

— Rămîi cu bine, Mirela şi, încă o dată, îţi mulţumesc pentru tot, am spus şi m-am grăbit s-o las singură.

Sanda îi condusese pe ofiţeri şi mă aştepta în cerdac.

— Totul este cît se poate de limpede, îmi zise cînd mă văzu.

— Ce este limpede? am replicat.

— Că au venit să-l aresteze, şopti ea.

— Crezi?

— Nu încape îndoială.

— Şi Todiraş, bănuind ce-l aşteaptă a şters-o, am rostit eu privind-o cu atenţie.

— Chiar aşa. Şi-a dat seama ce urmează şi a plecat la timp.

— Oare şi-a dat seama singur sau *a fost ajutat* de cineva ca să-şi dea seama? am întrebat-o apucînd-o de umeri şi silind-o să mă privească.

— „Cineva"? făcu Sanda mirată. Presupui că Iancu Todiraş a fost avertizat de cineva? Dar, de către cine?

Privirea ei nevinovată nu m-a convins deloc.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, am spus pe un ton tăios.

— Ce încerci să insinuezi? mă înfruntă ea.

Nu „încercam" să insinuez; eram sigur că iubita mea fusese acel „cineva" care-l avertizase pe Todiraş. Nu înţelegeam însă de ce o făcuse. Ce urmărea? Fireşte, maiorul Botea şi locotenentul-major Corban ţineau foarte mult ca eu să-i spun fostului meu coleg de liceu ce li se comunicase, chipurile, despre sosirea lui la Cosmeana în noaptea asasinării lui Lică. Eu însă *nu îi spusesem nimic* lui Iancu. Atunci?

— Numai tu îl puteai pune în gardă că ofiţerii care anchetează asasinarea lui Lică Manoilescu au cunoştinţă de faptul că în noaptea crimei a venit la Cosmeana, aproape că am strigat. Aşa-i că tu ai făcut-o?

Obrajii palizi ai Sandei se-mpurpurară dintr-o dată şi în ochii ei violeţi, atît de dragi mie, se iviră scîntei de mînie.

— Ei, bine, eu l-am prevenit pe Iancu Todiraş! exclamă furioasă. Eu, eu! Nu trebuia să-l previn?

— Aşadar, recunoşti, am murmurat pe un ton obosit.

Nu puteam crede că procedase astfel ca să facă jocul anchetatorilor, cum nu puteam crede că o îndemnase la aceasta prietenia pentru Todiraş. Ce ascundea, ce urmărea femeia pe care o iubeam?

— Nu trebuia să-l previn? repetă ea, ceva mai potolit.

— Problema pentru mine nu este dacă trebuia să o faci sau nu, ci *motivul* care te-a îndemnat să-l alarmezi pe Iancu. Asta aştept să-mi explici.

Nu apucă să-mi răspundă. În uşa care dădea în cerdac se ivi Mirela, înlăcrămată, cu batista mototolită în pumn.

— Sanda, nu vii? zise ea cu glas tremurat, de nerecunoscut. Nu mă simt bine.

— Îţi explic altă dată, îmi şopti Sanda, apoi se apropie îngrijorată de nefericita Mirela.

Am pornit încet spre motel. Pentru mine un lucru era clar: comunicîndu-i lui Iancu Todiraş cele aflate de la mine cu privire la bănuielile anchetatorilor, Sanda îl determinase pe acesta să comită o mare greşeală. Fuga lui nu făcea decît să confirme, să întărească bănuielile care planau asupra lui.

Ajuns la motel, m-am retras în camera mea într-o dispoziţie cît se poate de proastă. Eram decis să nu cobor nici la cină. Nu-mi ardea de mîncare, şi, dealtfel,

nu voiam să dau ochii cu zîmbitorul şef de post sau cu atît de subtilul său superior. Ca să scap de gîndurile care mă chinuiau, am înghiţit două somnifere şi, curînd, m-am cufundat într-un somn ca de plumb.

10

Din cauza dozei duble de somnifere m-am trezit tîrziu. Mă simţeam destul de odihnit, însă capul îmi era greu. După un duş rece, înviorător, m-am îmbrăcat şi am coborît în restaurantul motelului. Abia mă aşezai la masă, cînd un funcţionar de la recepţie îmi aduse un plic.

— Vi l-a adus un băiat acum vreun ceas şi jumătate. Am bătut la uşa dumneavoastră, dar nu răspundeaţi, aşa că...

— Bine, bine, l-am întrerupt, luînd plicul. Nu v-am auzit pentru că dormeam. Vă mulţumesc.

Băiatul care-mi adusese mesajul nu putea fi decît acelaşi de ieri; îl trimisese, desigur, Sanda. Oare ce se mai întîmplase? Cu mişcări febrile am rupt plicul şi am scos hîrtia pe care o conţinea. Nu mă înşelasem. Era o misivă de la iubita mea.

„Te rog ca deîndată ce primeşti prezentul bilet să vii la vilă. Te aştept. Sanda".

Cuprins de nelinişte, am renunţat să-mi beau cafeaua şi am pornit în grabă spre vilă. Sanda îmi ieşi în întîmpinare în cerdac.

— Credeam că nu mai vii, exclamă ea cînd mă văzu.

— Scuză-mă, din vina mea ţi-am primit abia acum biletul. Ce s-a întîmplat?

— Ia loc şi am să-ţi spun, zise ea aşezîndu-se pe unul din fotoliile de trestie din cerdac.

— Mirela unde-i?

— Tocmai despre dînsa e vorba. A plecat. Azi-dimineaţă.

— A plecat? am îngăimat cuprins de uimire.

— Da. Fireşte, nu s-a ascuns de mine. Şi-a luat rămas bun şi m-a rugat cînd voi părăsi la rîndul meu vila să las cheile la Ilinca.

Nu ştiam ce să mai cred. Am privit în jur, de parcă aş fi putut descoperi ceva care să mă ajute să înţeleg. Timpul era minunat, soarele învăluia firea într-o plasă strălucitoare de raze şi florile îşi răspîndeau parfumul cu dărnicia obişnuită. Pe deal, ruinele castrului roman păreau poleite cu aur. Nu, nimic nu se schimbase în jur, nimic nu mă putea ajuta.

— A plecat! am repetat. Cum se poate? Aşa, dintr-o dată...

Sanda se aplecă spre mine şi mă sărută uşor pe obraz.

— Dragul meu, dar nu pricepi? Mirela era înţeleasă cu soţul ei. El nu putea pleca cu maşina lui sau cu trenul. Se temea să nu fie urmărit. A plecat deci pe jos, s-a ascuns undeva printre stînci şi Mirela va trece pe acolo cu o maşină de împrumut şi-l va lua.

— Maşină de împrumut? m-am mirat.

— Da. A împrumutat-o de la un vecin, cu care sînt prieteni. Asta însă n-are importanţă. Principalul este că, astfel, Todiraş va reuşi poate să scape. După cîte ştiu are un paşaport cu vizele în ordine. Urma să plece îndată după concediu în străinătate, în interes de serviciu. Dacă Miliţia nu dă alarma, va putea s-o şteargă chiar mîine şi...

— Văd că eşti la curent cu toate, am întrerupt-o. Ţi le-a spus el?

— Nu el, ci Mirela.

— Şi crezi că planul lui Todiraş are şanse de reuşită?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează.

— Mie treaba aceasta cu fuga soţilor Todiraş mi se pare tare încurcată. Nu pricep nimic. Tu, în schimb, pari foarte lămurită.

— Dacă te-ai strădui un pic punîndu-ţi mintea la contribuţie, te-ai lămuri şi tu.

— Ce să fac, am replicat ironic, eu gîndesc mai încet. Nu izbutesc să ţin pasul cu tine.

Sanda îşi dădu seama că mă jignise. Cu un gest adorabil îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Iubitule, ce rost are să ne certăm pentru alţii? Mirela şi soţul ei au procedat cum au socotit de cuviinţă. Treaba lor. Noi să ne vedem de ale noastre.

Părul ei îmi mîngîia obrazul și parfumul ei mă învăluia trezind în mine amintirea unor clipe dragi, de neuitat.

— Ai dreptate, am admis, învins încă o dată de farmecul ei. Ce propui să facem?

— Să plecăm și noi.

— Este o idee foarte bună. Fă-ți bagajele. Mă duc să iau bilete.

— Nu vom pleca cu trenul, ci cu mașina.

— Care mașină?

— A mea.

Am privit-o surprins.

— Ai venit aici, la Cosmeana, cu mașina?

— Bineînțeles. Se află în garajul vilei.

— Pînă acum nu mi-ai pomenit despre asta, am spus pe un ton de dojană.

— N-a fost cazul, zise ea zîmbind. Prin urmare, vom pleca cu mașina mea.

— N-am nimic împotrivă, am acceptat. Și cu tezaurul acela cum rămîne?

— Am renunțat la el. Numai necazuri și nenorociri a adus tuturor. Nu-mi mai trebuiește.

— Vorbești serios? am întrebat-o neîncrezător.

— Dragă Sergiule, am pătimit destule din cauza acestui ipotetic tezaur. Nu vreau să mai aud de el. Abia aștept să părăsesc Cosmeana.

— Și, cînd plecăm? am întrebat-o, încercînd să dau crezare spuselor ei cu privire la comoara ascunsă de naziști.

— Acum este aproape amiază. Du-te la motel să-ți strîngi lucrurile. Eu am să fac la fel și, totodată, am să arunc o privire mașinii. Am să mă odihnesc puțin, am să-i las Ilincăi cheile și, pe înserat, am să trec pe la motel să te iau.

— Pe înserat?

— Da. Pe la cinci și jumătate. E preferabil să călătorim pe răcoare.

Mi-am luat rămas bun de la ea și am pornit spre motel. În ușa postului de miliție l-am zărit pe plutonierul Duică. Ne-am salutat și, într-o doară, l-am întrebat unde

este șeful său. Ca să fiu sincer, faptul că nu-l zărisem încă în dimineața aceea mă intriga.

— Este plecat, răspunse prompt subofițerul.

— Și tovarășul maior Botea? Aș putea vorbi cu dînsul?

— Nu. Și dumnealui lipsește. Numai mîine îl puteți găsi, mă lămuri el.

— Bine, am să trec mîine, am răspuns și mi-am continuat drumul.

Pentru mine lucrurile erau clare. Cei doi ofițeri porniseră, desigur, în urmărirea Mirelei. Precis că după „dispariția" soțului ei n-o scăpaseră o clipă din ochi și cînd ea părăsise Cosmeana ca să-l întîlnească pe Iancu, o urmăriseră. Erau convinși că Mirela avea să-i conducă la locul unde se afla ascuns Todiraș. Faptul mă întristă. Mirela fusese pentru mine o gazdă deosebit de primitoare și amabilă, așa că suferințele prin care trecea și avea să mai treacă nu mă lăsau indiferent. Chiar și soarta lui Iancu mă afecta, deși-l socoteam vinovat. Doar fusesem colegi de liceu, și mă găzduise în casa lui.

Ajuns la motel mi-am aranjat valizele și am servit un prînz ușor. Am zăbovit în restaurantul motelului sperînd că forfota din jur va alunga gîndurile neplăcute care mă chinuiau.

La ora fixată, Sanda opri mașina, o Dacie 1300, în fața motelului. Mi-am pus valizele în port-bagaj și m-am instalat lîngă ea. Porni deîndată.

În timp ce străbăteam străduțele liniștite ale micii localități, m-am simțit copleșit de tristețe. Petrecusem la Cosmeana zile și nopți fericite, care acum aparțineau trecutului. Cum trecutului aparțineau voioșia și buna dispoziție care mă stăpîniseră la sosire. Ce-i drept, Sanda era lîngă mine și, în ciuda celor întîmplate, o iubeam cu aceeași patimă de la început, dar, oare, ce ne rezerva viitorul?

Cufundat în gînduri cum eram n-am prea dat atenție traseului ales de Sanda, care șofa cu mare siguranță. De aceea, am fost foarte surprins cînd, revenind la realitate, am constatat că părăsise șoseaua și acum înaintam pe un drumeag destul de îngust și presărat cu pietre. Surprinderea mea a crescut cînd am observat că dru-

meagul respectiv ocolea dealul pe creasta căruia se înălțau falnicele ruine ale castrului roman!

— De ce ai luat-o pe aici? am întrebat-o pe Sanda. Ea opri motorul și se-ntoarse zîmbind spre mine.

— Pentru că doream să vizitez ruinele, îmi răspunse. Încă e lumină, deci le. . .

— Ce idee năstrușnică! am exclamat întrerupînd-o.

— Mai degrabă capriciu de femeie, zise ea. Nu voiam să părăsesc Cosmeana fără să arunc o privire castrului. Nu-i greu să ajungem sus și, de acolo, desigur că vom avea o priveliște minunată asupra împrejurimilor. Știi foarte bine că totdeauna am dorit să le vizitez, dar Todiraș s-a opus.

N-am contrazis-o, deși, după cîte-mi aminteam, atunci cînd Mirela și cu mine ne exprimasem dorința de a urca pînă la acele vestigii ale antichității romane, ea nu ne susținuse niciodată. În privința fostului meu coleg de liceu avea dreptate; totdeauna ni se împotrivise.

„Da, Iancu nu se arătase nicicînd dispus să facem o excursie pînă la castru, mi-am spus. Dar, de ce?"

Și, brusc, ca într-o străfulgerare, mi-am amintit că Durăju, omul cu valiza, deși avea bani asupra lui, „obișnuia să doarmă în ruinele castrului roman", după cum stabiliseră anchetatorii. Și Lică Manoilescu tot în acest loc își așteptase asasinul. Ce rol jucau ruinele în povestea asta? Și „capriciul" Sandei? De ce alesese un moment atît de puțin potrivit ca să le admire? Nu cumva, contrar celor afirmate, o mai atrăgea încă tezaurul? Nu cumva, aurul și bijuteriile se aflau ascunse chiar în ruinele străvechiului castru roman?

M-am întors spre Sanda, decis s-o întreb ce însemna noua ei manevră. N-am apucat însă. De după o grămadă de stînci se ivi Iancu Todiraș cu un pistol în mînă! Am rămas mut de uimire. Sanda vru să pornească, însă el îndreptă arma spre dînsa.

— Dacă încerci să pornești motorul, te ucid! îi strigă fostul meu coleg, cu chipul schimonosit de un rictus amenințător.

Sanda nu se mai clinti.

Todiraș se sui pe scara mașinii și lipi pistolul de tîmpla Sandei.

— Condu mașina în dosul tufișurilor acelea, îi porunci el. Șoseaua e aproape și n-am chef să fim reperați.

Iubita mea se supuse fără să crîcnească. Opri Dacia la locul indicat.

— Acum coborîți, ne porunci el iar cu glas tăios.

Ne-am supus sub amenințarea armei. Am aruncat o privire în jur. Abia atunci am observat că, la dreapta, o cărăruie abruptă ducea la șoseaua principală, a cărei panglică asfaltată se ivea, ici-colo, din dosul stîncilor și al tufelor țepoase. Todiraș îmi observă direcția privirii și se încruntă.

— Pînă în prezent te-ai purtat destul de prostește, mi se adresă pe un ton mai degrabă compătimitor decît amenințător. Te asigur că nu-i momentul potrivit să faci pe deșteptul. Stai pe bolovanul acela și nu te mișca.

M-am conformat. Eram sigur că fostul meu coleg, în starea în care se afla, n-ar fi ezitat să mă ucidă.

— Așează-te și tu, se răsti la Sanda. Lîngă el.

Ea se supuse. Iancu ne avea pe amîndoi în bătaia armei sale. Oare de unde o procurase? Părea nouă-nouță.

— După cum vezi, îi zise el Sandei, planul tău de a mă distruge a eșuat.

— Am vrut să te ajut, riposta ea.

— Să mă ajuți? De aceea ai făcut tot posibilul ca să arunci bănuielile asupra mea?

— Nu înțeleg la ce te referi, rosti Sanda liniștit.

— Biata naivă, nu înțelege! o ironiză Todiraș. Așadar, numai din întîmplare ai pomenit anchetatorilor de pașii aceia auziți noaptea, de influența mea asupra lui Lică și de multe altele?

— Intențiile mele au fost bune, protestă ea fără multă convingere.

— Cineva spunea că și iadul este pavat cu bune intenții, i-o-ntoarse Iancu furios. Sînt sigur că și povestea cu comunicarea telefonică primită de maior cu privire la venirea mea la Cosmeana în noaptea uciderii lui Lică a fost tot o născocire a ta.

— Greșești, replică Sanda.

— Așa-i, am socotit eu oportun să intervin în disputa

lor. Eram la postul de Miliție cînd maiorul Botea a primit comunicarea la care te referi.

— Iar tu te-ai grăbit să-i spui ei ce-ai aflat.

— Da, eu i-am spus, am recunoscut.

— Și această preamilostivă doamnă m-a prevenit ca să mă salveze! zise Todiraș. Crezi că voia, într-adevăr, să mă salveze?

Nu, nu credeam acest lucru. Trebuia să admit că fostul meu coleg avea dreptate: Sanda Mirea făcuse tot posibilul ca să arunce bănuielile milițienilor asupra lui. Tot ea îl determinase să fugă, ceea ce constituia o mare greșeală. Am tăcut și am căutat să mă așez ceva mai comod pe bolovanul acela colțuros.

— Instalează-te cît mai confortabil, spuse Iancu Todiraș. Mai avem de așteptat.

— Ce așteptăm? l-am întrebat.

Eram convins că nu-mi va răspunde. Se dovedi că mă înșelasem.

— Nu e nici un secret, rînji el. Șmechera asta nu poate trage vreun profit din vorbele mele. Pur și simplu așteptăm să se întunece și, totodată, ca milițienii să ajungă cît mai departe de aceste locuri urmărind-o pe Mirela. Ce părere ai? i se adresă Sandei. Așa-i că m-am descurcat bine? Am reușit să te păcălesc.

Prin urmare, Mirela nu se dusese să-și întîlnească soțul așa cum presupusesem noi, adică Sanda, ofițerii de Miliție și eu. Rolul ei era să-i deruteze pe ofițeri, să-i facă s-o urmărească, dîndu-i astfel posibilitatea lui Iancu să scape.

— Și pe urmă? am întrebat într-un tîrziu.

— Pe urmă am să plec cu mașina aceasta pe care n-o cunoaște nimeni, îmi explică el cu ironică bunăvoință. Vezi, eram sigur că individa asta are s-o ia pe aici. Știam că o atrag ruinele. Doar printre ele se află ascuns ceea ce caută...

Deci, nu mă înșelasem. Tezaurul se afla acolo și Sanda, avînd probabil schița pe care era indicată ascunzătoarea, intenționa să-l caute cu ajutorul meu.

— Nu bănuiam însă, continuă Todiraș privindu-mă cu oarecare compasiune, că vei fi și tu cu dînsa. Mai ești îndrăgostit de ea?

— Este ceva care nu te privește, am replicat tăios.

— Sărmanul de tine! Ai găsit pe cine să iubești!

— Nu ți-am cerut părerea, am rostit cu asprime.

— Bine, dar nu-ți dai seama că femeia asta și-a bătut joc de tine, așa cum și-a bătut joc de Mirela și de mine? Nu vrei să înțelegi că pe madame Mirea n-o interesează altceva decît tezaurul furat de naziști de la evrei? Ți-a vorbit vreodată despre acest lucru?

— Firește. Mi-a povestit totul.

— Totul? Cine știe ce ți-a îndrugat, făcu Iancu scîrbit.

— Nu-i cazul să discuți cu dînsul, îmi șopti Sanda. N-am ținut seamă de îndemnul ei.

— Mi-a povestit totul, am repetat înciudat. Nu-i adevărat că și-a bătut joc de mine.

Protestele mele îl surprinseră pe Todiraș. Cîteva clipe rămase pe gînduri. Apoi, un surîs chinuit i se ivi pe buzele palide.

— Ți-a spus numai ceea ce socotea ea necesar, prezentîndu-se într-o lumină cît mai favorabilă, zise el. Știi de ce ți-a mărturisit unele lucruri?

Cum n-am găsit nimerit să ripostez, fostul meu coleg continuă.

— A făcut-o din interes. Ești arhitect, te pricepi la clădiri. Spera s-o ajuți să dea cît mai repede de tezaur. Dacă n-ați fi reușit acum, ați fi revenit. „Dulcea“ Sanda știe că ești o unealtă docilă în mîinile ei.

Am rămas tăcut. Chiar dacă presupuneam că are dreptate, nu intenționam să discut cu el acest subiect.

— Vrea să ne învrăjbească, se mulțumi Sanda să-mi murmure. Nu-i da ascultare.

Todiraș se posomorî. Se propti cu spatele de o stîncă, ținîndu-ne mereu sub amenințarea pistolului.

— Sergiule, îmi spuse cu glasul lui de altădată, crede-mă că nu-ți vreau răul. Fugi de această femeie aducătoare de nenorocire cît mai este timp. Pînă n-a intrat în casa mea, am trăit liniștit. Ea mi-a băgat în cap povestea cu tezaurul, ea s-a împrietenit cu Mirela, ca să-și aranjeze venirea la Cosmeana. A cunoscut-o, așa cum ți-am spus, pe litoral. Nevastă-mea este neștiutoare și ei i-a fost ușor s-o îmbrobodească.

Îl ascultam, încercînd să nu-mi trădez uimirea.

Cum adică, mă întrebam, Sanda a fost aceea care i-a vorbit pentru prima oară despre tezaurul ascuns de naziști? Nu știa despre aurul și bijuteriile evreilor de la SS-istul Gerstenmayer, al cărui „colaborator“ fusese, conform spuselor Sandei?

— M-a amețit cu bogăția pe care mi-o putea aduce tezaurul. La-nceput, a încercat să mă „cucerească“, dar nu i-a mers. Îmi iubesc foarte mult soția. A renunțat deci la „cucerirea“ mea și s-a străduit să mă înnebunească cu tezaurul. Știa că urma să plec în străinătate și îmi demonstra în fel și chip că avea ea mijloace să „treacă“ acele valori peste graniță.

Nu m-am mai putut stăpîni.

— Așadar, despre existența comorii ai aflat de la Sanda, nu de la fostul SS-ist Gerstenmayer?

— Îți repet, ea mi-a vorbit prima oară despre tezaur. Susținea că a trimis-o aici, la Cosmeana, amantul ei, SS-istul, dar că, neavînd încredere în ea, a pus pe urmele ei un fost „colaborator“ de al lui.

— Te referi la Durău? am întrebat, dornic să aflu, în sfîrșit, adevărul.

— Da.

— Planul, schița ascunzătorii se afla la el, la Durău?

— Poate că avea și dînsul o schiță, însă ea are cu siguranță una, zise Iancu cu ură. S-a instalat în casa noastră ca oaspete, intenționînd să-și înceapă căutările nestingherită și fără să atragă atenția. Din păcate, au apărut cei doi nemți blonzi. Femeia asta, continuă arătînd spre ea, susținea că aparțineau unei tabere adverse, pornită de asemeni pe urmele tezaurului. Poate că, în privința asta, n-a mințit. Oricum, a izbutit să ne scoată pe toți din joc. Mai întîi s-a „ocupat“ de Durău.

— Cine l-a ucis?

— Nemții, „lunganii blonzi“, cum i-ai numit tu. Însă la îndemnul ei.

— La ... îndemnul ei? am reușit să îngîn.

— Da. Le-a trimis vorbă prin Lică Manoilescu, căruia îi sucise capul, că ea, chipurile, ar fi dispusă să cadă la înțelegere cu ei, dar nu putea din pricina lui Durău, care-o urmărea pas cu pas. Ca să scape de inoportunul Durău, „blonzii“ l-au ucis. În felul acesta însă, „dulcea“ Sanda se descotorosea și de ei. Bănuielile Miliției au căzut asupra lor, firește și cu binevoitorul ei concurs. Mai rămăsesem eu ...

— Și cu Lică cum a fost? am întrebat.

— Am fost silit să-l ucid, zise Todiraș.

— L-ai ucis? am șoptit abătut.

— Da. N-aveam de ales. Chiar tu îmi atrăseseși atenția că Lică fusese văzut de milițieni discutînd cu nemții. Lică îmi era devotat însă nu mă îndoiam că, strîns cu ușa, avea să mărturisească anchetatorilor totul, avea să mă dea de gol. Acum Sandei nu-i rămînea decît să se descotorosească de mine. Dacă nu apăreai tu, care prin profesiunea ta erai mai potrivit s-o ajuți să dea de tezaur, poate că m-ar fi cruțat. Așa însă, nu era dispusă să împartă cu mine aurul și bijuteriile ascunse în ruinele castrului roman. Pentru ea devenisem inutil și primejdios. Pe tine te putea „dirija“, pe mine nu. În ce te privește, sînt convins că după ce avea să-și atingă scopul, intenționa să te lichideze. Nu pot crede că avea de gînd să împartă acele bogății cu tine. Le voia numai pentru ea.

Cum nu i-am răspuns, Iancu Todiraș se grăbi să continue. Umbrele viorii ale înserării învăluiau încet-încet împrejurimile.

— Ca să scape de mine, zise el, privind cu ură spre Sanda, a îndreptat cu multă dibăcie bănuielile anchetatorilor asupra mea, apoi, prefăcîndu-se dornică să mă ajute, mi-a adus la cunoștință cele aflate de tine la postul de Miliție cu privire la călătoria mea din noaptea asasinării lui Lică. A reușit să mă înspăimînte și am fugit. Abia în ceasul al doisprezecelea mi-am dat seama ce greșeală comisesem. Am convins-o pe Mirela să plece la București și eu am venit aici, așteptînd-o pe această viperă să treacă.

Sanda asculta impasibilă acuzațiile lui Todiraș; nu protestă deloc, nu-l făcu mincinos, nu-și proclamă nevinovăția. Faptul m-a îndurerat, deoarece atitudinea ei însemna o recunoaștere, însemna că, în mod tacit, admitea justețea acuzațiilor ce i se aduceau.

— Și acum ce intenționezi să faci? se mulțumi să-l întrebe foarte calmă.

— Vreau să mă îndepărtez cîte mai curînd de aceste locuri, răspunse Todiraș. Este singura mea dorință. Din

fericire, am paşaportul şi biletul de avion în buzunar. Dacă Miliţia, neavînd suficiente dovezi împotriva mea, n-a dat încă alarma, am toate şansele să pot părăsi ţara. În mod normal, pe tine ar trebui să te ucid pentru răul pe care mi l-ai făcut mie şi altora, pentru răul pe care ai mai putea să-l faci de aici înainte. Însă nu mă simt în stare să comit o nouă crimă. Nu sînt un criminal înnăscut. Asasinarea bietului Lică m-a distrus. Gîndul că i-am luat viaţa mă chinuieşte necontenit. Dar, acum, repet, singura mea dorinţă este să fug. Şi tu, nemernico, ai să mă ajuţi, cu voie sau fără voie.

— Cum? îl întrebă ea, fără să acorde atenţie insultei.

— Ai să mă duci cu maşina ta, pe o cale ocolită, pînă în preajma Otopeniului. Miliţienii n-au nici un motiv să te urmărească.

— Eşti sigur? zise ea la fel de calmă.

În timp ce rostea aceste cuvinte fu cît p-aci să cadă de pe bolovan. Se aşeză mai bine, însă în aşa fel, încît din noua poziţie să poată vedea porţiunea de şosea care se ivea printre stînci şi tufe. Am sesizat manevra ei şi mi-am spus că urmărea, desigur, un scop. Dar care anume? Oricum, se prefăcuse cu atîta naturaleţe că e gata să alunece de pe bolovan, încît Iancu Todiraş nu dădu importanţă faptului. Şi, în unele împrejurări, orice poate avea importanţă...

— Miliţienii se ţin scai de Mirela, sperînd că-i va conduce la ascunzătoarea mea, zise el. Iar tu, Sergiule, ne vei însoţi. Nu te pot lăsa aici, ca să te duci la Miliţie şi să-mi trădezi planul. N-am nici o încredere în tine. Deci, ai să...

Sunetul strident al sirenei de la maşina Miliţiei îl făcu să se-ntrerupă brusc. Pe şosea treceau două maşini: una cu însemnele Miliţiei şi cu sirenă, care mergea înainte ca să facă loc şi a doua fără însemne. În aceasta se aflau maiorul Botea, căpitanul Podeanu şi şeful de post din Cosmeana, locotenentul-major Corban.

— Ei, drăcie! exclamă Todiraş, surprins de faptul că ofiţerii, pe care-i credea departe, se-ntorceau după cum se vedea cu viteză maximă la Cosmeana.

M-am gîndit că îşi dăduseră seama la timp de inutilitatea urmăririi Mirelei şi, intuind sau primind unele

informaţii, socotiseră necesar să revină deîndată la Cosmeana. Mai tîrziu, aveam să aflu că presupunerile mele erau corecte.

În clipa cînd treceau cele două maşini ale Miliţiei, Sanda, profitînd de surprinderea lui Iancu Todiraş, sări deodată în picioare şi o luă la fugă spre şosea.

— Ajutor! Ajutor! Opriţi! striga ea din toate puterile.

Todiraş, revenindu-şi din uluială, înainte ca eu să pot interveni, o luă la ochi şi trase de mai multe ori asupra ei. Lovită în plin de cîteva gloanţe, Sanda se prăbuşi. M-am repezit spre ea, în timp ce fostul meu coleg, fără să lase pistolul din mînă, începu să se caţere în goană spre creasta dealului. Probabil că intenţiona să coboare pe cealaltă parte. Cunoştea locurile şi înainta destul de repede.

M-am aplecat asupra Sandei. Bluza ei era nădăită de sînge. Paloarea morţii i se şi întinsese pe faţă, iar în colţul gurii îi apăruse o spumă roşiatică, prevestitoare a sfîrşitului apropiat. Am înţeles că nu mai era nimic de făcut...

— Iubito, iubito! am murmurat îndurerat.

Mă privi fără să mă vadă.

— Ticălosul, m-a ucis! Ticălosul! şopti ea cu ură.

Au fost ultimele ei cuvinte. Un spasm puternic o zgudui, apoi rămase nemişcată. Cu un gest blînd, ca o ultimă mîngîiere, i-am închis ochii; în ei se oglindea ura. Nimic altceva...

Cei trei ofiţeri, însoţiţi de cîţiva subordonaţi de ai lor, săriră din maşini şi trecură în fugă pe lîngă mine. Sprinteni, prinseră să se caţere pe urmele lui Iancu Todiraş. Acesta, văzîndu-i, se strădui să le scape. Se agăţa de smocurile de iarbă ca să urce mai repede, sărea peste stînci şi urca, urca mereu. Curînd însă începu să obosească. Nu putea face faţă urmăritorilor săi care erau bine antrenaţi. Totuşi, reuşi să ajungă la ruinele castrului. Aruncă o privire în urmă şi, fără să ţină seama de somaţiile maiorului Botea care-i cerea să se predea, Todiraş izbuti să se caţere pe creasta zidului împrejmuitor. Pentru cîteva clipe rămase locului nemişcat. De partea cealaltă, ceva mai jos, se afla un drumeag bolo-

vănos, care ducea la o pădurice de sălcii și de salcîmi. Porțiunea de zid pe care stătea avea o înălțime de vreo opt metri, iar jos, terenul era presărat cu colți de stîncă. Era primejdios să sară, dar nu avea de ales. Nu voia să se predea și urmăritorii se apropiau tot mai mult. Nu avea timp să caute un loc mai potrivit. Își făcu vînt și sări. Din nefericire, cînd căzu se izbi cu capul de un colț de piatră. Moartea lui fu instantanee.

În aceeași noapte, la postul de Miliție din Cosmeana, maiorul Botea îmi ceru să spun tot ce știu despre acea întunecată afacere.

— Patru oameni și-au pierdut viața, îmi zise el. Nu mai puteți tăcea.

„Nu mai are *rost* să tac", m-am gîndit copleșit de tristețe, amintindu-mi de trupul însîngerat al iubitei mele.

Le-am relatat totul, în cele mai mici amănunte.

— Dacă vorbeați la vreme, poate că Sanda Mirea și Iancu Todiraș ar mai fi în viață, spuse maiorul cu un ton de dojană.

„Ar fi fost în viață, dar la închisoare", mi-am zis, plecînd fruntea.

La postul de Miliție am aflat că cei doi lungani blonzi fuseseră reținuți la frontieră, fiind acuzați de asasinarea lui Durău.

— Și cu acel tezaur blestemat ce se va întîmpla? am întrebat. Din pricina lui au pierit atîția oameni.

— Am găsit asupra Sandei Mirea schița locului unde a fost ascuns de naziști, mă lămuri maiorul Botea. Va fi scos la lumină și, în limita posibilului, restituit celor în drept.

După ce mi-am scris declarația, am părăsit postul de Miliție. Dinspre mare adia o briză răcoroasă și florile îmbălsămau aerul cu parfumul lor. Stele mari, argintii, sclipeau enigmatic pe cerul de un albastru catifelat. Vila familiei Todiraș era cufundată în întuneric. Am grăbit pasul. Nu voiam să mă mai uit în jur. Ajuns la motel, am urcat direct în camera mea. M-am trîntit pe pat,

așa îmbrăcat cum eram. N-am închis ochii toată noaptea, iar în zori am pornit spre gară. Cînd a sosit trenul m-am urcat și am ocupat un loc departe de fereastră.

Curînd, trenul s-a pus în mișcare. Părăseam Cosmeana, unde cunoscusem atîta fericire, dar și atîta suferință. Știam că nu aveam să uit niciodată zilele petrecute aici . . .

SFÎRȘIT

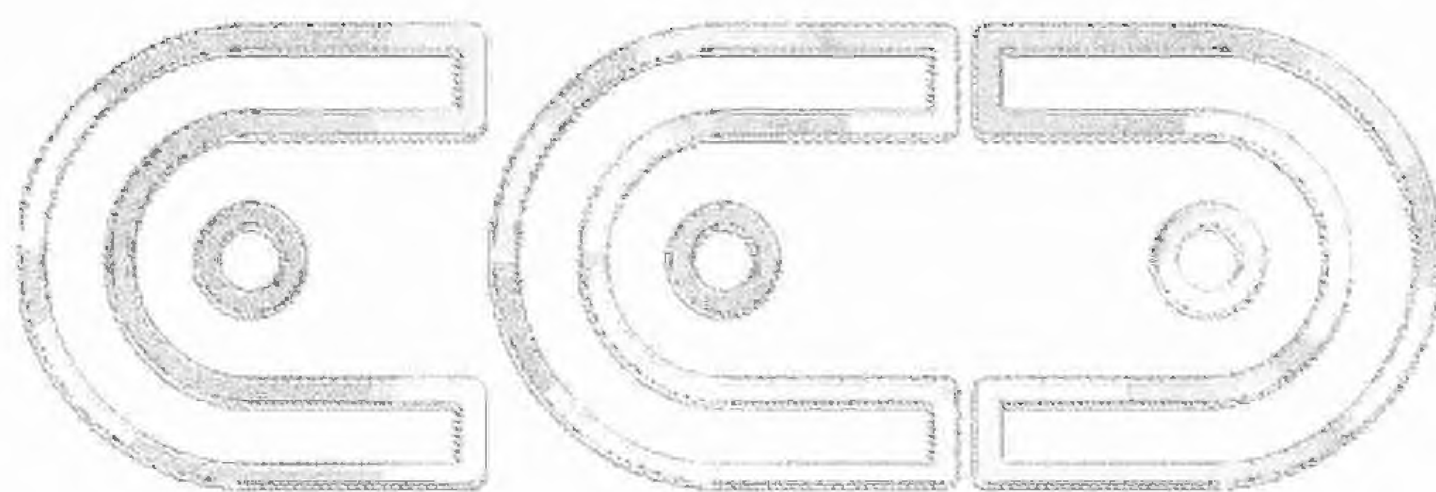
Lector: MIRCEA OPRIȚĂ
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

Apărut: 1982. Bun de tipar: 1. X. 1982. Comanda nr.: 2261. Coli de tipar: 14,25. Hîrtie: tipar înalt B 60 g/mp. Format: 16/54×84.

Tiparul executat sub comanda nr. 449/1982 la Întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul Cluj-Napoca B-dul Lenin nr. 146. Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

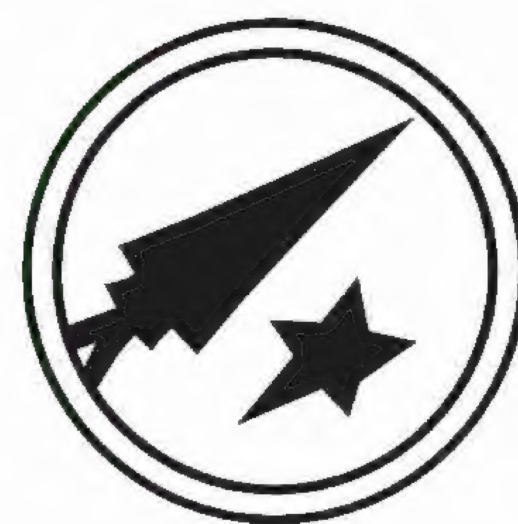

de

Anonim

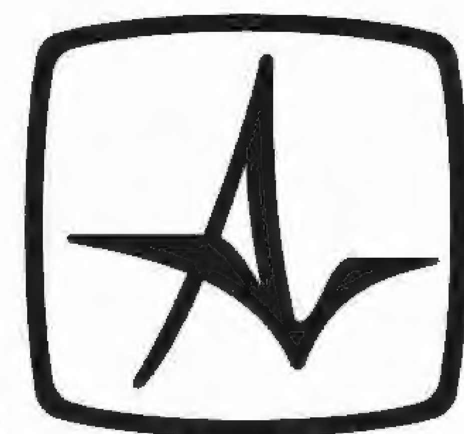
și

CAT Graur

Antwerpen

2023